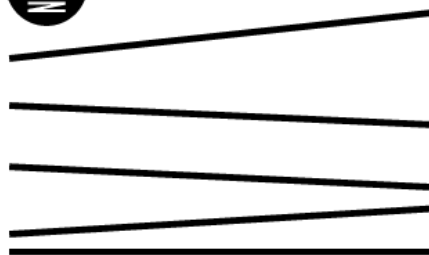

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgivne af Carit Etlar.

Flygtende : Fortællinger

Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1855

372 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-100

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130017169085

Flygtende.

Fortællinger

udgivne

af

Carit Etlar.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søn's Forlag.

Berlingſke Bogtrykkeri.

1855.

Allegory

Portrait

Portrait

Portrait

Portrait

Portrait

Portrait

Indhold.

	Side
Et Guldbæger	1.
Pilesmeden	77.
Prangeren	319.

Index

1

2

3

4

et alii

et alii

et alii

Et Guldbeeger.

Et Guldberget.

Første Capitel.

Marquardt og hans Familie.

Omtrent tre Mile fra Beile ligger mod Nordvest den gamle Herregaard Mindstrup, med røde Mure, spidse Gable, smaa, lange Binduer og smalle Døre, forfagt med alle de Kjendmærker paa den plumpe og smagløse Stiil, hvori Lehnstidens Borge og Kirker ere opførte.

I Frederik den Tredies Tid boede en Mand paa Mindstrup, som vi ville kalde Marquardt Trane. Han nedstammede fra en berømt og gammeladelig Slægt, hvis Stamtræ hidtil aldrig var blevet plettet med noget borgerligt Navn. Tranerne havde hidtil kun indgaaet deres Forbindelser med Landets ældste Familier. Marquardts Forsædre havde enten udmærket sig i Krigen udenlands eller hjemme beklædt de første Embeder ved Hoffet. Desværre svarede

hans Formue ikke længer til denne glimrende Herkomst. Hans Fattigdom var næsten bleven til et Ordsprog i Egnen. Størsteparten af det vidtløftige Fordegods, som før havde tilhørt Mindstrup, blev efterhaanden udstykket og solgt. Lyng og Revling viste sig overalt paa de sletdyrkede Marker, som Aar for Aar gave et ringere og mere sparsomt Udbytte.

Marquardts Giftermaal havde ikke forbedret hans Omstændigheder. Hans Gemalindes Stamtræ var ikke mindre end hans, hendes Fattigdom endnu større. Hun medbragte sin Husbond et blidt og hengivent Sind, de samme Begreber om deres Stands Fortrin, den samme Redebonhed til at ofre sig for dens Pligter.

Fru Ingeborg besad desuden andre, for Marquardt endnu mere værdifulde Egenskaber, blandt disse hørte en mærkværdig Nøisomhed, med hvilken hun forstod at bestride Huusholdningen og Vedligeholdelsen af sin og Datterens Garderobe. Folk fortalte i Omegnen, at Fru Ingeborgs Stadskjole var dannet af Storstuens Damaskes Gardiner, og man paaastod ligesaa bestemt, at Frøken Anna ved sidste Julefest havde viist sig i en Dragt, syet af et Sengeomhæng, som

Marquardts Stammemoder havde broderet. — Imidlertid var der noget Imponerende i denne dybe Armod, som krøb i Skjul for Verden, eller kæmpede for at vedligeholde Skindet. Menigheden gjorde bestandig Plads for Trane og hans Familie, naar de om Helligdagene, alvorlige og tause, viste sig paa Veien til Kirken; man betragtede disse fire blege Skikkelser med mere Deeltagelse end Spot.

Den øverste Etage i Slottet havde længe været ubeboet. I de fleste Vinduer vare Rudeerne faldne ud af Blyrammerne, eller klappede i disse ved ethvert Vindpust. Stormen pek igjennem Værelserne, de gamle Tapeter af trykket og farvet Læder hang i Pjalter ned af Bæggene. Om Dagen fløi Svallerne omkring derinde og byggede Rede under Vostsbjælkerne, om Aftenen kom Flagermusene frem af deres Huller i Muursprækkerne.

Da Marquardt, paa Grund af disse Værelsers forfaldne Tilstand, besluttede at indskrænke sin Leilighed til Stueetagen, havde han, ligesom Grækerne i Oldtiden, først bragt sine Huseguder derned, det vil sige, alle de gamle Malerier af hans Stammefædre, og hængt dem op

i det tilkommende Dagligværelse. Det var en stor Sal, som indtog den største Deel af Stueetagen; mellem dens dybe og brede Vinduespiller, der viste en Muurthffelse af tre Alen, havde Fru Ingeborg og Anna hver dannet sig et lille Aflukke.

Anna var Marquardts eneste Datter, en ung Pige med store, mørkeblaae og brømmende Dine, fine kvindelige Træk og en bleg Hudfarve. Den uheldige Dragt, hvortil ovenfor blev antyndet, og hvis eneste Forandring var et nyt Baand eller en Pjunt af naturlige Blomster, havde ikke været istand til at skjule hendes Figurs Fuldkommenheder. Hendes ranke Holbning, smalle Hænder og Fødder røbede den fornemme Dame.

Det Liv, man førte paa Herregaarden, var i høi Grad trættende og sørgeligt. Marquardt arbejdede enten i Haven eller sad hele Dagen fordybt i Studium af sine gamle Slægtregistre; Fru Ingeborg besørgebe Huusholdningen i Forening med et kvindeligt Tjenestethende, eller kattede og spandt med Anna, for at vedligeholde Familiens nødvendigste Klædningsstykke; Junker Erland, Marquardts Søn, gennemstreifede imidlertid Skovene og de nærmeste He-

der for at skaffe Vildt til Rjøkkenet. Saaledes havde Enhver sin Bestæftigelse, uden anden Afvexling og Udspredelse end den, Arbeidet gav, eller den, Annas livlige muntre Gemt var istand til at bringe.

Naturen havde givet hende en hypperlig Sangstemme, som den gamle Landsbypræst efter bedste Ene søgte at uddanne. Hendes Sang øvede en vidunderlig Virkning paa Faderen: han, den mørke og tause Mand, hvis Ydre var et Billede af skuffede Forventninger, og hvis sammensunkne Skikkelse vidnede om, at han havde kæmpet sig træet med sin Skjebne, syntes at leve op igjen under Indflydelsen af denne blide og barnlige Stemme; hans bøiede Figur hævede sig, Følgerne glattedes i hans Pande, han smilede til disse friske og livsglade Toner, der hensatte ham i en lykkeligere Tilstand eller idetmindste bragte Glemsel for den nærværende.

Anna var bleven opdragen af Præsten i Hveifsel, en gammel Mand, hvis Grundfætninger med Hensyn til Adelsens Forrang over alle øvrige Stænder fuldkommen stemte med Tranes. Efterat Frøkenens Opdragelse ansaaes for fuldendt, vedblev Præsten at komme paa Herregaar-

den; han kjendte alle Marquardts Hemmeligheder og var den Eneste, for hvem Herstabet ikke dulgte sin tiltagende Armod, den Eneste, som ikke skræmmedes tilbage for den. Tiden havde fremkaldt et fortroligt og inderligt Forhold mellem den Geistlige og Herremanden; begge følte ligemeget Trang til hinandens Selskab.

Dette Venskab havde ogsaa bestaaet sin Prøve.

Aaret førend denne Historie begynder, fulgte Marquardt en Aften Præsten hjem fra Herregaarden.

„Jeg har en sørgelig Tidende at melde Jer, Pastor!“ udbrød han, da de vare komne et Stykke nedensfor Bakkerne.

— „Sørgelig?“ gjentog Præsten.

— „Ja tilvisse! I kan selv dømme derom. Jeg troer, at min Søn holder af Eders Datter. Han bringer os ikke mere Bilet hjem fra Jagten, hvor haardt vi end trænge dertil, men opholder sig den største Deel af Dagen nede i Hveisel i Jomfru Mettes Selskab.“

— „Jeg veed det nok!“ svarede den Gamle, med et roligt Smil.

— „I veed det?“ gjentog Marquardt, hvem Blodet steg til Hovedet. „Og Eders Datter?“

— „Ja desværre! hun holder ogsaa af Junter Erland.“

— „Derom har I aldrig talt,“ raabte Herremanden, som begyndte at blive hid sig.

— „Hvad kunde det nytte at tale derom?“ svarede den Anden. „I har Sorger nok endda. Jeg har handlet, det ansaae jeg for bedre.“

— „Hvad mener I dermed?“

— „Vær rolig, Ridder Marquardt! jeg mener, at jeg kjenner de Pligter, jeg har mod Eder og Eders Huus. I dag otte Dage ægter min Datter Magister Eskild Rasmussen Rosenboist, hvem Hans Raade Grev Ditlev af Reventlov har givet Kald til Besterborg og Nordlunde paa Laaland. Dermed er den Sag forbi, og I skulde aldrig have saaet det at vide, hvis I ikke selv havde begyndt at tale derom.“

Marquardt var rørt over dette Offer. Han rakte Præsten sin Haand.

— „I er en brav Mand!“ hviskede han sagte. Med disse Ord vendte han sig hurtig om og gik tilbage til Herregaarden.

Siden den Aften blev Præstens Datter aldrig oftere nævnet paa Mindstrup. Ingen syntes at lægge Mærke til den lønlige, hestige

og haabløse Kamp som foregik i begge de Unges Hjerter. I Tranes Familie havde man lært at kjende sine Pligter og at bøie sig for Skjebnen. Magisteren og hans Brud reiste bort. Junkeren gik i Skoven og græmmede sig, knælede paa de Steder, hvor han sidst havde talt med Hfr. Mette, forudsaae, at Døden maatte blive en nødvendig Følge af saa dyp en Fortvivlelse, levede dog, blev roligere, idet Smerthen vel ikke forsvandt, men lidt efter lidt trængtes tilbage i Hjertets Baggrund.

Saaledes vare Forholdene hos Marquardt Trane og hans Familie.

Andet Capitel.

En mørk Aften.

En Foraarsaften sad Marquardt og Fru Ingeborg inde i Salen. Solen gik ned bag Skoven, dens sidste Lys faldt ind igjennem de smaa, grønne Ruder og kastede et rødt Glæder over de salmede Tapeter og Værelsets tarvelige Meubler. Marquardt sad ved Vinduet og stirrede ud over Skoven.

Det var en høj, bleg Mand, med hvide Haar, indfaldende Kinder og en bred Pande. Hans Ydre bar Præg af al den Affældighed, som en længe fortsat og frugtesløs Kamp udøver paa Gemhttet; selv i hans Smil laa et Udtryk af Smerte. Desuagtet havde Aarene ikke været istand til at forstyrre dette Ansigts oprindelige Adel; han lignede en af hine gamle Ruiner, der selv i deres Tilintetgjørelse bevare Præget af fordums Storhed. I hans ydre Udseende viste sig bestandig denne forekommende

Opmærksomhed mod de Tilstedeværende, der ligemeget er en Høflighed og et Beviis paa Selvagtelse. Hans Stemme havde et Udtryk af Velbillie og antog en sømmere og inderligere Tone, hvergang han henvendte sig til Ingeborg.

Ingeborgs blege Ansigt syntes ved den første Betragtning at være koldt og kydende, men dette Udtryk skuffede; i Virkeligheden vidnede hendes Træk alene om en tilkæmpet ydre Ro, en Hengivelse og Resignation, som indtræde hos Kvinden, naar den sørgelige Tid kommer, da hun opgiver at leve for sine Følelser, for at leve for sine Pligter.

Erland sad i Baggrunden af Bærelset, taus og grublende. Det var Faberens smukke, ædle og aabne Ansigt, i bestemtere og mere afrundede Former, samme høie og brede Pande, det samme veemodige og melancholiske Smil.

— „Nu slog Klokken otte!“ hvisttede Ingeborg efter en længe uafbrudt Tausshed. „Hvor jeg glæder mig til Sommeren og de lange Dage.“

— „Al ja, min Kjære!“ svarede Marquardt, „jeg ogsaa. Om Sommeren spare vi ibetmindste Brænde og Lys. Men hvor er Anna

iaften? Jeg har ikke seet hende den hele Dag, hvorfor kommer hun ikke? Hun veed jo, at jeg længes efter at høre hende synge lidt."

Fru Ingeborg taug; hun fastede et bedrøvet og smerteligt Blik over til Erland.

— „Hun kommer ikke," hviskede hun endelig.

— „Hun er vel gaaet ned til Præsten i Hveisel," httrebe Marquardt, uden at lægge Mærke til det pinlige Udtryk i Ingeborgs Ansigt.

— „Af nei!" svarede hun.

— „Saa er hun nebe i Landskøben og kommer snart."

— „Hun kommer aldrig mere," svarede Erland dæmpet.

Marquardt fastede et overrasket Blik paa Sønnen, smilede og gjentog spørgende:

— „Aldrig, hvad vil det sige?"

— „Hun kommer aldrig tilbage," gjentog han klangløst.

Ingeborg brast i Graad, hun reiste sig, slængede begge sine Arme om Marquardts Hals og hviskede:

— „Fat Dig, Marquardt! vedbliv at være en Mand, som Du altid har været det. Gud

har tildeelt os megen Sorg, og denne sidste er den tungeste af alle. Vor Datter er borte, hun er flygtet og har efterladt dette Brev, tre Linier, hvori hun tager Afsked med os for bestandig."

Marquardt syntes at forstenes ved disse Ord, en navnløs Smerte gennemfoer ham, hans forvilbede Blik foer fra Ingeborg til Erland. Begge taug; i deres sænkede Aasyn, som syntes at frygte for at møde hans, læste han Bekræftelsen paa sin Ulykke.

— „Flygtet!" gentog han med en hjertegribende Stemme, „min Datter, Marquardt Tranes Datter, flygtet. Med hvem?"

— „Læs selv, hvad hun skriver i sit Brev:

„Jeg vil, at I kun skulle have Lob til at forbande mig, derfor dølger jeg hans Navn. Kun dette endnu, — iaften er jeg hans ægteviede Hustru for Gud og Menneſter."

— „Men hvem er han dog, dette Menneſte?" raabte Marquardt. „Hvem er han, og hvorfor har I saalænge ladet mig være ubidende om min Ulykke?"

Ingeborg og Erland svarede ikke.

— „En Adelsmand maa det dog ibetmindste

være," vedblev Faderen nogle Diebliske efter, som om han med denne Tro søgte at berolige sig selv. „J vide vist hans Navn, siig, er det en Adelig? — hvorfor tie J? — Tal, min Søn! jeg befaler Dig det.“

— „Det er en Borgerlig," svarede Erland nølende.

— „Vi vide endnu Intet bestemt," tilspøiede Ingeborg, da hun saae den forfærdelige Virkning, det sidste Ord øvede paa Manden, „vi have kun en Formodning.“

— „Og paa hvem falder denne? Jeg vil kjende min Ulykke til Bunden.“

— „Den rige Kræmmer Mikkel Skous Søn nede paa Leerbæk. Han pleiede at komme herop hvert Aar ved Snapstings Tid, som Du veed, for at hæve sine Rentepenge hos os; han saae Anna, han talede gjerne med hende — o min Gud!" tilspøiede hun med en comist Trøstesløshed, „jeg begriber nok, at hun kunde fatte Godhed for denne unge Borgersøn, men ikke at hun kunde ægte ham.“

Under den vilde og lidenskabelige Smerte, som ethvert af Marquardts Træk røbede, medens hans Læber skjælvede, og Sveden perlede

paa hans Pande, fornegtede hans ædle Natur sig ikke; han kæmpede for at synes rolig og tryk-
kede Ingeborg til sit Brøst, idet han hviskede:

— „Hun flygter fra sine gamle Forældre,
hun formæler sig med en Borgerlig — den
Ulykksalige!“

— „Hun elsker ham!“ svarede Erland i en
ærbødig og undskyldende Tone.

— „Du tager feil, det er umuligt.“

— „Hun elsker ham,“ gjentog Sønnen be-
stemt, „som jeg elskede Præstens Datter.“

— „O, nei, ikke saaledes, min Søn! thi Du
offrede denne Kjærlighed for Din Pligt og
Ere. Vign aldrig Dig med hende.“

— „Nei, min Fader!“ svarede Erland bittert,
„jeg sammenligner os heller ikke; det er kun
en Mand, hvis Hjerte lader sig pines saaledes;
min stakkels Søster vilde være gaaet tilgrunde
derved; hun vidste det og ofrede derfor Plig-
ten for sin Lykke. Gud i Himmerig veed alene,
hvem af os To der er bedst faren.“

Marquardt kastede et forbausset Blik over til
Erland; han var ikke vant til dette bestemte,
næsten bebreidende Sprog, men da han saae
den dybe Smerte i Sønnens blege Ansigt, til-

bageholdt han det straffende Svar, som svævede paa hans Læber, og giktrede:

— „Du er endnu saa ung, min Søn, men jeg troede dog, Du vidste, hvor umuligt det er for os at erhverve nogen Lykke paa vore Pligters Beføstning.“ Han tog Brevet, som Ingeborg havde lagt i Vinduet, og læste det. „Hun taler om min Forbandelse,“ gjentog han lidt efter, „at nei! vi ville ikke forbaude hende, Ingeborg; det vil Fremtiden paatage sig. — Hun har vanæret os, er flygtet, — og mine Sange! naar vil jeg igjen faae dem at høre?“

Denne sidste Tanke tilintetgjorde fuldkommen al Rest af Selbeherkelse; den laa hans Hjerte nærmest, den eneste Lykke, han endnu havde haft tilbage. Han bøiede sig ned mod Bordet og græd høit.

Ingen vovede at afbryde den uhyggelige Tausched, som længe sandt Sted. Maanen faldt i en skraa Retning ind i Salen og belyste disse tre nedtrykte og blege Skikkelse. Den samme Stilhed hvilede i Stuen som udenfor, men hvor forskjellig var ikke denne Stilheds Aarsag!

Fru Ingeborg bøiede sig over mod Marquardt og lagde sin Haand paa hans Hoved. Han greb den og kysede den.

— „I syv og tredive Aar!“ hviskede han sagte og skjælvende, „har Du og jeg, min Hustru, værnet om vor Tre, for at vi kunde levere den saa reen og pletfri til vore Børn, som vi selv modtog den. Hun har tilintetgjort vort Værk; man vil smile, naar man nævner vort Navn, man vil spotte, naar man møder os paa Veien. Marquardt Trane, som hverken Rød eller Savn kunde bære — thi jeg troer, at vi have lidt Noget, udstaaet Noget — — Nu vel!“ vedblev han, med et pludseligt Tanke-spring og hævede sit Hoved, og hans Stemme antog en ubestribelig Aidel og Høihed, — „hvad vil man endelig kunne sige om denne Marquardt? Han har haft en værdig Datter, men hun lever ikke mere. Ingen bode efter denne Aften at nævne hendes Navn indenfor disse Mure. Kom og lader os gaae til Ro! hvorfor skulde vi sørge for de Døde.“

Marquardt reiste sig og gik, ethvert Træk i hans Ansigt røbede den heftigste Sjælekamp, men han forlod Stuen, langsomt og værdigt, for at blive alene med sin Fortvivlelse.

Tredie Capitel.

En Fristelse.

Efter denne Aften blev Annas Navn kun sjelden nævnt paa Mindstrup, og i Faderens Nærværelse aldrig. Marquardt og Ingeborg savnede hende overalt, om Dagen ved Spinderocken, i Mørkningen foran Kaminen, i Sorg som i Glæde, men de taug. Den gamle Adelsmands Haar var blevet hvidt siden den Aften, og hans Stemning endnu mere nedtrykt og indesluttet.

Paa Ingeborg syntes derimod Savnet at virke mindre synligt. Den Smerte, som betog hende i Begyndelsen efter Datterens Flugt, viste ikke de samme Følger som hos Marquardt; det var, som om hun levede med et hemmeligt Haab, eller som om en forborgen Lykke opretholdt hende under de gjentagne Slag af Skjebnen.

En Morgen sagde Marquardt til hende:

— „Stormen forleden har rebet en stor Deel af Taget med sig; det regner ned igjennem Loftet til vor Dagligstue.“

— „Jeg har allerede bemærket det,“ svarede Ingeborg.

— „Dessværre er der Intet at gjøre derved.“

— „Jeg mener, vi lade det sætte istand igjen.“

— „At ja, min Kjære! men Omkostningerne derved?“

— „Jeg har vist sammensparet saa stor en Sum af mine Mælkepenge, som det vil kunne koste.“

Marquardt studsede; det var maaffee tiende Gang, Fru Ingeborg omtalte sine Mælkepenge, et Fond, der lod til at være uudtømmeligt. — Han begreb ikke Aarsagen, men var ogsaa for meget hængsunken i sig selv til at forste videre derefter. Taget blev istandsat, og Fru Ingeborg betalte Omkostningerne.

To Aar forløb saaledes. I denne Mellemtid kom der jævnlig Breve til Mindstrup, hdmthge og bønliche Breve, hveri Anna anraabte sine Forældre om Naade, om Tilgivelse for hendes Lykke og om Lov til at see dem igjen. — Fru

Ingeborg leverede stiltiende Marquardt Brevene. Det første besvarede han ikke, de øvrige sendte han uaabnede tilbage. Den ullykkelige Pige syntes at være bantst af den gamle Mands Hjerter, ligesom hun forlængst havde været det af deres Samtaler. Fru Ingeborg lagde tilsyneladende ikke Mærke til denne Uforsønlighed hos Faderen.

En Middag kom Erland ilende ned i Haven til Marquardt. Den gamle Adelsmand laa paa Ræ og lugede et Urtebed. Siden han havde været nødt til at affledige Gartneren, besørge han og Erland Haven.

— „Fader!“ udbrød Erland, „vi faae Besøg idag.“

— „Besøg?“ gjentog Marquardt med en Forbauselse, der beviste, hvor usædvanlig en saadan Begivenhed maatte være.

— „Nedenfor Bassen ved Grusgraven ligger en smuk Raret væltet. Da jeg kom til, steg en ung Dame ud og bad om Tilladelse til at tage ind til os en Timestid, medens Smeden istandsatte Vognen. Jeg løb isorveien for at underrette Dig derom.“

— „Deri gjorde Du Uret, Erland“, svarede

den Gamle ibrig. „Du burde være bleven og ledsaget Damen herop. Den Bistand, vi ere istand til at tilbyde Andre, har altid dobbelt Værd mod den, der affordres os. Hvem er denne Fremmede?”

— „O, en ubetydelig Person, en Borgerlig,” svarede Erland efter nogle Diebliffes Betænkning.

— „Vigemeget”, httrede Marquardt, „Du kender vort Valsprog: honor obligat, Vren forpligter. Grindre Dig desuden, min Søn! at Ulykken adler, og at hvorsomhelst der gives Dig Leilighed til at hjælpe en Dame, saa vil det altid være Dig og ikke hende, der skeer den største Tjeneste. Gaa og før den Fremmede op i Stuen.”

— „Virkelig?” udbød Erland fornøiet, „Du vil modtage hende?”

— „Jeg vil selv komme ned og hilse paa hende i Gaarden.”

Marquardt satte hurtig Haverebsfladerne tilside og gik op paa sit Værelse. Strax efter viste han sig igjen, iført en lysebrun Fløiels Frakke, hvis langvarige Brug de hvide Kanter langs med Sømmene forraadte. Paa Hovedet

havde han en gammel opkrampet, graa Filtehat, og ved Siden en lang Stadskaarde med udgraveret og blankpudset Knap og Pareerplade.

Saaledes pnyttet gik han over Gaarden og stillede sig i den aabne Port. Fru Ingeborg og den gamle Tjenestepige viste deres nysgjerrige Hoveder i et af Vinduerne.

Idet Marquardt kom til Porten, saae han en Dame nogle Skridt borte; hun stod med bortvendt Ansigt, medens hun talte med en Tjener, som var fulgt efter hende og nu ventede hendes Befaling i en ærbødig og opmærksom Stilling.

— „Du kan gaae," sagde hun, „og komme tilbage om en Time."

Tjeneren bukkede og gik. Damen vendte sig om mod Marquardt.

Ved det første Blik, denne kastede paa hende, blegnebe han og traadte et Skridt tilbage som for at søge Støtte ved Porten. Den Fremmede traadte nærmere, hun strakte ham halvtknælende sine Arme imøde, og udbrød med en ydmyg og bønlig Stemme:

— „Min Fader!"

Marquardt greb hendes fremstrakte Haand og hævede hende iveiret; hans Bryst trak sig sam-

men, hans Stemme skjælvede vel, men antog strax efter en kold og rolig Bestemthed, idet han gjorde en dyb Hilsen og svarede:

— „Min Frue! jeg beklager meget det Uheld, der er mødt Dem; behag at tage tilstafte hos os, indtil Deres Vogn er istandsat.“

Med disse Ord hød han hende Armen og førte hende ind paa Gaarden.

Det var Anna, hans Datter fra fordums Dage, den samme lette og zirlige Gang, den samme blide, tillokkende Smil, samme fornemme og høfdige Bøining med Hovedet. Hun bar en smagfuld, men besteden Dragt og maatte uden tvivl have tilbragt den forsvundne Tid i gunstige Forhold, thi denne klare, gennemsigtige Teint, disse utrungne og gracieuse Bevægelser udvikle sig kun under lykkelige Omgivelser.

Da Fru Jugeborg saae hende komme, ilede hun ud paa Trappen, udstødte et Skrig og udbredte sine Arme mod hende; men Marquardts alvorlige og strenge Mine standsede dette øieblikkelige Udbrud af hendes Følelse; hun begreb, at hun maatte vedblive som hidtil at fornegte sin Natur: det var en Gjest, Marquardt førte op paa Mindstrup. Datteren idag var,

ligesom Datteren igaar, en Fremmed ved Moderens Bryst.

Anna fandt sig altsaa stuffet i det Haab, hvorpaa hun havde bygget saameget; hendes taarefulde Bine søgte bønligt og forskende om en venlig Mine i de Tilstedeværendes Ansigt, og mødte kun Kulde eller en tvungen og taus Tilbageholdenhed. Erlend stod ved Vinduet og betragtede sin smukke Søsters Paaklædning; det var længe siden man havde seet saamegen Luxus udsolde sig paa Mindstrup. Pludselig endtes denne uhyggelige Stemning. Døren gik op, og den gamle Tjenestepige traadte ind. Da hun gjenkjendte Anna, udstødte hun et Skrig, slog sine Hænder sammen og stirtede hen imod hende.

— „Na Herre Gud?" raabte hun. „Er det Eder, vor lille kjønne Frøken!" Hun trykkede Anna til sit Bryst og vedblev, medens Tårerne trillede ned over hendes brune Kinder: „Af, hvad vi har talt om Jer, og hvad vi har længtes efter Jer i den lange Tid, jeg og Naadigfruen; men jeg sagde altid, at Vorherre nok vilde være saa god engang at stille Eder tilbage til os igjen".

— „Lad det nu være godt, lille Dorthe",

sagde Marquardt. „Hendes Tale er ikke paa rette Sted her. Hun falder Fruen besværlig.“

— „Besværlig!“ gjentog Dorthé, med et gammelt Tjenestehendes Driftighed, „af naadige Herre! I sige ikke saa. Jeg har jo kjendt hende fra den Aften, hun fødtes; hun har bilet ved mit Bryst, lad mig da glædes ved at see hende igjen, selv om jeg er den Eneste i dette Huus, der har Forlov dertil.“

Anna undertrykte med Møie sin Bevægelse. Hun strakte frugtsomt Haanden hen mod Marquardt. Ingeborg brast i Graad, hun havde foldet sine Hænder og saae over til ham med et bønligt Blik, men sagde Intet. Ogsaa i Marquardts Træk var en Kamp synlig. Han reiste sig, greb den fremrakte Haand og udbrød:

— „Bordet er dækket, min Frue! behager De at dele vort tarvelige Maaltid?“

Med disse Ord førte han Anna op til Hæderssædet, en gammel høirygget Lænestol, der stod nærmest Kaminen.

Anna tog Plads; idet hun satte sig kastede hun sit Blik op paa et mørkt og velbekjendt For-

trait af en gammel harnissklædt Ridder, som hang foran hende over Raminen.

— „Det er vor Stammefaders Billede, De betragter“, httrede Marquardt, „en af de Mange, som bragte Marquardt Tranes Familie Glands og Hæder.“

Denne Uttring indeholdt en mere bitter og faarende Henthdning, end Marquardt maastee havde villet lægge deri; han indsaae det og tilspøiede derfor hurtig og med et venligere Smil:

— „Desværre er ogsaa Fortidens Glands det Eneste, vi have at holde os til, thi som De seer, min Frue, af denne tarvelige Anretning, have vi just ingen snyderlig Grund til at rose os af hvad der for Diebliffet er blevet tilbage.“

Ubentviol var ogsaa Bordet det mest pienesynlige Bevis paa Marquardts Armod; Retterne bestode af Jordfrugter og saltede Fisk. — Møblerne i dette Værelse vare de samme som før. Marquardt bar ogsaa den samme luslibte Fløielsklædning, Fru Ingeborg den usorandrede hjemmegjorte Kjole, som da Anna forlod Mindstrup. En paafaldende Modfætning til denne Armod dannede et stort ciselaret Guldbæger, som stod foran Marquardts Plads. Det var

en Gave, der mindede om en af de foregaaende Kongers Besøg paa Mindstrup, et Arvestykke, der hørte til Husets dyrebareste Grindringer og saa at sige den eneste værdifulde Gjenstand, som man hidtil ikke havde kunnet stille sig ved, hvor store Fristelserne endog havde været.

Lidt efter Bordet kom Erland ind med en Bouquet Roser, som han halvtundseelig og skjult søgte at bringe Anna. Marquardt bemærkede det og udbrød, da han saa et af disse Forsøg mislykkes.

— „Hvorledes bærer Du Dig ad, min Søn! man bringer ikke en Dame Blomster paa denne Maade.“

Han tog Bouquetten fra Erland og rakte den med Anstand og et forekommende Smil til hende.

— „Det gaaer min Søn, ligesom det er gaaet os Andre“, sagde han. „De maa lade Villien gjælde for Evnen i de Opmærksomheder, vi ønske at vise vore Gæster.“

Anna tog Blomsterne og fastede et taknemmeligt Blik over til Erland.

— „Det er fra mit lille Rosentræ“, hviskede hun halvhjst.

— „Ja!“ svarede han, „det er blevet stort siden.“

Noget efter meldte Dorthé, at Tjeneren ventede Anna. Hun reiste sig og tog Afsted. Fru Ingeborg trykkede hendes Haand og forlod derpaa hurtig Værelset for at skjule sine Taarer. Erland slængede begge sine Arme om Annas Hals og udbrød høit:

— „Farvel, farvel, min kjære lille Søster!“

Marquardt tilkastede ham et strengt og strafende Blik; han syntes ikke at bemærke det, men fulgte hende ud til Trappen. Idet de kom hen til Porten, standsede Anna pludseligt og udbrød:

— „Et Ord, blot et eneste Ord, før disse Porte lukke sig for mig, — Deres Tilgivelse, min Fader!“

— „Disse Porte“, svarede han, „have altid staaet aabne for dem, der hehøvede min Bistand, men mærk Dem vel, min Frue! ogsaa kun for dem.“

Anna sank næsten bevidstløs i hans Arme; hun skjulte Ansigtet i sit Tørklæde og græd høit.

„Ulykkelige Barn!“ hvisttede den gamle Adelsmand i en lav og skjælvende Tone, „troede Du

da ikke, at mit Hjerte allerede længe har tilgivet Dig. Gaa blot, gaa og kom her aldrig oftere."

Efterat have hvistet disse Ord rev han sig løs fra hende og ilede tilbage til Salen.

Fjerde Capitel.

En Krigsrustning.

Samme Efteraar begyndte Danmark den uhyggelige Krig med Sverrig. Rigsraadet samledes i Odense og udstedte deraf en Krigserklæring til Karl den Tiende, som man vidste beskæftiget i Polen. Kong Frederik den Tredie samlede Hæren og lod udgaae et Opraab til alle Landets Herremænd at sende det befalede Bidrag, der bestod i et vist Antal fuldtvæbnede Ryttere, efter deres Eiendommens og Gaardens Størrelse.

Rygtet om disse Begivenheder naaede omfrib til Windstrup. En Løverbag Aften vendte Marquardt hjem fra Veile og udbrød, idet han traadte ind i Stuen til Ingeborg og Erland:

— „Jeg kommer som Overbringer af et lykkeligt Budskab, glæder Eder! nu synes endelig vor Skjebne at ville tage en bedre Vending.“ Paa

Ingeborgs forundrede Spørgsmaal vedblev han:
 „Der aabner sig Udsigt til at lægge en Stjærn
 til vor Hæder.“

— „For hvem?“ spurgte Erland.

— „For Dig, Du Lykkelige! Det hæderlige
 Rigens Raad har givet Samthkke til Krigen.
 Hans høie Raade Majestæten lader Dpraab ud-
 gaae. Imorgen ville vi kunne høre det ved
 Kirkestævne nebe i Hveifel. Alle Vaabendhygtige
 skulle samle sig under Landets Faner; der vil
 Du, min Søn, kunne faae en Plads, Din Stand
 værdig; Du vil bane Dig Vej og føie nye Be-
 drifter, nye Laurbær til dem, vor Familie alle-
 rede har at rose sig af. Er det ikke herligt?“

Ingeborg syntes ikke at dele Marquardts
 Begeistring.

— „Du vil sende vor eneste Søn bort,“
 yttrede hun sørgmodig, „til Krigen, til Døden?“

— „Til Hæderen,“ svarede den gamle Adels-
 mand.

— „Ja, min Fader!“ udbrød Erland livlig,
 „jeg maa være med, jeg trænger til et bevæget
 og virksomt Liv, jeg vilde gaae tilgrunde, hvis
 det, jeg fører her, skulde være ved bestandig.“

— „Nu vel da, Erland!“ sagde Ingeborg,

„gaa i Krig, siden det er Din Faders Villie, bevar blot Dit Liv, vov Dig ikke videre frem, end at Du kan vende udstadt tilbage til os, som i Dødsens Angest tænke paa Dig herhjemme.“

— „Den Første maa Du være imod Fjenden,“ udbrød den Gamle ivrig, „den Første, min Søn, det fordrer Din Ære.“

— „Af Marquardt!“ svarede Ingeborg sukende, „for vor Ære have vi alt gjort nok, vi have kun tænkt paa den vort hele Liv; lad os nu ogsaa tænke lidt paa vor Lykke. — Naar skal han drage bort?“

— „Strax, saasnart vi blot have hans Udrustning færdig.“

— „Den vil vist koste Meget.“

— „Vi skaffe det tilveie.“

— „Hvorledes?“

— „Jeg har allerede fundet en Udvei,“ svarede han fornøiet og gned sine Hænder. „Vi behøve blot at sælge det lille Bænge nede ved Elletræerne, norden for Gaarden.“

Ingeborg trak paa Skulderen og smilede.

— „Vi have jo forsøgt det flere Gange, men der var Ingen, som vilde kjøbe det.“

— „Vi skaffe Pengene tilveie paa en anden

Maade," svarede Marquardt, hvem Intet forekom umuligt i dette Dieblif.

Den følgende Søndag, efter Gudstjenesten, blev det kongelige Opdraab kundgjort ved Kirkesteerne. Ved samme Veilighed udbød Marquardt Trane sit Vænge; men, som Ingeborg havde forudsagt, der meldte sig ingen Kjøber. Marquardt grublede paa nye Udveie, lagde Planer og raadslog med sin Ven, den gamle Præst; men Pengene til Erlands Udrustning kom ikke tilstede. Efter lange Kampe og flere stussede Haab fattede han endelig den tunge Beslutning, at pantsætte sit Klenodie, det gamle Guldbæger. Det kostede ham megen Overvindelse, inden han bestemte sig til dette Skridt; men han var en Mand, og efter at han først var bleven enig med sig selv, tøvede han ikke med at lade Handling følge paa Beslutning. Næste Dag, da Familien samledes ved det tarvelige Frokostbord, sagde Marquardt til Ingeborg:

— „Jeg troer, jeg gjør en lille Tour op til Bygholm imorgen, for at see, om jeg kan træffe Niels Bilde. Det er en gammel Ven, som stylder mig nogle Forbindtligheder; han er rig og vil kunne hjælpe mig ud af min Forlegenhed.“

— „Men, kjære Marquardt," svarede Ingeborg, „betænk den lange vei. Var det ikke bedre, Du sendte Erland?"

— „Nei, jeg vil heller selv gaae, det virker vist bedre."

— „Naar agter Du at tage bort?"

— „Imorgen."

— „Nu ja, som Du vil. Hvis Du ikke har noget imod det, tager jeg imidlertid ned og besøger Fru Birthe paa Engelsholm."

Forberedelserne til Reisen bleve trufne. — Næste Morgen viste Marquardt sig paa Veien fra Mindstrup, i sin bedste Stads, med blankpudset Kaarde, graa Hat og den gamle brune Kjole, hvis Lommer bugnede af en anseelig Mængde flaaet Smørrebrød, som Fru Ingeborg havde givet ham med paa Veien. Bægeret, den dyrebare Skat, bar Marquardt indløst i et Klæde i det ene Kjolestjøde. Det havde loffet Taarer i hans Dine, medens han indpakkede det. Ingeborg saae ham tage det frem fra Hjørnestabet, polere det og svøbe det ind i Klædet; men da Marquardt søgte at skjule det for hende, gif hun ud af Værelset og lod, som om hun ikke mærkede, hvad han foretog sig.

Hun havde allerede iforveien anet hans Plan.

Veiret var varmt samme Dag, Solen brændte, og der fandtes kun sparsom Skygge paa den sandede Vei, Marquardt havde at gaae, førend han naaede sit Maal: Horsens. Han havde ikke forestillet sig denne Reise saa besværlig; han erindrede den Tid, da han havde drevet omkring hele Dage i Skovene ved Mindstrup, — han erindrede blot ikke, at han var bleven gammel siden.

Genimod Aften naaede han Horsens og gik ind til en Guldsmed, for at tilbyde ham Bægeret.

Det var en lille Mand, med et Par sorte Klemmebriller foran de røde, ophovnede Øine. Hans Ansigt var blegt, indfaldent og rynket, hans Stemme kort og pibende, Følger af Op- holdet foran Øsen og Uddampningen fra Smeltediglen. Det skaldede Hoved skjultes af en rød og blaastribet Bomuldsbue, der endte i en Duff, som hang ned over det ene Øre.

— „Hvad Godt vil Han, min gode Mand?“ spurgte den lille Guldsmed. „Jeg synes, jeg har seet Ham før. Er det ikke Ham, der har

faaet Brød nede paa Boller som Hovmester for de kleine Junkere?"

Marquardt studsede; han forstod ikke, hvorledes man kunde forvekle ham med en Hovmester. Imidlertid maatte han finde sig i Omstændighederne og hørte taalmodig paa alle de Formodninger, Guldsmeden anstillede over hans Person, medens han viklede Bægeret ud af Tørklædet.

— „J tager feil, Mester!" svarede han blidt, „jeg er hverken Hovmester eller Tjener, men en fri og adelig Herre, der kommer for at foreslaae Eder en Handel om dette Bæger."

Guldsmeden tog Bægeret, prøvede det, veiede det og fortsatte en Tidlang sine Undersøgelser, medens han af og til kastede et mønstrende Blik over sine Briller hen paa Marquardt. Denne fulgte enhver af hans Bevægelser med spændt Opmærksomhed.

— „Det er kun daarligt Arbeide," yttrede den Lille endelig, „fiirskantet, plumpt og slet loddet. „Jeg gjorde et Bæger forgangen Rhindelmisse til Hendes Naade, Fru Kirsten Munk paa Boller, det skulde J have seet. Jeg gjorde ogsaa en Sukkerstaal til Fruen paa Haralds-

kjær og en Sølvestol til Junkeren paa Tirsbæk, i den nye Stil, som salig Kongen lod indføre hertil ved sine to franske Bygmestre. Det var Løi, man kunde være bekendt at stemple med sit Navn. Klokken paa min Dør stod aldrig stille et Dieblif, mens jeg arbejdede; der kom fornemme Junkere og Fruer, alle ud af den høie Adelsstand, tilhest og i deres Bærestole; der kom Laugsbrødre og Stadens Øvrighed, alle maatte de op paa Smedegade til Mester Svørens Bod, at see det kostelige Kunstværk."

— „Jeg troer Eder gjerne," svarede Marquardt. „J er en kunsterfaren Mand, men hvor høit vurderer J mit Væger?"

— „Det er saa tyndt og saa slidt og har saamange slemme Buler, som ikke lade sig rette; man kan i al Fald ikke vurdere det høiere end til Guldets Værdi, og knap nok det endda, for der vil gaae en heel Deel tabt ved Omsmeltningen."

— „Ved Omsmeltningen?" gjentog Marquardt forbauset.

— „Ja naturligviis, Herre! Troer J, at jeg kan være bekendt at stille slikt elendigt Arbejde tilsalg?"

— „Jeg meente kun, om I vilde kjøbe det," svarede Marquardt hdmhggt, „for den Priis, vi kom overeens om, og beholde det i Eders Bærg, indtil jeg senere kunde kjøbe det tilbage af Eder igjen. Jeg haaber, at det vil kunne stee om føie Tid."

— „Ah, I vilde kjøbe det tilbage igjen?"

— „Bægeret har en vis Værdi for mig," svarede den gamle Adelsmand med zittrende Læber, „og I skulde i ethvert Tilfælde vinde baade ved Kjøb og Salg."

— „Jeg laaner ikke paa Pant," svarede Guldsmeden; „naar jeg har kjøbt en Ting, tilhører den mig, og hvis Eders Bæger skulde komme i mit Eie, sætte vi Hamren paa det, bante det fladt, og saa afsted i Smeltediglen med hele Klatten."

Bludselig standse den lille Mand i disse trøsterige Meddelelser; hans Dine vedbleve vexelviis at vandre fra et bestemt Mærke i Bægeret over paa Marquardt. Ethvert af disse Blik antog et mere mistroisk og spottende Udtryk.

— „Guds hellige Død og Underværk! hvad seer jeg her?" raabte han. „Dette Mærke og

Nabnehiffer! og I byder mig et saadant Bæger tilsalg, det er jo skammeligt!"

— „Hvad mener I?" spurgte Marquardt, i høieste Grad forbauset over Mandens Ytring og den Hestighed, hvormed han talede. „Jeg forstaaer ikke et Ord af Alt, hvad I siger."

— „Ikke det?" vedblev Guldsmeden, mere heftig og høirøstet. „I begriber vel heller ikke, hvad dette Nabnehiffer har at bethyde? Men jeg begriber det, jeg, som har arbeidet for Hofet i den gamle Konges Tid, høiselig ihukommet! Hos min Læremester Diedrich Caspers blev alt Sølvtøiet gjort, som Majestæten gav sin Datter, Frøken Christine, til Udstyr med Rigshofmesteren, ham, som nu den store Ulykke er vederfarede. Ethvert Stykke var stemplet med den samme Krone, og Kongens Navnetræk stod at læse underneden, hvilket bethyder, at det hører til hans Huus. Hvorledes kan nu dette Bæger være kommet i Eders Hænder, min Herre Abelsmand! og kan I bevise, med hvad Ret I byder det tilsalgs?"

Marquardt Trane taug et Dieblif overrasket; han var ikke forberedt paa disse Spørgsmaal.

Guldsmeden misthbede denne Tausheb og vedblev :

— „Hør, ved I hvad! jeg kunde stifte min Dreng ned efter Bysfogden og hans Svende og lade Eder sætte fast, indtil I forklarer Eders Adkomst til Bægeret; men det være langt fra mig. I er en gammel Mand og har hvide Haar, ligesom jeg selv. Paa derfor Tørklædet om Eders Bæger igjen; jeg har Intet seet og ved af intet Navnechiffer at sige; gaa Eders Vej; men vov aldrig oftere at komme indenfor Mester Svorens Døre med stjaalet Gods.“

En glødende Rødme farvede Marquardt Tranes blege Kinder, medens han stak Bægeret til sig og gif hen mod den lille Guldsmed. Denne traadte et Skridt tilbage og lagde Haanden paa Dørlinken.

— „I er en jammerlig Person,“ sagde Marquardt, „fordi I vover at yltre en saadan Formodning. Dette Bæger bærer Majestædens Mærke, fordi det har tilhørt hans Huus. Kongen bortgav det til en Adelsmand, hvem han søgte at vise et Tegn paa sin udmærkede Agtelse. Denne Adelsmand staaer for Eder. — Det er mig. — Gaa bort fra Døren, lad mig

komme ud, jeg fritager Eder for alle Undskyldninger."

Marquardt forlod Boden. Guldsmeden blev staaende nogle Diebliske og stirrede ud efter ham.

— „Han kan alligevel Jngenting gjøre mig," udbrod han, idet han dreiede sig bort fra Vinduet og stak Hænderne ind under Skjødskindet, „for jeg har mægtige Venner ved Hove, og de fleste af dem skulde mig Penge."

Den næste Guldsmed, Marquardt besøgte, boede nede ved den gamle Klosterkirke. Det var en mager Mand med en smudsigguul Ansigtssfarve, sort og stridt Haar, som hang ham ned over Kinderne og Panden. En Flok strigende Børn støiede omkring i Værelset, hvori Alt røbede Velstand, men tilfide en høi Grad af Uorden. Manden kastede sit Skjødskind og jog Børnene ud, da Marquardt viste sig.

— „Jeg kommer til Eder," sagde Marquardt, medens han paany udpakkede Bægeret, „fordi jeg veed, I er en ærlig Mand, og tilbyder Eder dette Bæger."

— „Ja hvad det angaaer, naadige Herre!" svarede Guldsmeden, „saa troer jeg nok, at I

selv har størst Profit af at henvende Eder til mig. Det være langt fra, at jeg skulde rose mig selv, men Gud og hver Mand veed da, at jeg er den eneste Guldsmed i hele Byen, som forstaaer at vurdere et saadant Stykke. Hvad ere de to andre Mestres vel for Karle? Hjemmesødninger, der aldrig have sat Foden udenfor deres Dørtrin, medens jeg har reist paa Professionen i elleve Aar, været hele Tydsland, Italien, Rusland og Polen igjennem, og baade haft med Keisere og Paven at gjøre."

Denne Forklaring blev givet, medens Manden prøvede Bægeret paa Probeerstenen.

— "Det er godt Kram det," httrede han efter en lang Besigtigelse, „ogsaa ret smukt dannet, men jeg tør ikke kjøbslaae om et Bæger, hvorpaa Kongens Mærke er stemplet, uden at jeg haver en kjendt og vederhæftig Mand for mig."

— „Er jeg da ingen vederhæftig Mand?" spurgte Marquardt med en Stemme, der skjælvende under alle de Ydmæggelser han havde lidt.

— „Jeg kjender Eder ikke."

— „See ret paa mit Ansigt, I maa erindre dets Træk."

— „Jeg kjenner Eder ikke,“ gjentog Guldsmeden.

— „Jeg skal fortælle Eder en Historie,“ sagde Marquardt; „naar I har hørt den, vil I gjenkjende mig. En Aftenstund, for mange Aar siden, kom en Adelsmand med sit Følge ridende op af denne Gade og holdt stille ved Eders Bod; Borgermændene sad udenfor deres Døre, Klokkerne ringede Hellig fra den gamle Kirke. Det var en Pintseasten. Adelsmanden steg af Hesten og hjalp en ung Dame ned af sin, derpaa traadte de ind i Bodden. Herinde stod en Mand med en ung Pige ved Haanden. — Gudsfred og en god Aften, Mester! sagde Adelsmanden, jeg kommer for at bestille en Trolovelsesring hos Eder til mig og min Brud. — I være mig velkommen, naadige Herre! svarede Mesteren. Ringene kan jeg gjøre Eder. — I maa skønne Eder noget med dem, sagde Adelsmanden, om otte Dage reiser jeg i Krig, i fremmed Land. — Og om jeg skal arbejde Nætter og Dage paa dem, saa skal de blive færdige til den Tid, svarede Guldsmeden, siden I, naadige Herre er den første, der bringer Handel til min Bod. For

iaften har jeg giftet mig med denne lille Pige."

— „Ak ja!" svarede Guldsmeden med et Suk, „nu husker jeg det saa nøie: jeg satte et M og et T i den ene Ring, og et S og et R i den anden."

— „Det vil sige Marquardt Trane og Ingeborg Rosenkrantz", svarede den gamle Adelsmand, „mit og min Forlovedes Navn."

— „Ja, nu gjenkjender jeg Eder, naabige Herre, og begriber ikke, hvor jeg nylig havde mine Tanker og Dine henne."

— „Huster I, hvad I httrede otte Dage derefter, da I leverede os vore Ringe?" spurgte Marquardt.

— „Nei, jeg gjør tilforlæbelig ikke."

— „Giv til Gud, sagde I, at det naadige Herstab maa blive saa lykkelig som jeg og min lille Pige!"

— „Na ja!" svarede Guldsmeden med et Skuldertræk, „saadant Noget siger man i sin Ungdom, sidenefter faaer man bedre Forstand. Min Lykke stod ikke længe paa. Mo'er hun blev forgjort af en gammel Trolldhex inde fra Bjergerherred og fik Svindsot. Saa kom Sorgen. Hver Dag maatte jeg sidde og hænge over hendes

Seng med hendes Haand i min, for saasnart jeg gif, lagde hun sig til at græde. Mens jeg sad der, stod Professionen stille. Folkene bestilte Ingen-ting paa Værkstedet. Saa døde hun da endelig, det stakkels Skind, og efterlod mig en stræ-
tende Gjæld og en Rede fuld af Røllinger; dem fik jeg da fra Halsen, ved at stikke dem om-
kring til Familien, men Gjælden maatte jeg re-
de mig ud af, som jeg kunde bedst. Det er
Alt, hvad der blev tilbage af min Fornøjelse. —
Eder er det formodentlig ikke gaaet slynderlig
bedre, naadige Herre, efter hvad jeg kan slutte
mig til. Vi har hver faaet vort Kors at bære."

Der var Noget, som støbte Marquardt i
denne Sammenligning, hvori han saae sig bragt
med Gulbsmeden; men han svarede ikke.

— „See nu er der da ikke det Ringeste
iveien for vor Handel", vedblev denne, „siden
jeg veed, hvem jeg har med at bestille. Hvor-
meget forlanger Naadigherren for sit lille
Bæger?"

— „Jeg veed ikke ret, Mester! — hvormeget
vurderer I det til?"

— „Ja det er vel ogsaa rigtigst, at jeg sætter
Prisen, hvorledes skulde I kunne vide, hvad Værd

gammelt Guld har? Det er kun flette Tiber, naadige Herre! I denne Ufred standser Handel og Wandel, Ingen kjøber, men alle ville sælge, og det seer ikke ud til at ville blive bedre for det Første. Hvad skulle vi sige? Siden Naadigherren er en god gammel Ven af mig og mit Huus vil jeg byde Dem halvtredsfindstykke Rigsdaler for Vægeret."

— „Halvtredsfindstykke Rigsdaler!" gjentog Marquardt forbauset, thi han havde idetmindste gjort Regning paa det Dobbelte.

Guldsmeden forstod denne Tone og tilspøiede:

— „Naar jeg siger halvtredsfindstykke Rigsdaler, saa regner jeg de ti for gammelt Venskabsskyld. Havde I maaskee ventet mere?"

— „Ja, jeg tilstaaer det."

— „Virkelig?" svarede den Anden spottende, „da er jeg dog overbeviist om, at der ikke er blevet budt saameget hos Nogen af de Andre, Naadigherren har været hos, førend I kom til mig. V. A?"

Marquardt taug.

— „Ja, I kan ikke negte, at I har været hos Andre først; Vægeret er blevet veiet og prøvet, jeg seer det tydeligt paa Ridserne her i

Kanten. Som sagt, halvtredsfindsthye Rigsdaler, ikke en Skilling mere."

— „Rad det da være saaledes", svarede Marquardt sukkende.

— „Ja, I behøver min Tro ikke at slaae til for min Skyld," vedblev Guldsmeden; „oprigtigt talt seer jeg helst at blive fri for Handelen. Halvtredsfindsthye Rigsdaler ere mange Penge, og Gud maa vide, naar jeg faaer dem ind igjen. Hvis I derfor skulde have den allerringeste Betænkelse, saa beholder Naadigherren sit Bæger og jeg mine Penge, derfor kunne vi jo være lige gode Venner."

Med disse Ord begyndte Guldsmeden at indspøbe Bægeret i Marquardts Tørklæde.

— „Nei vist ikke", svarede den gamle Mand ængstelig, „jeg er tilfreds med de halvtredsfindsthye Rigsdaler".

— „Ja det troer jeg min Sjæl ogsaa nok, De kan være", svarede Guldsmeden, medens han satte Bægeret op paa en Hylde. Marquardts Blikke vedbleve at være heftede paa det med en usigelig Beemod.

— „Get Ord endnu", udbroød han bønligt, „I vil ikke smelte det, vel?"

— „Nei, paa ingen Maade, det kunde mindst af Alt svare Regning ; jeg maa see at blive af med det, som det er til en eller anden Liebhaber.“

— „Men hvis jeg inden den Tid skulde kunne skaffe Penge tilbeie, saa kan jeg da faae det tilkjøbs igjen?“

— „Ja hvorfor ikke? I saa godt som enhver Anden.“

— „Hvormeget skal jeg i dette Tilfælde give?“

— „Jeg forlanger kun en billig Fortjeneste, men synes I ellers ikke, at det var tidnok at tale om Prisen, naar den Tid kommer? Der ligge Eders Penge, og fra nu af er Bægeret mit. Naar I seer Eder istand til at kjøbe det tilbage, komme vi nok ud deraf.“

I samme Dieblis Marquardt forlod Boden, standsede en elegant Bærestol udenfor. En Tjener aabnebe Døren og ventede med Hatten i Haanden paa at hjælpe sit Herstab ud. Marquardt tryffede sin Hat dybere ned over Dinene, og listede sig hurtigt bort, for ikke at blive seet. Damen gik fra Bærestolen ind til Guldsmeden.

Femte Capitel.

En ny Reise.

Det kostede megen Møie at faae Erland udrustet. Omfider stete det dog, og tillyffe saa tidligt, at han kunde tage over Fyen til Sjælland, endnu førend Svenskerne begyndte deres Tog op i Jylland. Kort efter oversvømmedes Landet af Fjender. Fredericia faldt, Vinteren lagde en Bro over Beltet, og Danmark tilbød Fred. Karl Gustav sluttede den og brød den igjen følgende Sommer, i August Maaned. I hele denne Tid var Jylland priisgIVEN til Erobreren og hans leiede Krigsfolk; enhver Herregaard, ethvert Huus havde sin Indkvartering, som først forlod Stedet, efterat Cierens Kjøkken og Kjælber vare tømte. Paa Mindstrup slap man forsaavidt bedre end de fleste andre Steber, eftersom Kjøkken og Kjælber saa at sige allerede vare tomme, da Indkvarteringen rykkede ind. Mar-

quardt Tranes Gjæstfrihed kom snart i slet Ry hos Svenskerne. De forlode hans Gaard for at søge ned til Tirsbæl og Engelsholm, saa at Windstrup stod ligesaa øde og eensom som før. Marquardt røgtede sin Dont, plantede og saaede i Haven. Ingen forstyrrede ham, og Ingen indsaandt sig ved hans tarvelige Middagsbord.

Fra Erland modtog de i denne Tid kun sjelden nogen Efterretning; han levede, det vidste man; men enhver Forbindelse mellem Jylland og Sjælland var spærret for Beboerne.

Marquardt havde allerede strax efter sin Tilbagekomst fra Horsens betroet Ingeborg, hvorledes det var gaaet med Bægeret; der blev senere kun sjældent talt herom; imidlertid forløb ingen Middag, uden at jo Marquardt kastede et sørgmodigt Blik hen paa den Plads, hvor det havde staaet. Det gik med Bægerets Plads som med Datterens: begge de tomme Steder mindede om lykkelige Dage, om en Fortid, der gjorde den nuværende stille og døde Gensformighed dobbelt sørgelig. Det var desuden et Spørgsmaal, om Marquardt ikke, saaledes som Sagerne stode, vilde have foretrukket at see Bægerets Plads besat fremfor Annas. Rige

siden hiin Aften i Horsens havde han bestjæftiget sig med Haabet om at faae det dyrebare Alenodie tilbage. Under alle de Forstyrrelser og Afværlinger, som Krigen medførte, voxede denne Tanke hos ham og udviklede sig omsider til en bestemt Plan.

Han havde ikke været i Horsens siden han folgte Bægeret. Krigen fulgte saa hurtig efter og spærrede i den Grad alle Næringsveie, at Guldsmeden neppe kunde have fundet en Kjøber, saameget mindre som Adelen, hans fornemste Kunder, ved Rhytet om Karl Gustavs Komme for største Parten forlode deres Godser og flygtede til Kjøbenhavn. Marquardts Plan begunstigedes desuden af følgende Omstændighed:

En af Fru Ingeborgs Slægtninge havde, nogle Aar førend disse Tildragelser foregik, efterladt hende en lille Arv, hvoraf hun aarlig skulde nyde Renterne. Hvor ringe end dette Beløb var, ydede det dog Marquardt en væsentlig Hjælp i hans ulukkelige Forsatning og havde hidtil været anvendt til at dække Renterne af et Laan, han havde gjort hos en Kræmmer i Nærheden af Veile. Ved Krigens Begyndelse var Kræmme-

ren og hans Familie reist bort. Strax efter kom den sædvanlige Betalingstid. Marquardt havde Pengene liggende, Kræmmeren indsendt sig ikke. Ingen kunde give nogen Oplysning om, hvor han var bleven af. Næst efter, den følgende Termin, gik det paa samme Maade. Disse Penge besluttede han da at anvende til at indløse sit Bæger.

— „Jeg maa gjøre det, Ingeborg!“ sagde han engang, da Sagen blev overveiet mellem dem. „Jeg maa have dette Bæger tilbage. — Savnet piner mig baade Nætter og Dage. Ved at sælge det begik jeg et Ran mod min Familie; det er et Hædersminde, der blev mig betruet uden at der fulgte nogen Ret med til at røbe det fra mine Efterkommere.“

— „Jeg vilde ogsaa saare nødig miste det,“ hittede Ingeborg.

— „Vi skulle nok faae det igjen“, svarede den gamle Adelsmand med et straalende Blik, „vær uden Frygt og hæb Dit Hoved, min Elskede! Jeg gaaer til Horsens, og denne gang skal Veien blive mig lettere end sidst; jeg kjøber det tilbage af Guldsmeden; han kan ikke have solgt det endnu, af Mangel paa Kjøbere, Fienden kan

ikke heller have berøvet ham det; en saadan Skat udsætter man ikke for hans Blik. Den trange Tid vil ogsaa have gjort Smeden tilbøieligere til at sælge det igjen. Vi have mistet saameget, vi To," vedblev han og lagde sin Haand hjærtegnende paa hendes Hoved, „savnet saameget, — dette Sidste vil vi beholde."

Marquardt var i sine Slutninger saa logisk, saa tillidsfuld i sit Haab, at Ingeborg ikke fandt nogen Indvending.

Næste Morgen begav han sig paa Veien med de opsparede Rentepenge i Tegnebogen.

Det var i Slutningen af November Maaned; omtrent fjorten Dag iforveien havde Slaget staaet ved Nyborg, efter hvis heldige Udfald for Danmark Karl Gustav og de fleste af hans Generaler begave sig Gothenborg. Dermed var vel Krigen tilende, men dens Følger vedvarede endnu længe; overalt, hvor Marquardt vendte sit Blik, mødte han de sorgeligste Spor af Ødelæggelser og Ulykker.

Dagen var stormfuld og kold, en tæt Støvregn havde vedvaret i de sidste Timer, den gamle Adelsmand syntes ikke at lægge Mærke dertil, alle hans Tanker bevægede sig om Maalet for

hans Reise: han skulde atter blive Eier af sit Guldbæger.

Om Eftermiddagen naaede han Horsens. Gaderne brimlede af fremmede Krigsfolk, Hjelpe-tropper, som vare sendte ind i Jylland, og som fuldbendte det Odelæggelses og Plyndringsværk, Svenskerne havde begyndt; mellem disse saae man af og til Borgermanden med blegt, kummerfuldt Ansigt bevæge sig sky og ængstlig. — En Mængde Huse vare forladte af deres Eiere, Vinduerne ituflagne, Dørene opbrudte, Handelen havde længe været standset, den undtagen som blev ført med Soldaterne med Al og Fødevarer.

Udenfor Guldsmedens Huus fandt en stor Trængsel Sted. Marquardt saae en Stang fastnaglet over Døren, og til Stangens øverste Ende var fastbundet en Ollande og et Bæger. Den bedste Guldsmed i Byen, som Manden selv kaldte sig, havde skiftet Næringsvei og var bleven Krovært. Vinduerne stode aabne, Lat-ter, Sange og højrøstede Samtaler gjensløde fra Stuen. Ængstlig søgte Marquardt at bane sig Vej igjennem Sværmen, for at naae Døren.

Guldsmeden stod indenfor Dissen, med et

hvidt Forflæde og opsmøgede Ermer. Da han saa Marquardt, smilte han, nikkede og gav ham Tegn til at nærme sig, idet han aabnede Lemmen paa Disten.

— „Velkommen, naadige Herre!“ udbroød han leende, „denne gang gjenkender jeg Eder, uden at I behøver at nævne Eders Navn. Vær saa god, smag mit Æl, herlig Brunsviger Mumme, I faaer det ikke bedre nogensteds; dette Krus skal I nyde for gammelt Venstabs og Bekjendtskabs Skyld.“

Med disse Ord stjød han en fylbt Kande hen til Adelsmanden.

— „Det er ikke af den Grund, jeg kommer,“ svarede Adelsmanden, „jeg har et Grinde til Eder, hvis I kunde faae nogle Diebliffes Stunder til at tale med mig i Genrum.“

— „Ikke godt, Naadigherre, ikke godt, men drif! det bedste Grinde, man kan have til mig, er at tømme en Kande Æl.“

— „I har forandret Eders Haandtering siden sidst.“

— „Åa nei, endda egentlig ikke forandret den,“ svarede Guldsmeden. „Først gjorde jeg

Bægere, nu fhlber jeg dem — jeg har snarere udvidet min Haandtering."

— „Mindes I vor sidste Samtale?"

— „Overmaade godt," svarede den Anden, og tilspøiede hvissende: „Jeg kjøbte et Bæger af Eder ved samme Veilighed. Ja Du gode Gud! det var kun en daarlig Handel."

— „Jeg troer det gjerne, Mester; jeg kommer ogsaa idag for at byde Eder Erstatning."

— „Det var jo herligt, men smag dog en Drif Ol, Naabigherre! — hvad vil I ellers sige med Erstatning?"

— „Jeg kommer efter Aftale, for at kjøbe Bægeret tilbage."

— „Naa, ja det var jo ganske rigtig en Aftale, at I skulde have Lov dertil. Det har blot varet lovlig længe, inden I kom."

— „Længe?" gjentog Marquardt ængstlig. „Jeg kommer vel ikke forsilde?"

— „Lidt forsilde," svarede Guldsmeden smilende. „Bægeret er solgt."

— „Solgt!" hvissede han i den strækkeligste Angest, „til hvem?"

— „Til Ernst Norman paa Bygholm Nei, lad mig see, det var jo ikke ham, det er

ogsaa ligemeget, borte er det min Sjæl; aa! nu huster jeg det: der kom en fornemme Frue, strax efter at I var taget bort; hun gav mig mine udlagte Penge tilbage, Kufmanden skal tage mig, om jeg er Mand for at huste hendes Navn."

— „Det er borte!" hvisttede Marquardt som truffen af et dødeligt Slag; hans Hoved sank ned paa Brystet, og han traadte et Skridt tilbage, vaklende og sønderknust ligeoverfor Guldsmedens spottende Smil.

— „Hvad Fanden gaaer der af den Gamle?" spurgte en tybft Vagtmester. „Er han fuld?"

— „Hvor han er bleg,"yttrede en Anden, „han fryser, giv ham et Bæger Prøssing paa min Regning."

— „Na nei, gunstfulde Herre!" svarede Guldsmeden, „han trænger ikke til Prøssing, det er en gammel Kammerat af mig, et sølle Skrog, der endnu ikke har lært at fordyie en sørgelig Tidende, skjøndt han bærer graa Haar. Det gaaer over, naar vi lade ham sætte sig lidt ned paa Bænken."

Han førte Marquardt hen til Vinduet og lod ham tage Plads i en Krog af Stuen. —

Den gamle Mand fandt sig stiltiende i Alt. Denne Tausked og Kamp varede i nogle Minuter, medens en Kreds af Nysgjerrige stiplede sammen omkring ham; derpaa hævede han sit blege Ansigt, reiste sig mat og skjælvende og udbrød:

— „Mesteren har Ret, mine Herrer! jeg fattes Intet, det er alene Barmen her, som gjør, at jeg lider; tillad mig at komme ud. Det vil gaae over.“

Han forlod Boden og gik imellem den Række, Soldaterne aabnede for ham, beskyttet af den slynge Smerte, han forgjæves søgte at dølg.

— „Det er altsaa borte,“ hviskede han, da han kom ud paa Gaden og knugede Haanden mod sit Bryst, „borte og tabt for bestandig! Og Ingeborg, min stakkels Kone, hvad vil hun sige? Hun venter mig, og var saa glad og saa fuld af Haab og Tillid, da jeg reiste? — Hvad har jeg nu at vente eller haabe mere? O min Gud! mit Hjerte er en Urne af for skrøbeligt Leer, til alle de Lidelser, Du giver det at bære. Bægeret har jeg mistet for bestandig! jeg vil ansee det som en Straf, fordi jeg vovede at stille mig ved det, jeg vil finde

mig deri, siden det ikke kan være anderledes."

Hans Ansigt og Holdning syntes efter denne Beslutning at antage større Bestemthed, dets ædle Træk bleve roligere, men Taarerne, som trillede ned over hans furede Kinder, modsagde paa samme Tid dette Udtryk af tilkæmpet Fatning.

Hvorledes Marquardt tilbragte Natten, vidste han ikke at gjøre sig Rede for; den følgende Formiddag saae man ham forlade Horsens, for at gaae tilbage til Mindstrup. Hvilken Forskjel mellem idag og igaar, mellem Haabet og den modløse Fortvivlelse.

Han berøgede sig kun langsomt fremad, hans Kræfter vare udtømte, hans Been skjælvede, det var som om en Byrde havde lagt sig over hans Bryst, han drog sit Veir med Møje. Folk, som saae hans usikre og vakkende Gang, vilde maaskee have antaget ham for en Beruset.

Omtrent en Miil udenfor Byen satte Marquardt sig ned paa Veien, det var ham ikke muligt at gaae videre. Alt hvad han havde prøvet og lidt i den Række af Aar, han boede paa Mindstrup, Billeber af feilsagne Haab,

ffjulte Kampe og gjentagne Skuffelser glede forbi hans Grindring, hurtige, mørke, ligesom Skyerne foran Solen.

Medens Marquardt sad paa Beikanten, kom en Grubemand fjørende, hans Vogn var tom og forspændt med to magre Stude. Da han saae Marquardt, holdt han stille og raabte over til ham:

— „Vil I føre et Stykke Vei med mig?"

Marquardt betænkte sig nogle Diebliske; men Adelsmandens Stoltthed maatte bøie sig under Nødvendigheden. Han takkede blidt og venligt og satte sig op paa Afsjælen ved Siden af Bonden.

Denne betragtede ham nogen Tid nysgjerrigt og forskende. Derpaa rømmede han sig og udbød:

— „Er I ihg?"

— „Nei!" svarede Marquardt.

— „Er I bomsjet?"

— „Bomsjet?" gjentog Marquardt spørgende.

— „Jeg mener, er I fuld?" svarede Karlen smilende.

— „Nei min Ven! jeg er træt, det er det Hele."

- „Hvad Bei skal I?“
- „Med ad Veilefantten.“
- „Den Bei kjører jeg ogsaa, I kan følge med mig, saalænge I lyfter.“
- „Tak!“ svarede Marquardt, og dermed gik Samtalen istaa.

Denne Taushed var imidlertid ikke efter Grydemandens Sind. Han havde taget Marquardt med for at skaffe sig Underholdning og Tidsfordriv paa Veien. Lidt efter begyndte han paany:

- „Jeg hedder ellers Søren Top!“
 - „Saa!“
 - „Jeg har kjört omkring i mange Aar fra By til By med Potter og Gryder, men den Haandtering duer ikke meget i disse Dage.“
- Han taug og ventede nogle Diebliske paa Svar; da Marquardt vedblev at tie, fortsatte han: „Jeg har ogsaa en Halsbroder, der var med i Krigen. Han er kommen hjem nu. — Christi Kors! hvad han kan fortælle for Historier.“

- „Det vil jeg tro,“ sagde Marquardt.
- „Han har gjort det tilgavns derovre. Han var en af de Fornemste i Vinter paa Ama-

ger, dengang Mikkil Skov var lige ved at tage Svenskekongen fangen."

— „Var han det?" svarede Marquardt, som begyndte at skjænke Grydemandens Fortælling større Opmærksomhed. Denne bemærkede det og vedblev tilfreds:

— „Ja Mikkil Skov, ham kender I da? Hans Fader var kun en ret og slet Borgermand og boede nede paa Leerbæk, før end Kri-gen kom paa, men Mikkil han vilde høiere tilveirs. Han lærte at fægte og skyde og stikke til Maals, som den bedste Junker. Lad fare de Nykker, lille Mikkil, sagde den Gamle mangengang til ham, langt at flyde har dybt at falde, eller høit i Veiret er værst i Blæsten, som de sige for et gammelt Mundheld, men Mikkil gif sin Gang. Han har ogsaa artet sig vel, det maa man sige, endda han ikke saameget søgte Fremgang for sin egen Skuld som for den fornemme Somrues, han tog tilægte. — Hende maa I da have hørt tale om, siden I boer i Egnen?"

— „Nei," svarede Marquardt.

— „Det var da sært. So Mikkil han bortførte hende fra Forældrene og lod lyse i Rand-

bøl Kirke, hvor Farbroderen er Præst og viede dem. Siden den Dag have de levet i Fred og Herlighed, han bærer hende paa sine Hænder, det gjør Mikkel, og aldrig nogen Vind faaer Lov at blæse paa hende, ikke heller bestille de Andet, saa lang Dagen er, end snakkes ved og ride og kjøre. Faderen lod bygge Hvolgaard om til dem, saa kostbar og prægtig, at ikke den rigeste Adelsfrue i hele Landet har det bedre."

— "Og de leve lykkelige?" robede Marquardt at spørge.

— "Ja, aa ja, de have jo Penge nok, og han holder Jngenting for godt til hende. Dengang saa Ufreden kom, drog Mikkel i Krig; min Halbroder, som tjener paa Gaarden, sagde, at Fruen hun græd saa ynkelig og bad ham blive hjemme; men Mikkel vidste nok, hvad han gjorde og drog afsted. Han var altid paa færde derovre, tidlig og sildig, sloges og stak, som om han aldrig havde bestilt andet, og større Gavn troer jeg endnu han gjorde med sine mange Penge. De store Herrer holdt meget af ham, han kom til Hove og blev gjort til Generaladjutant, som nok har meget at

fige. Imedens gif min Halvbroder med Budskab og Breve fra Kjøbenhavn til den unge Frue paa Hvolgaard; hun lo og jublede og var færdig at tage Budet om Halsen, hvergang der kom et lille Brev. — Men det var alligevel Ingenting mod at see hendes Glæde, dengang Mikkel selv kom hjem. Søndagen efter, da Kirketiden var tilende, lod hun alle Sognets Fattige kalde op til sig, og saa bleve de bekvæmte, og Nogle fik Badmel og Andre fik Øner; hun øste Penge ud med begge Hænder, den lille Frue, og Mikkel syntes, at Alt, hvad hun gjorde, var herligt."

Marquardt lyttede med Interesse til Grubemandens Fortælling; denne Fortale over hans Datter rørte ham dybt.

— „Har Du aldrig hørt den unge Frues Forældre omtale?" spurgte han.

— „Na jo endda", svarede Bonden, „der var megen Tale om dem, dengang de satte sig imod den lille Frues Giftermaal, lad være de vare saa fattige, at de knap kunde bjerge Jøden til hende. Faderen forstjød hende, han vilde ikke vide af hende at sige og har aldrig seet hende siden."

— „Faderen!“ gjentog Marquardt sørgmodig, „hvorfor nævner Du just ham? Du mener Forældrene.“

Bonden saae paa ham og smilede.

— „Jeg mener Faderen“, gjentog han. „Det gaaer i Verden op og ned, men en Moders Hjerter stilles aldrig fra sin Datter. Moderen taug, til hvad hun ikke kunde gjøre anderledes, men i Løndom holdt hun dog med sin lille Pige. Min Halbroder gif med Breve fra den Ene til den Anden, og naar Ingen saae det, listede Moderen sig over til Hvolgaard at sige sin Datter et Goddag og see, hvor lykkelig hun var — men det fik Manden aldrig at vide.“

Marquardts Træk røbede den dybeste Overraskelse.

— „Du tager feil“, svarede han rolig, „det har Fru Trane aldrig gjort. Man har fortalt Dig en Usandhed.“

— „Man har fortalt saameget“, svarede Grydemanden, „aa ja, men jeg tager dog ikke feil. Med mine egne Dine har jeg seet Moder og Datter gaae Arm i Arm gjennem Alleerne i Hvolgaards Have. De toge vel ti Gange Afsted med hinanden og græd Begge, og dengang

den gamle Frue hun gif, sank den Unge ned foran hende og tiggede og bad hende saa min- delig om at tøve lidt endnu, men Miffel han stod ved Siden og tørrede sine Dine og tog Fruens Haand og kysede den. Saa bredte Moderen sine Hænder ud over dem, og de lagde sig begge To ned foran hende, imens hun hvi- skede Noget. — Det saae jeg en Aften, da In- gen troede mig i Nærheden, og det Samme saae jeg igjen en Morgenstund. I kan nu troe, hvad I vil."

— „Naar var det?" spurgte Marquardt.

— „Den første Gang var ved Midsommers- tid, dengang Krigen brød ud."

Marquardt erindrede meget godt, at han paa samme Tid havde været i Horsens med sit Bæger.

— „Og sidste Gang?" spurgte han frygtstomt, næsten hvissende.

— „Sidste Gang var igaar. Jeg tog ned til Smeden i Bierlev, for at faae mig en ny Rundstik paa min Vogn, da kom Fruen gaaende over til Hvolgaard, at hilse paa sin Datter."

Marquardt svarede ikke; han havde faaet visse Beviser saa haandgribelige, at de ikke efterlobe

nogen Tvivl hos ham. Medens han taug betragtede Grødemanden ham uafbrudt, uden at kunne begribe den Smerte, hans Fortælling havde vaakt.

Han var da bleven fluffet i Alt, denne statskels Mand, selv af hende, den Eneste, paa hvem han aldrig havde tvivlet; fra nu af havde han Intet at helde sit Hoved til. Med hans egen og hans Slægts Ulykke forenede sig desuden den piinlige Ydmygelse, at vide sin Hemmelighed priisgiven til Alle. Bonden var i dette Dødblik ikke alene hans Fortrolige, men endog hans Dommer. Derfor forekom dette sidste Nederlag ham størst af alle dem, han havde lidt.

— „Hvad sidder I og grunder over?“ spurgte Grødemanden endelig, „tvivler I om det, jeg sagde?“

— „Nei, min Ven“, svarede Marquardt med den Ro og Værdighed, han vidste at bevare endog i sine Lidelser, „jeg tvivler ikke. Hvad Du sagde er sandt; blot i eet Punkt har Du taget feil. Den Adelsmand, Du omtaler, var ikke uvidende om hans Hustrues Besøg hos Datteren. Han vidste det og tilloob det; ellers

vilde en saadan Handling have været uforenelig med hans og hendes Tre.

— „Ja det kan være“, svarede Bonden vantro; „hvoraf veed I ellers Bessed derom, gode Herre?“

— „Fordi jeg er denne Fader, om hvem Du fortalte.“

— „I?“

— Jeg er Marquardt Trane“, vedblev han sørgmodig. „Du kan fortælle Dine Børn, at en af Landets bedste Adelsmænd har kjørt paa Din Vogn. Tillad nu, at jeg stiger ned. Min Vej gaaer om af denne Tversti. Tag dette til Løn for Din Artighed.“

Vognen holdt, Marquardt stod af og forlod Hovedveien. Grøndemanden stirrede overrasket hen efter ham, indtil den Gamles Skikkelse var forsvunden mellem Buskene, som indhegnede Stien, han gik af.

Sjette Capitel.

M a a l e t.

Da Marquardt blev alene, vandrebde han længe fremad, mørk og grublende. Imidlertid affspejledes hans Tanker i det veylende Udtryk af hans Ansigt.

— „Jeg vil gaae lige til Hvolgaard,“ mumlede han endelig, „og tage Ingeborg hjem med mig; jeg vil følge min Pligt, som Eren, ikke som mit Hjerte byder. Vi vilde sælge Mindstrup; naar det er skeet, drage vi bort fra Eggen, hun og jeg; der maa findes et Stjul, hvor vi kunne leve, uden at man bemærker os, hvor vi kunne døe, uden at man spotter den fattige og fornedrede Adelsmand.“

Med disse Ord fastede han sit Blik op til Himlen, som om han bebreidede Gud, at den Hjælp udeblev, hvorpaa han havde haabet og ventet saalænge. Men der gives en Hjælp

fraoven, et Maal for enhver ærlig og hæderlig Kamp. Marquardt skulde leve den Dag, da han erkjendte det.

I Nærheden af Hvolgaard røbede Alt den rige Eier. Beiene vare bedre vedligeholdte, Bygningerne smukke og pyntelige. En stor og sthyggesfuld Have omgav Stebet paa to Sider. Det var blevet Aften, inden Marquardt kom dertil. I den yderste Gaard vandede man Hestene, og pyntelige Tjenere ilede frem og tilbage. Omkring Hovedbygningen selv herskede derimod en dhyRo. Maanen skinnede ned igjennem de bladløse Elmetræer. Værelserne vare festligt oplyste.

Marquardt naaede ubemærket ind over Gaarden. Han standsede nedensfor Hovedtrappen, som om han betænkte sig eller samlede Mod til det Optrin, som forestod. Alt var tyst og stille deroppe.

Midt i denne Tausshed trængte pludselig Lyden af et Instrument ned til ham, en Stemme hævede sig, klar og reen, i en af disse veemodige og rørende Folkemelodier, som tilhøre Iylland. Marquardt standsede, han bøiede sig forover og lyttede; det var den samme bløde og

friske Stemme, som tidligere havde bragt ham til Hentkælse — han rødmede som en Pige; det var Erindringen om hans Livs lykkeligste Dødsblikke, der buggede sig paa disse Toner, en Verden, saa høist forskjellig fra den, han levede i, den Unges rige Verden, fuld af Anelser, af Haab og lykkelige Drømme. Han sank ned paa Stenen med smilende Læber og lukkede Øine. Sangen forsonede ham med hans Skjebne, han tænkte paa gamle Dage, da disse Toner havde boet i hans eget Bryst, han tænkte paa en Fortid, fuld af Fred og Lykke, drømte om sin Slægts Herlighed, om Fester, om Kampe og Hæder.

Uden at vide det, havde han Skridt for Skridt nærmet sig Døren. Den gik op, idet en Tjener kom ud, et Lyshav strømmede ham imøde, og førend Marquardt ret besindede sig, stod han inde i Salen.

Sangen ophørte. Anna og Fru Ingeborg reiste sig forbausede fra deres Sæder. En høj Mand i Krigsdragt traadte Marquardt imøde; en anden, ældre blev staaende hos Fru Ingeborg. Denne sidstnævnte Mand var General

Ghlbenløve, som nylig havde haft en saa hæderlig Deel i Kjøbenhavns Forsvar.

— „Hvem er denne Herre?“ spurgte Ghlbenløve høit nok, til at Enhver i Salen kunde høre det.

— „Denne Herre er Marquardt Trane,“ svarede Krigsmanden, „en Prhd og Hæder for de bedste danske Adelsmænd.“

— „Min Herre!“ svarede Marquardt indtaget ved disse Ord, „jeg veed ikke, hvem jeg skal takke for denne smigrende Hilsen.“

— „Jeg tør heller ikke vove at sige det,“ svarede Krigsmanden ærbødig.

— „Ikke vove det?“ gjentog Ghlbenløve forundret. „Hans Navn er Mikkel Skov, og mig har Kongelig Majestæt idag stiftet over til ham for at forsikre ham om sin særdeles Gunst og Naade.“

— „Kongelig Majestæt,“ gjentog Marquardt med et dybt Buf mod Ghlbenløve.

— „Og om den ædle General Ghlbenløve end siger saa,“ svarede Mikkel Skov, „og om Kongelig Majestæt forsikrer mig om sin Gunst og Naade, det hjælper Altsammen dog ikke og skulde ikke glæde mig saameget, som at høre et

eneste venligt Ord fra Deres Læber, min naadige Herre og Dommer."

Under disse Ord bøiede Mikkil sit Hoved; da han taug, laa han inælende for Marquardts Fødder.

Den Gamle var dybt rørt, hans Læber skjælvede; man saae, hvormegen Møie det kostede ham at skjule sine Følelser. Hans Dine tabte det strenge Udtryk, som Mikkil Skovs Navn havde fremkaldt, og svømmede i en fugtig Glands.

I det Samme traadte Fru Ingeborg hen til dem. Synet af hende bragte Marquardt tilbage i hans Rolle. Han vendte sig mod hende og udbrodb:

— „Min Frue! blandt alle de Tilstedeværende her ventede jeg mindst at træffe Dem."

— „Jeg veed det nok, Marquardt!" svarede Ingeborg rolig, „og dog ere vi reiste bort fra Mindstrup i samme Grinde, Du og jeg."

— „I samme Grinde!" gjentog han overrasket, „Du tager feil, jeg drog til Horsens, for at søge mit Bæger."

— „Ja, men det var mig, der fandt det," svarede hun smilende.

Med disse Ord vendte hun sig om til et Bord, tog en Balle og præsenterede Marquardt et Bæger.

— „Drik, min Husbond og Herre!“ sagde hun, „drik os Tilgivelse til af dette Bæger.“

Marquardt udstødte et Skrig: det var hans kjære Bæger, den forsbundne og tabte Skat, hvori Ingeborg præsenterede ham Vinen, ligesom det var Anna, der hiin Aften havde kjøbt det tilbage af Guldsmeden.

Medens han tømte Bægeret, følte han sin Haand greben, og en blød og bedende Stemme hvistede til ham:

— „I Dit Hjerte har Du dog tilgivet Dine angrende Børn, var det ikke saaledes Du sagde, da vi sidst stiltes?“

Over Marquardts Ansigt hvilede et forklaret Smil; han drog Anna heftig op til sig, skjulte sit Hoved ved hendes Bryst og græd som et lille Barn.

En dyb og længe uafbrudt Taushed fulgte efter dette Optrin.

— „Af min kjære lille Pige!“ hvistede Marquardt endelig, „dengang jeg hørte Din Stemme, var det allerede forbi med Din Faders Brede.

Den mindebe mig om min bedste Lykke," vedblev han med et Blik over til Ingeborg. „Lad mig nu blive hos Dig, Mikkel, og hos Dig, lille Anna, saa vilde vi glemme vore Sorger, hvis Gud tillader det. — Men Du skal synge for mig, som i gamle Dage. Ikke sandt, Mikkel, det maa hun vel nok? Med Dine Toner vil jeg leve, og med dem vil jeg lægges i min Grav.“

Denne Aften var der Fest paa Hvolgaard.

Pilefmeden.

Den følgende Fortælling har to Egenffaber, som vilde give den nogen Værd, hvis en Bogs Fortrin be- reode paa de samme Betingelser som Vinens. Manus- scriptet blev skrevet i Aaret 1845, af en af mine nær- meste Paarørende, der dengang soer med en Hvalfanger paa Kysterne af Nyholland. Pilesmeden har saaledes allerede opnaaet en ærværdig Alder, og desuden baade passeret Linien og Bendekredsen, førend den herved over- gives til Læseren.

I.

Kalf.

Paa Nordvestsiden af Nyholland fortsættes den Høislette, som man har givet Navn af de blaa Bjerge, op til Carpentariabugten med steile Granit- og Kalksteensklipper, bevoxede med Skove og et tæt, uigjennemtrængeligt Krat af Mangrove, Agave og Saltbuske; Kystlandet nedenfor ender i en Mængde Bugter og af Naturen dannede Havne, hvoraf den ved Cap Endeavour har en Dybde af færtten Favne klar Sandbund og besøges trods det farlige Barriererev, som udenfor indfatter Kysten, jævnlig af Hvalfangerne, ikke blot til Ankerplads, fordi den giver Læ for Vestmuseken, men ogsaa fordi Endeavourfloden, omtrent to Mile oppe i Landet, indeholder bedre og friskere Ferskvand end noget andet Sted i disse øde og nøgne Egne.

Naturen selv synes at have bestemt dette Sted til Landgang, idet den lod en Kanal aaben, der i lige Linie strækker sig en engelsk Miil i Bredden gennem Korallrevene, og tillige betegnede disse ved en saa stor Høide, som Havet selv i Flodtiden, under en Stigning af fjorten til atten Fod, aldrig er istand til fuldkommen at skjule. Revene bryde desuden de svære Søers Magt. Indenfor Kanalen kommer man til et smukt og roligt Farvand, der tillader den Ubeskjendte i Ro og Mag at arbeide sig frem ved Hjælp af Loddet, en Maade, saameget mere nødvendig fordi alle de Søfaart, som vi hidtil have over denne Ryst, ere i høi Grad upaalidelige.

Rhyslandet gennemskæres af en talrig Mængde Floder, der gaae fra Vest mod Øst ud i Havet. De fleste af disse Floder besidde en mærkværdig Eiendommelighed: Istedetfor at de i Europa sædvanlig begrændses af flade eller i al Fald jævntskraanende Bredder, skære de sig her igjennem Klipperne i et Steildyb, fra hvilket høie, næsten lodrette Vægge rage op paa begge Sider. Gjennem dette Dyb flyder Flodens mørke Bande, jævnt eller larmende, eftersom Veien er fri eller spærret ved nedstyrte Klippeblokke.

Det er ikke muligt at gjøre sig noget Begreb om den Mængde Strandfugle, som opholde sig paa Kysten. Længe før man naaer Land høres den bedøvende Larm af deres høje Skrig; Strandbredden, Revene og de omkringsliggende smaa Der ere ligesom bedækkede med deres lyse Farver. Falder et Skud imellem dem, flyde de op i Millionvis, med en Brusen som et Uveir, og formørke Lusten som naar en Sky farer forbi Solen.

Alt er egent under disse Breder, Steen-Plante- og Dyreverden. Bjergene vore, idet Regnskyl og Oversvømmelser afribe Cement og Kalklag, og kaste de opløste Masser, blandede med Korallstykker, Fiskebeen og Muslinger op paa Klipperne, hvor de blive fiddende, størkne og omsider udgjøre et fælles Legeme. Bjergene selv ligne i Form og Farve den Klippe-række, som man seer tilføjes i Middelhavet, paa Sydysten af Spanien, fra Belez Malaga op mod Alicante, med skarpe, spidse Toppe og steiltskraanende Affald ned mod Kysten. Skovene med deres sortegraa, brune eller blaa og læderagtige Blade, som aldrig erstattes med nye, ere uden Grifffhed og Glands; paa flere

Træer synes Bladene kun at være en Fortsættelse af Barken. I disse Skove fortrænge Saltbuske, Mangrove og Gummitræer alle øvrige, ligesom Bregnerne fortrænge Græsset, der visst og sparsomt skyder sig frem i smaa Buske.

Fremfor Alt findes dog denne Eiendommelighed hos de Indfødte, Blacks eller Bustmænd, som de kaldes nede i Sidnah. For at gjøre sig en Forestilling om dem maa man glemme alle de Beskrivelser, der hidtil ere os bekendte over de Bilde i Amerika; Nyhollands Urindvaanere ere forskjellige fra disse i Skikkelse, i Levemaade, i aandelig Udvikling, i Alt. Det Følgende vil indeholde et Forsøg paa at skildre nogle af de meest paafaldende Eiendommeligheder, hvilke udentvivl endnu ere Læserne ubekendte, fordi Nordostsiden af Nyholland, indefter, saavidt jeg veed, hidtil ikke er bleven besøgt af andre Europæer end to engelske Skibbrudne og en enkelt Hvalfanger, som roger Spæk paa Rykten eller løber op ad Endeavourfloden i sine Fartøier, for at hente Ferskvand til Hjemreisen.

En Aften farvede Solen i dens Nedgang Top-

pen af de mørke Skove med et guligt Skær. En tæt og fugtig Taage steg op fra Saltsumpene og Bjergkløsterne. Kun enkelte langtrukne Hyl af Dpossumdyret, en Art store Egern, og Dingos eller vilde Hunde, som begyndte deres natlige Vandring, afbrød den dybe Stilhed, der hvilede over Egnen.

Midt i en Dykning, i Nærheden af Endeavour-floden, hvis Sider paa dette Sted syntes at være uigjennemtrængelige paa Grund af det mørke og sammengroede Mangrovekrat, viste sig en Abning, hvor Jorden var bedækket med visnet Græs, Bregner, omstyrte Stammer og store Stykker af den graagule Kalksteen, som findes overalt i Nærheden af Carpentaria-bugten.

Fra denne Abning strakte to høie Acazie-træer deres Grene ind over Krattet. Fra Toppen af disse høres af og til en huul og langtrukken Kvæffen af den blaagrønne Utra, en Art Ugle, hvis Skrig i Afstand lyder som et Barns Rlynken.

Pludselig bevægedes Krattet, idet en Skiffelse listede sig frem gjennem en af de smalle Stier, som førte fra Skovene ned til Floden.

Det var et ungt Menneske med blege, slappede Ansigtstræk. Han var iført en Værreths Bluse og Beenklæder, saa forrevne, at hans blotte Legeme paa flere Steder kom tilsynne.

I det han forlod Krattet standsede han i en speidende og lyttende Stilling, derpaa gik han langsomt og slæbende hen over de skarpe Steenbrokker, som bedækkede Jorden og saarede hans Fødder.

Da han saa Floden foer et Smil over hans blege Ansigt, han kastede sig ned paa den nærmeste Bred og indsugede det klare og kjoelige Vand i lange Drag. Efterat have slukket sin Tørst fremtog han af en Pose nogle Dams Rødder, som han sønderskar og begjærlig nedslugte.

Denne Mand var aabenbar en Flygtning, derom vidnede det agtpaagivende og forskende Blik, han under sit tarvelige Maaltid vedblev at kaste omkring til alle Sider. Hans Ansigtssfarve betegnede en Europæer, hans hullede Dragt bar Spor af en lang og besværlig Vandring.

Efter endt Maaltid nærmede han sig et af de store Acazietræer inde i Abningen, og det

lyffedes ham med Nøie at komme op i Toppen af dette. Her udsøgte han et bekvemt Sæde, bandt sig fast med sit Belte til en af Grenene og fæstede en lang og treægget Matroskniv foran sig i Barken af Træet.

Den forrige dybe Stilhed indtraadte atter, Flygtningens tunge og regelmæssige Aandedrag tilkjendegav kort efter, at han var falden i en dyb og rolig Søvn.

Nogen Tid forløb, da bevægede Krattet sig paany, Buskene skiltes og et mørkt Ansigt kom tilsynne, speidende til alle Sider. Kort derpaa saae man en Bild forlade Krattet og som en Slange skyde sig frem gjennem de høie Bregner, indtil han kom ind under Træet, hvor Flygtningen havde skjult sig.

Da han naaede dette laa han stille, medens han kastede sine skarpe og funklende Dine op mellem Grenene, derefter forsvandt han paa samme Maade og ligesaa lydløs som han var kommen. Lidt senere vendte han tilbage, han var ikke længer ene, men blev fulgt af fire Andre, der Alle snege sig hen under Træet. Noget Dieblikke forholdt de sig stille, tilsyneladende for at raadslaae, derpaa reiste den

Førstkomne sig og begyndte at stige op ad Stammen. Alle hans Bevægelser foregik saa lydløse, at man i to Skridts Afstand umuligt vilde have formodet hans Nærværelse, man hørte kun Uglens Hyl og den undertrykte Rlynken af Dingos, som søgte efter Rov i Skoven.

Paa eengang lød et høit og smerteligt Skrig, strax efter faldt en mørk Gjenstand fra Gren til Gren ned paa Jorden.

Stilheden var dermed tilende, de Vilde reiste sig og udstødte et gennemtrængende Raab. Ralf, saaledes hed den Blanke, havde bibragt en af sine Angribere et Knivstik i Brystet idet denne krøb op til ham. Et Dieblisx verlede de Vilde nogle Ord med hverandre, derefter søgte de Alle at komme op i Træet.

Ralf, der ikke havde andet Vaaben end sin Kniv, begreb strax, at det vilde være umuligt paa engang at værges sig mod Alle, og at hans eneste Redning bestod i at undgaae et Angreb; han søgte derfor saa hurtigt som mulig at komme høiere op i Toppen af Træet, men de Vilde fulgte efter ham, desuden havde de foregaaende Dages Savn og Anstrengelser berøvet ham hans tidligere Behændighed. Efter et Dieblisx

Tvivlsraadighed havde han fattet sin Beslutning, han krøb ud paa en lang og nedhængende Gren, og lod sig derefter glide ned paa Jorden.

Denne Handling blev hilset med et gennemtrængende Skrig af hans Forsølgere. I det samme sprang to Mænd ud af Krattet, som hidtil havde skjult dem. Ralf reiste sig, hans Kniv var borte, han stod værgeløs for sine Modstandere. En af dem sprang ind paa ham og rev ham omkuldd. Under den paafølgende Kamp blev Ralf overmandet og bagbundet, derpaa løftede de ham op fra Jorden, toge ham imellem sig og forlode Stedet med gennemtrængende og jublende Skrig. Lyden af deres lette og hurtige Skridt dæmpedes inde i Krattet. Lidt efter var Skoven forladt, eenfom og øde som før.

De Vilde vedbleve at føre deres Fange dybere ind i Krattet, og kom efter omtrent en Times Trav, thi deres Marsch er bestandig en Mellemting af Løb og Skridtgang, til en aaben Slette, omfærdset med fældede og afbarfede Trægrene.

I Nærheden speilede Maanen sit Lys i Flo-
dens bugtede Løb. Kvinder og nøgne Børn omringede Fangen med høie Frydeskrig. Flere

af dem bare brændende Trægrene i Hænderne. I dette flagrende og grelle Lys forekom deres magre og skarpe Træk Ralf dobbelt affskyelige.

I Afslukket mellem Grenene saaes henved thyve Hytter, dannede af Gummitræernes Bark, i Form som en Kogle, spidse oventil og med en Abning mod Nord. Foran enhver Abning brændte et Baal.

Ralf blev ført ind i den største af Hytterne. De Vilde fastbandt Rebene til Pælen som var nedrammet midt i Rummet for at støtte Taget. Derefter toge fem Mænd Plads omkring ham, tilkastede ham et flettet Græsteppe og bethydede ham, at han skulde lægge sig til Ro. Enhver Tanke om Flugt var saaledes tilintetgjort. Den ulukkelige Fange tænkte heller ikke derpaa. Han hensank strax efter i en dyb Søvn, der idetmindste for Diebliffet bragte den Fred og Hvile som Virkeligheden syntes at negte ham.

Han vaagnede næste Morgen ved gjentagne Raab og Larm udenfor Hytten. Solen kastede et svagt Lys igjennem Abningen ved Baalet. De Vilde bethydede ham at staae op og førte ham ned til Floden, paa en aaben Plads, en lille Dal, indhegnet af Krat og Klippestykker, i

Nærheden af Hytterne. Her blev han bunden med Armene omkring en Træstamme og man gav ham derefter tilstrækkelig Tid til at anstille Betragtninger over sine Omgivelser.

Lusten var reen og kjølig, en frisk og behagelig Duft strømmede ned fra den nærliggende Skov, som i nogen Frastand laa indhyllet i en tæt Taage.

Alle Hytternes Beboere, Mænd, Koner og Børn, dannede en Kreds om ham. Børnene vare aldeles nøgne, Kvindernes Klædning bestod i et Stykke Rænguruhjkind eller i en Maatte, flettet af Søgræs, hvori der var fkaaret et Hul til Hovedet, og som blev fastgjort med en Snor omkring Livet. Om Halsen bare de flere Rækker Menneftetænder, Minder om deres afdøde Slægtninger og hvorpaa de sætte stor Pris. Deres sorte Haar var stridt, sammenbundet i en Krands midt paa Hovedet, og prydet med Fjer, Muslinger og smaa Glasstykker.

Mændene vare af Middelhøide, huulryggede, lette og kraftfulde i deres Bevægelser, men ualmindelig magre, hvilket især viste sig paa deres tynde og uforholdsmæssig lange Arme og Been. Deres Hudfarve varlede mellem sort og

kassebruun. Forøvrigt var den oprindelige Farve næsten skjult af brede gule, hvide og røde Striber af Olier og Kalksteen, hvormed de alle vare bemalede. Paa Bryst, Skuldre og Ryg antog Striberne Figurer af Cirkler eller Spiraler, og løb omkring dybe og store Ar, der vare anbragte paa forskjellige og bestemte Steder. Kalf erfarede senere, at disse Ar i de Indfødtes Mening deels gjaldt som et Tegn paa Manddom, deels til Kjendemerker mellem Stammerne.

Den øverste Deel af deres Ansigter var bredt og tilbagefaldende ligesom hos Aberne, Dinene smaae, skjævtspaltede, men levende og gjennemtrængende, Næsen bred og fladtrykt, Læberne tykke og opkastede.

De Fornemste i Kredsene vare et bredt, sammenhængende Skind af det flyvende Egern om Livet, fastsnøret med Baand, de Øvrige kun et Belte af flettet Straa. Deres sorte og glindsende Haar var langt, glat og flettet, i Enderne af hver Fletning hang en Duff Fjer eller Tænder. Den som syntes at være Anfører var til Overflod pyntet med en lang, gul Kakaduefjer, stukken igjennem Næsebrusken.

Deres Baaben bestode i et Bundt Rastespyd, fastbundet i en Rem over Ryggen og en bred tolvfods Landse, forsynet i Enden med et rustent Søm, et Fiskebeen eller en Haitand. Dette Spyd blev under den følgende Dands svunget over Hovedet. Buer derimod kjende de Indfødte ikke, sandsynligviis fordi de fattes tilstrækkeligt seigt og smidigt Træ til at forarbejde dem af. Under Sengen eller rettere Skrigene som ledsagede den Dands, der nu begyndte omkring Træstammen, lagde Sengen Mærke til, at alle Mændene, de Yngste som de Ældste, manglede to Fortænder i Overkæben. Disse Tænder blive udslaaede af Præsten, naar de som Mænd træde ind i Stammen. I hvilken Betydning det skete fik Ralf aldrig at vide.

Og Solen brændte ned paa den aabne Slette. Vestmuseonen, en Vind som reiser sig med den tørre Aarstid foer ind fra Skovene. Maager Pelikaner, og tusinde ubekjendte Fugle fløi ned mod Kysten, og opfyldte Luften med deres sørgelige, eenslydende Skrig. Tæt ved Træet hvortil Ralf var bunden stod opreist et Billede, som Buskfløberne syntes at vise megen Grefrygt. Det var dannet af plump udssaaret Træ.

Hovedet lignede en Alligators, langagtigt spidst, og med et uhyre stort opspilet Gab. Den hele Skikkelse var stillet paa en Steensokkel, og kunde omtrent være fire Alen høi. Kroppen havde Noget tilfælles med et Menneske, men istedetfor Arme havde man ved Halsen befæstet et Par uhyre Binger af en Emu, en Strudsslægt, der her opnaaer en Størrelse af henimod syv Fod. Figurens Bryst og Ryg var bedækket med Fjer af alle Farver, og kunstigt sammenvævede med fine Barktrævler. En blaa Slangeskin var snoet omkring dens Liv som et Bælte, desuden var hele dette Uhyres Krop overalt prydet med Baand, Muslinger, Glasstumper, Røvfugleflør og Haitænder.

Omkring Fodstykket, hvis oprindelige Farver skjultes af et Lag størket Blod, laa en Mængde Knogler, hvide og blegede af Solen.

Strax efterat Kalf var bleven bundet til Stammen, begyndte de Vilde at løbe rundt omkring ham, og udstødte høie og ildelydende Skrig, ledsagede af Gebærder, der tydeligt nok gave tilkjende, at det ved denne glædelige Leilighed ikke gik ud paa synderligt mindre, end at dræbe og sønderskære den Uhykkelige. Medens Runddansens fandt Sted, sammenhobede Kvinderne

et stort Baal. Ved Siden af dette saae man en Baare, paa hvilken der laa en Skiffelse, skjult med en stor Bastmaatte. Under et Ophold i Dandsen satte nogle af Mændene sig i en Kreds omkring Baalet og en ny Figur traadte ind imellem dem.

Hans hele Legeme var bemalet med endnu grellere Farver end de Dvrige. Paa Hovedet bar han Skallen af en Frugt, som lignede en Vandmelon, prydet med Ornesjer, om Halsen en Krands af bleggrøde Korallstykker. Han havde ingen af de Dvriges sædvanlige Vaaben, men blot en lang, rusten Kniv, der hang i en Rem omkring Halsen.

Hele Forsamlingen rettede med høitidelig Alvor Opmærksomheden paa denne Sidste.

Han begyndte sit Foredrag med hæftige Gestikulationer, og vedblev under disse at synge og springe omkring mellem Baalet og Stammen. Da han syntes at have produceret sig tilstrækkelig i denne Retning bleve hans Bevægelser afløste af en lang Tale, som Kalf naturligvis ikke forstod, derefter aftoges Maatten fra Baaren og man saae da et Legeme, udstrakt paa fire sammenbundne Grene.

Det var den første Angriber som Kalf havde dræbt i Træet, den foregaaende Aften.

De Bilde istemte paa ny deres vedvarende Hyl, der i sine langtrukne og dybe Strubetoner lød sørgmodigt og klagende. Efterat den Sidstkomne havde endt sin Tale gif han ned til Floden, og begyndte her en Slags Besværgelse. Hans Gebærder syntes at være ydmyge og bønne-lige, flere Gange kastede han sig plat ned paa Jorden, og strøede, idet han atter reiste sig, nogle Frøkorn ud over Floden.

Besværgelsen endte med at han kastede en Haandfuld smaa Glasstykker i Vandet, hvilket skulde være et sikkert Middel til at erhverve den Dræbte Gunst hos Guddommen, idet denne glædede sig ved at kunde speile sit Ansigt i Glasfaarene. Da Besværgelsen var tilende traadte den Bilde atter tilbage i Kredsen, hvor man imidlertid havde antændt Baalet mellem nogle sammenhobede Kalfsteen.

Paa denne Plads pleiede de Indfødte at slagte deres Fjender, idet de oversmurt Fodstykket af Gudens Billede med den Dræbtes Blod.

Kalf skjælvede under alle disse Tilberedelser, hvis Betydning ikke lod sig misforstaae, han

øinede intet Middel til Frelse, det sidste Haab forsvandt. Han blev lagt fastbunden ned paa Jorden. — Hele Egnen gjenløb af de bedøvende Skrig, hvormed Busfløberne søgte at give deres Glæde tilkjende. Manden med Vandmelonen traadte hen til ham med Kniven i Haanden. Den ulhyffelige Flygtning lukte sine Dine og bad til Gud. Hvert Dieblif ventede han Dødsstødet.

II.

Mulatten.

Paa engang standsede det almindelige Hyl, Ralf hørte dem tale ivrigt med hverandre, han slog Dinene op, og saae i nogen Afstand en endnu besynderligere Skikkelse, end alle de Øvrige, og som med lange og sindige Skridt kom ud fra Skoven.

Det var en Mand, langt over Middelhøide, stærklemmet og kraftfuld. Hans oprindelige Hudfarve var guulbrun, men den forsvandt næsten under det tykke Lag af forskjellige Offerfarver, der i Striber og Bugter gennemkrydsede Ansigtet ligened til Halsen. Hans Klædebragt bestod af et stift og tørret Rænguruhjkind, der gik fra Hovedet tilbage over Ryggen, fastbundet omkring Skuldrene, saaledes at det lod sig slyde op over Hovedet. En bred Læderrem fastholdt et Par sribede Matrosbuxer. Hans Been vare skjulte i et Lag af Huder, saa haarde at de kunde værne mod de skarpe og skærende

Cactus og Agavebuske, hvoraf Krattet bestod. Paa Hovedet havde han en Hue, dannet af broget Fiskekind, i Toppen af denne sad et tørret Ornehoved, fra hvis opspilede Næb en lang Fjer faldt ned paa Skulderen.

Da han kom nærmere bemærkede man flere og dybe Ar i hans Ansigt. De overmalede Træk røbede trods det tykke Lag af Farver en bestemt og energisk Character, forenet med List og Snuhed. Læberne og Hagen skjultes af et sort sammenfiltret Skjæg. Hans Vaaben var en lang Kniv og paa Armen bar han et Skjold som lignede Skallen af en stor Søpade.

De Vilde modtog denne Herre meget venligt, idet han med en værdig Mine og svaiende Gang skred hen imod dem, allene Manden med Vandmelon og den, der paa Grund af sin rigere Pjunt lod til at være Høvdingen, betragtede ham med synlig Ubillie. — De talte nogle Diebliske meget ivrigt sammen i et for Ralsk uforstaaeligt Sprog, han fattede kun et eneste engelsk Ord, som den Kommende anvendte temmeligt hyppigt, hvorlidet smigrende det end forresten var, nemlig „Gavthye,“ dog syntes det

at man snarere optog denne Titel som en Ven-
skabsyttring end som Fornærmelse.

Den Ordvexling som nu fandt Sted vedvarede længe og tiltog i Hæftighed indtil man omsider syntes at være blevne enige. De Bilde løste Ralfs Baand og overgave ham til den Sidstkomne, der med et Vink og nogle uforstaaelige og truende Gebærder befalede ham at følge sig ind i Skoven. Underveis vedbleve de at være omringede af en Skare Børn, der hylende ledsagede dem fra Baalet. Omsider vendte ogsaa disse tilbage for at bekræftige sig med den døde Kriger, der som en ældre og udmærket Person, tilkom den Ære at blive brændt, medens derimod Kvinder og Børn blot blive nedgravede i Jorden. I lang Afstand hørte man Fruentimmernes jamrende Skrig. Ralf erfarede senere hvormegen Marlag de havde til disse Alager, siden de ved enhver Sørgeceremonie blive pryglede blodige af deres Mænd. En endnu uhyggeligere Skik ved Bøstændenes Begravelser er, at Manden ved en Moders Død lægger hendes diende Barn levende ned med hende i Jorden.

Den Fremmede talte i Begyndelsen af deres

Marsch ikke til Kalf, men stødte og tvang ham nagtet hans udmattede Tilstand og saarede Fødder, til at gaae hurtigere fremad. Efterat Manden omsider havde overbevist sig om, at alle de Bilde vare vendte tilbage gik han nærmere hen til Kalf, standsede og udbrød, i en Blanding af Tydsk og Engelsk.

„Nu troer jeg ellers, at Gavyhvene ere langt nok borte, til ikke at høre os, læg Dig kun ned min Dreng! og lad os snakke lidt sammen.“

Kalf studsede og gav tydelig sin Forundring tilkjende, baade over Sproget og den Venlighed hvormed den Anden talede. „Du bliver bange“ udbrød denne. „Men lad kun din Frygt fare, jeg agter ikke at æde Dig, jeg er en Europæer som Du, i det mindste ligesaa god som en Europæer. Jeg er en Mulat, lad mig blot i al Rorthed høre, hvad der har ført Dig til denne Deel af Landet, og fremfor Alt til mine Venner Gavyhvene, der sædvanlig pleie at beholde de Reisende hos sig, saalænge til der ikke bliver mere tilbage af dem, end de Smaastumper Been, Du saa ligge omkring Gudens Fodstykke.“

Kalf fortalte nu med større Vidtløftighed

end der formodenlig vilde interessere Læseren, at han befandt sig paa Flugt fra Rockingham Bai, hvor han var bleven landset fra en engelsk Sydsøfarer, paa Grund af et Slagsmaal ombord paa Skibet, under hvilket hans Modstander, Styrmanden faldt i Havet og druknede. Mulatten hentede Vand i Skjoldet fra Floden, fremtog nogle tørrede Fiske og Kjødstrimler, og indbød Flygtningen til at spise. Ralf sluttede Fortællingen om sine Hændelser med den Yttring, at det var hans Hensigt at begive sig til den nordlige Deel af Kysten, for at tage med et af Malahernes Fartøier, der fiske Trepang i Carpentariabugten, over til China og derfra igjen til den første den bedste Havn i de forenede Stater.

Den Fremmede betragtede ham med et spottende Smil og sagde.

„Jeg ønsker Dig god Taalmodighed min Ven! I over sexten Maaneder har jeg haft en lignende Plan, uden endnu at være kommen nærmere til Maalet. Der er desuden et kjønt lille Stykke Vej herfra op til Carpentariabugten, og Du vil faae endnu flere Farer at overvinde end Mile at gaae.“

„Og I da?“ udbrød Ralf forundret, „hvor-

for har I tøvet saalænge blandt disse Bussløbere, siden I agter at flygte?"

„Det skal Du faae at høre," svarede den Anden.

„Det er Dig formodeutlig bekjendt, at Mulatterne i Hjemmet ikke ere synderlig anseete, af den meget gylbige Grund, at Tilfældet har gjort deres Hudfarve en Smule mørkere end Europæernes. Da jeg var kjed af at høre dette gjentages, drev jeg herover og kom som Bestyrer paa en Plantage i Nærheden af Macquarie. Planteren havde en nydelig Datter. Hun var saa god og saa smuk, kort og godt vi elskede hinanden. Om Aftenen kaldte hun mig op paa Verandaen og madede mig med Vin og Rager. Vi mødtes ofte, men hun forbød mig at røbe vort Forhold til Noget før hun selv omtalte det. Nogle Maanedes efter kom der en Europæer, smuk, bleg og smækker som et Rotang, op til Plantagen; han opholdt sig der hele Sommeren, og tilbragte næsten uafbrudt Tiden i Harriets Selskab. Imidlertid blev jeg glemt. Harriets sorte Dine indspandt den Fremmede i deres Straaler, jeg syntes ikke mere at være til for hende. En Aften saae jeg

ham paa min Plads i Verandaen og i Harriets Arme."

Aron henses i Tanke, han stirrede stift hen for sig, hans Haand foer over Panden, ligesom om han vilde forjage de ubehagelige Erindringer, hans Fortællinger havde fremkaldt.

"Hvad saa mere?" spurgte Ralf.

"Ja, saa er der i grunden ikke mere," svarede Aron barsk, "Andet end at jeg dræbte den Blanke og flygtede nord paa. Samme Nat blev Plantagen ved Macquarie overfalden af Busfløberne, der ved slige Leiligheder altid have tjent til et bekvemt Skjul for de Deporterendes Bedrifter. Hvem Ophavsmændene end have været, saa brændte de Plantagen og Harrie forsvandt fra sit Hjem, uden at det senere lykkedes hendes Familie at komme paa Spor efter hvor hun var bleven af. Rhygtet tillagde naturligvis mig min Deel i denne Historie, endskiøndt Gud veed, at jeg er uskyldig heri. Man viste mig den Opmærksomhed at sætte en Priis paa mit Hoved. Derfor drog jeg bort fra de beboede Steder, bestandig længere nord paa, indtil jeg for omtrent sexten Maaneder siden var saa uheldig en mørk Aften at blive gjort

til Fange af Stamiavaiernes Stamme, blandt hvilke jeg holdt mit Indtog med samme behagelige Udsigt som Du, den nemlig, at blive slagtet og stegt. Du indseer af denne Historie, at vi ere Ulykkeskammerater, der i Forening maa søge at skaffe os en bedre Skjæbne."

Lidt efter forlode de Stedet. Aron gik foran, og valgte Veien igjennem et tæt og sammengroet Krat; indenfor dette fulgte de Floden et Stykke opad mod Bjergene.

Her blev Veien stedsse smallere og mere ubaaret, eftersom den førte hen over nedrullede Klippeblokke og steile Skraaninger, der omsider endtes med en Baggrund af et næsten lodret staaende Fjeld. Paa den ene Side viste sig en bred Krevne i Klippen, som indvendig udvidedes til en lys og rummelig Hule.

Det var tydeligt, at Aabningen af denne tidligere var gaaet meget dybere ind og at den ene Væg af Hulen var dækket med Kunst af store sammenhobede Stene.

"Her ere vi saa temmelig i Sikkerhed," udbrød Aron. "Selv i værste Tilfælde har jeg som en listig Ræv vidst at danne mig en anden Udgang."

„Behøver Du da at frygte for at blive overfaldet?“ udbroød Ralf; „Du synes jo at leve i den bedste Forstaaelse med de Indfødte.“

„Na, hvad Forstaaelse, disse Ganthve ere ikke til at tro. Deres Venlighed vil netop vare ved saalænge som de mene at skuffe mig, og ophøre naar de mærke, at jeg skuffer dem. Det er Verdens Gang, min Ven, man bedrager eller bedrages. Førend Europæerne ville kunne bosætte sig her med Sikkerhed, maae de ikke alene fælde Skovene og Slangerne, men tillige de Vilde, de værste af alle Slangere. Møder jeg en Tiger, saa spænder jeg min Bøsse og giver Aft paa enhver af dens Bevægelser, fordi mit Liv beroer derpaa. Den Vilde kan jeg ikke bevogte saaledes, han er snedigere end Tigeren, falskere, behændigere, mere udholdende end den. I fjorten Dage gaaer han ved min Side, hyggelig og lydig, flyver afsted paa det mindste Vink, søger at gjette sig til mine Onsker, før jeg udtaler dem. Jeg overvælder ham med Belgjerninger, giver ham Søm, Tobak, Tintin (Brændeviin) og anseer ham for min Ven. Den femtende Dag springer han ind paa mig, støder mig sit Sphd i Ryggen og flygter jublende

hen til sine Kammerater for at indbyde dem til Gjæstebud paa min Krop. Saaledes gaaer det i Skovene. I Romanerne derimod indtage de Vilde en ganske anden Rang, der udpyntes disse ædle Væsener med Dyder, som de aldrig have kjendt, tillægges Færdigheder som de aldrig have besiddet. Man lader dem tale i Billeder, saa klingende og pompøse som om disse Gavytpe ikke havde bestilt Andet deres hele Liv end fiddet paa en Træstub og lært Udenadslectier i Shakspeare eller Saphir. Guds død og Pine min Ven! jeg har seet en Søn sælge sin gamle Moder for to Stykker flebet Glas af en Lysekrone, og en skimlet Rulle Skraatobak. Og veed Du hvad Skæbne hun fik efter Salget?"

„Nei.“

„Hun blev slagtet, fordi hun var saa herlig fed, og fordi de benyttte Fedt til at indgnide Offerfarverne hvormed de bemale sig. Man har fortalt en Mængde Træk om deres Manddom, om deres Foragt for Lidelser og Udholdenhed i at taale Smerte, det kan være at Indianerne ere saaledes i Nordamerika, jeg skal ikke sige det, for jeg kjender dem ikke, men hvis saa er, maa de være himmelvidt forskjellige fra

de Bilde her. Prøv blot at ramme dem med en Kugle og Du skal høre et Hyl, et Snit i Fingren bringer dem til at brøle af Smerte, de eneste Fortrin jeg kjender, ere deilige hvide Tænder og en forfærdelig Appetit. Jeg har hørt dem nede i Sidnah, disse Missionærer og Menneſſevenner, gamle Udhalere, der ere blevene fromme da de ikke vare iſtand til at ſynde længer, tale om Skaanſel og chriſtelig Kjærlighed mod deres Medmenneſter. Joviſt, ſligt lader ſig prædike fra en Sopha, naar man ſidder et Par hundrede Mil borte fra Skovene; de talte om det Syndige i at berøve Væsner Livet, der vare ſkabte i Guds Billede. Min Tro, det er nogle deilige Guds Billeder vore Blacks fremſtille, Aberne ere det i ſamme Grad, idet mindſte have Aberne et ſmukkere Anſigt, flere gode og færre ſlette Egenskaber end mine Gavye. Nei, vi maa ſlaa dem ihjel min Gut, uden Naade og uden Skaanſel, dræbe dem ſom man dræber en Slange, en Jaguar, en Panther, af ſamme Aarſag og med ſamme Ret. Man fortæller i Europa, at de bruge Røller, Buer og Pile, og kjende Lidet eller Intet til Skydegeværer, men ogſaa dette er en Fabel. Hvad

Buerne angaae, saa findes der paa hele den bekjendte Deel af Niholland, for det første ikke et eneste Træ, som vilde være seigt og bøieligt nok hertil. Iøvrigt har Omgangen med Europæerne allerede gjort Nordostkystens Beboere klogere. Om Foraaret, naar Hvalfangerne besøge Kysten, drage de Bilde ned af Floden, og lade sig høre for en vis Tid paa Skibene, som Harpunerer, hvortil de sædvanlig ere godt skiffede, de erholde da Geværer, Krudt, Rugler og Tæpper i Betaling. I Begyndelsen gave Hollænderne dem kun daarlige Bøsser, men nu skjælnes de ligesaagodt et brugbart Gevær fra et flet, som vi. Det bedste er, at de endnu ikke rigtigt forstaae at bruge disse Vaaben, da de sædvanlig af Sparksomhed tage for lidt Krudt til Skuddet. Som sagt, det er deres Haveshge jeg drager min Fordeel af, naar de ikke tro at kunne opnaae mere, ville de sandsynligviis gjøre en Sumpak eller Forsamling, begynde med at tude i Muslingeskaller og ende med at sprætte mig op, for at smelte Fedt af mig. Lad det være indgravet i din Erindring min Søn, at disse Blacks ikke elste noget hos Europæerne saa høit som hans Fedt, behold stedse den Udfigt for

Die, saalænge Du lever her, at blive fegt, som man feger Spættet af en Hvalfist, og vær rede til Nat og Dag at tilintetgjøre dine Fjender, for at undgaae den ubehagelige Nødvendighed at blive tilintetgjort af dem."

"Men hvorved kan Du da, som Du siger, være dem til Nytte?"

"Ja det er just min Kunst, at finde paa saa mange Maader som mulig. — Jeg smeder dem Pile, Harpuner og Knive, jeg laver dem berusende Drikke, som de ere gale efter, jeg forsyner dem endelig med større og vægtigere Fisk end de selv forstaae at fange."

"Smeder Pile og Baaben?" gientog Kalf forundret; "her, i denne Ørken?"

"Det er endnu langt fra det Beshynderligste," svarede Aron."

"Og Materialerne dertil?"

"De Bilde pleie jevnlig at tage ned af Floden til nogle smaae Øer, imellem Revene. Paa disse søge Skildpadderne iland medens de lægge deres Æg om Foraaret. Ere Skildpadderne borte samle de Østers og Muslinger og tage i Nødstilsfælde endog tiltakke med Rjodet af døde og inddrevne Hvalfiste. Sidste Foraar gjorde

de atter en saadan Reise, og medtog mig. Vi saae ingen Skildpadde og gjorde kun en daarlig Jagt, derimod fandt vi et stort Brag af et engelsk Barkstib, som var drevet ind og grundstødt paa Revet. Fra dette medtog jeg en Mængde Sager, hvorom de Vilde havde lidet eller intet Begreb. — Især var al Jern og Kobber Gjenstanden for mine Plyndringer, som bleve fortsatte indtil Skroget en stjern Morgen var splittet ad og drevet bort. Saa begyndte jeg at smede Pile og Ører for dem og til Gjengjæld hjalp de mig med at bygge en Baad, af Tømmer som jeg havde reddet fra Braget og flaadet op ad Floden."

"Du agter da at benytte denne Baad til Flugt?"

"Naturligviis, især da det ikke vil være muligt at komme bort med en af de Vildes Kanoer, der ere dannede af Stringhark, syede med Trævler, og tættede med Gummi, og saa lette og slanke, at de ikke formaae at bjerpe sig for Søerne, saasnart man vover sig udenfor Koralbeltet. Det er altsaa min Virksomhed her, som Du har at takke for din Befrielse, siden jeg indbildte dem, at jeg ved din Hjælp vilde være

istand til at arbejde langt mere for dem end hidtil. Hvad min egen Bevæggrund angaaer, saa tænker jeg, at en Flugt lettere lader sig iværksætte naar vi Begge hjælpes ad, og dermed ere vi nu saa temmelig paa det Rene med hinanden."

"Du foretrækker altsaa at tage herfra tilspes, istedetfor at flygte tværs igjennem Landet, til en af Colonierne ved Carpentariabugten?"

"Jeg har længe været i Tvivl om, hvad jeg burde foretrække," svarede Aron; "men omsider valgte jeg Søreisen. Efterhaanden som jeg bedre lærte Egnen at kjende indsaae jeg det Vanstelige i at trænge igjennem Sumpene og det uhyre Mæt af Mangrovekrat som omfatter dem. Jeg har nu tøvet her i sexten Maaneder," vedblev Aron, "og i denne Tid kun pønsset paa Planer til at komme bort, Tilfældet kuldkastede nogle af disse Planer, Overlæg andre, siden jeg har faaet min Baad færdig anseer jeg det for raadeligst at tage bort tilspes. Veien er vel mere end dobbelt saa lang, men ogsaa mere sikker, især nu siden vi ere To. Naar jeg lykkelig og vel kommer til Europa skal jeg lade en Bog skrive over mine Bedrifter herne. Jeg har

erhvervet mig store Fortjenester paa denne Kyst, idet jeg ikke blot forbedrede Bussløbernes politiske Forsatning ved at give dem Love og Vaaben, deres Industrie ved at smede dem Penge, deres moralske Begreber ved at give dem Religion, ja hvad mere er, ikke blot Religion, men endogsaa en Gud."

"En Gud?" gjentog Kalf.

"Ja" det deilige Billede Du saa nede ved Flo- den imorges er et Kunstværk af mig. Men som sagt, jeg tjente bestandig kun mig selv medens jeg syntes at tjene dem. Idet jeg opstillede Guden bethdede jeg dem tillige, at fra nu af maatte de ofre ham en Deel af deres Udbytte af Jagten, ligeledes et bestemt Antal Frugter: Namsrødder, Pisang og vilde Æbler, for at faae Lykke i deres Foretagender. Du har vel havt Leilighed til at overbevise Dig om, at Guden besidder en Mængde andre Guldkommenheder, hans Appetit er derimod slet, tillykke er min destobedre, og saaledes deler han og jeg i fredelig Overeenskomst hvad Kjæltringene ofre paa hans Altar."

"Mærke de aldrig noget til denne Deling?"

"Undertiden, men kun sjældent. — En Aften var jeg gaaet ned paa Sletten, for som sæd-

vanlig at modtage min Aftensmad. Den lange Slynge som de havde valgt til Ronge, hvis Navn er Tinguka, og som Du uden tvivl ret snart vil gjøre nærmere Bekjendtskab med, listede sig efter mig hen til Billedet, fordi han formodentlig havde fattet Mistanke om hvad der skulde skee. — Jeg fik imidlertid Die paa ham før han anede det, og skjulte mig bag Støtten. Da han kom mig nær kastede jeg ham en Haandfuld Gruus i Ansigtet, rev ham overende og pryglede ham saa længe jeg kunde, baade fordi han kom, og for at han skulde tabe Lusten til at komme endnu engang. Hans Kammerater fandt ham bevidstløs liggende paa Stedet, og siden den Tid har Guden og jeg haft Madro. Et Stykke nedenfor os er en lille men temmelig dyb Bæk, som har sit Løb fra en af disse mange Indsøer oppe paa Høisletten. Om Aftenen danner jeg en Dæmning for begge Ender af Bækken, saaledes at Vandet kun er istand til at risle bort imellem de nedkastede Stene, den næste Morgen er Bækken tør og sædvanlig fuld af store og herlige Fisk. Ved denne Fangst sparer man baade Net og Kroege. De Vilde have kun i den Forstand paa at fiske. De samle Mus-

linger og inddrevne Østers ved Strandkanten, derfor bliver Udbyttet undertiden kun ringe og mine Fisk ere dem særdeles kjærkomne. Det er igjen et nyt Sikkerhedspas for den stakkels Fångotua eller Pilesmeden, som de kalde mig."

Med saadanne Samtaler forløb Dagen, da Aftenen kom dannede Aron et Leie i Hulens Baggrund, af Mos og Rørhalm, han tilluffede Indgangen med Stene og indbød Ralf til at tage Plads hos sig paa Halmen.

III.

En homerist Kamp.

Næste Morgen blev Ralf vækket ved gennemtrængende Raab og Skrig, som syntes at komme nedefra de Bिल्des Hytter. Aron sad i Hulens Indgang, isærd med at opfriske den om Natten udslattede Bemaling paa sit Ansigt. Da Ralf slog Dinene op, smilede han og udbød:

„Du sover haardt, det maa man lade Dig. Næsten en halv Time have de hylet og pebet i deres Muslingfaller dernede, uden at Du mærker det Ringeste.“

„Hvad bethder denne Støi?“ spurgte Ralf.

„Det er Glædesraab under hvilke de foretage Forberedelserne til en Fest, der skal finde Sted idag, og hvis Udfald jeg imødesæer med Længsel, fordi en heel Deel af min Plan vil være afhængig af den. Reis Dig, jeg hører Stemmer, der komme vore Blads, sandsynligviis for at afhente os til Festen.“

Strax efter lode Skridt udenfor, Aron gik

til Indgangen og vendte tilbage med to Vilde, som idag fremstillede sig med friskmalede Farver, Muslingskaller fastbundne i Haaret og smaa Beenstykker paa omtrent et Kvarteers Længde, indstufne i Næsebrusken. Enhver af Mændene var desuden væbnet med de forskjellige Vaaben de benyttede i deres Krige. Kalf bemærkede, at de fleste af disse Vaaben bare Spor af Arons Kunstflid. Ørerne, Landsespidsjerne og deres lange Knive vare samtlige af Børn, men raat og plumpt forarbejdede. Aron og de to Vilde underholdt sig nogle Diebliske med hverandre, sidst efter vendte Mulatten sig til Kalf og bød ham følge med.

„Der er kommen en Nabostamme i Besøg til Hytterne dernede,“ sagde han, „og vi to skulle deeltage i Velkomstgildet. Forhold Dig blot rolig ved Alt hvad Du faaer at see, og lad Dig ikke bevæge til nogensomhelst Yttring af Deeltagelse eller Forundring.“

De gik.

Nede ved Hytterne, omtrent midt paa Pladsen brændte et stort Baal, ved dette vare nogle Fruentimmer beskæftigede med at riste Fisk, Rjødstrimler og en stor grøn Sopadde, som blev stegt i dens egen Skal. Mændene sadde i to

Rækker noget fra Baalet, ligeoverfor hinanden, enhver af dem havde til sin Opvartning en Kvinde eller et Barn, som hentede og rakte ham Maden, efterhaanden som den blev tilberedet. Den fremmede Stamme bestod af ni Personer, alle festligt smykkede, det vil sige meer end sædvanligt udstafferede med Fjer, Haitænder og Knoller, og bemalede saaledes, at den oprindelige Hudfarve næsten overalt blev skjult. Ved Siden af enhver af Mændene laa et Spyd, et smalt, halvanden Fod langt Skjold af Træbark og en Trækølle, hvis tykke Ende var besat med Haitænder, desuden et for Europæerne ubekjendt Vaaben, som de Indfødte betjene sig af i deres Krige og kalde Bumerang. Det bestaaer af et Stykke haardt Træ, en Alen langt, dannet som en Bæverskytte, og tilspidset paa begge Sider. Denne Bumerang fastes ved Hjælp af en Stok, hvori er fastgjort en Snor med en Knap paa Enden.

Noget borte fra de Øvrige sad en af de fremmede Krigere ved Siden af en ung Pige, hvis Haand hvilede i hans, medens de talte sammen i et sagte og hviskende Sprog. Efter hans Pynt og Vaaben at dømme, maatte han uden-

tvivl indtage en høi Rang i den Stamme hvortil han hørte.

Ligesom de fleste af Mændene blandt Stumia-vaierne, havde ogsaa denne unge Vilde stuet et Been i Næsebrusten. Fra Marvhusket af Benet gik en lang, gul Kakaduesjer ud til hver Side. Hans Ansigt, Bryst og Arme fremviste forskjellige dybe og sammenskrumpne Ar, omgivne med Cirkler og Figurer, der i deres Farver vare forskjellige fra Stumiavaiernes. Endnu en anden Mærkelighed var den tilshneladende mindre udviklede Legemsbygning, hvorved de Fremmede adskilte sig fra deres Værter. Deres Arme og Been vare uforholdsmæssig lange, men tynde og magre, ligesom Abernes, derimod havde deres Negle en ualmindelig Længde, og frummede sig indefter, paa Hænder og Fødder, ligesom Fuglekløer.

Forholdet mellem de Wilde syntes at være særdeles venligt, de talede, lo og overbød hverandre i Artigheder, og dog var Marsagen til denne Sammenkomst intet mindre end fredelig.

Den unge Pige som sad paa Klippestykket, af- sides fra de Andre, havde fattet Godhed for den fremmede Kriger og var flygtet bort med

ham fra sin Stamme. Forældrene bragte hende tilbage, men hun løb bort igjen. Saaledes skete det tre Gange, endstjøndt hun allerede fra den tidligste Barndom havde været kjøbt af en Kri-ger i Hjemmet. Et saadant Tilfælde pleie de Indfødte sædvanlig at afgjøre ved en Kamp mellem de to Rivaler, men da det her var en Søn af Høvdingen, som Pigen havde gjort til Gjenstand for sin Tilbøielighed, maatte Kampen ogsaa foregaae efter en større Maalestok, og de ni Mænd som idag var komne, havde besluttet at kæmpe med ni af Tingukas Krigere. Foran Rækkerne, paa et ophøiet Sæde, der var dannet af sammenhobede Klippestykker, underholdt to Vilde Forsamlingen med en ligesaa harmonisk som vellydende Musik. Den Ene slog paa en stor Tromme, den Anden havde bragt det til en vidunderlig Færdighed i at udstøde lange og skingrende Hyl paa to sammenbundne Musling-skaller. Disse to Mænd hørte hver til sin Stamme, og søgte at overbyde hinanden i at fremstille de Færdigheder hver besad paa sit In-strument. Stortrommen var bunden i en Snor af Lianer omkring Tambourens Hals, han havde en Dyrefnoffel i hver Haand, og dundrede med

disse paa begge Sider af Trommen, saa rasende og hurtigt, som om det var hans Hensigt at bringe Skindet til at springe. Muslingblæseren var mere sindig, han hvilede af og til, men naar han saa tog fat igjen og hans Toner skingrede, trillede eller hylede igjennem Skallerne, kunde det heller ikke nægtes, at han jo fuldkommen overdøvede sin Medbeiler. Denne erkjendte det omsider, holdt pludseligt op og slog ud med begge Hænder i Luften, for at paakalde sine Tilhøreres Opmærksomhed, derpaa rømmede han sig og begyndte en Lovsang over hans Stammes Dyder. Den gamle Muslingblæser studsede og betænkte sig nogle Diebliske, han indsaar at han stod paa Nippet til at blive overvunden han manglede aldeles den Yngres Stemme. Sangeren tilkastede ham et udfordrende Blik, smilede og vedblev:

„Naar mine Mænd drage paa Jagt," komme Dingos, Opossum og Kænguruh dem imøde, Fuglen hamrer paa Træet for at vise dem Biernes Neder, og de vende hjem, belæstede med Bytte."

„Det gjør mine ogsaa," raabte den Gamle.

„Naar mine Mænd drage i Krigen flygte

Fjenderne og skjule sig i de dybeste Huller i Bjergene, vove de at slaaes, blive de fældede, vi tage deres Vaaben og deres Fædt."

"Det gjør vi ogsaa," skreg den Gamle rasende.

"Aldrig have de hvide Mænd besøgt vore Hytter, de frygte naar de nærme sig vort Land, ligesom Kænguruhen frygter naar den seer Skinnets af Ilden; vore Kvinder leve i Fred, de forrette deres Gjerning, ingen Fremmed vover at kaste sit Blik paa dem."

Ved denne sidste Lovsang, som indeholdt en saa smertelig og krænkede Hentydning for Tingukas Muslingblæser, brast dennes Taalmodighed, han hævede sig iveiret, greb Muslingsfalken og da Sangeren begyndte paa en ny Strophe, stak han i et saa græsseligt og vedholdende Hyl, afvexlende med Triller og alle de forstjellige Nuancer han kunde fremkalde, at han fuldstændigt overdøvede sin Medbeiler, endstjøndt denne opbød hele sine Lingers Kraft for at hans Raab skulde høres. Dermed var Striden endt. Efter saa mange Anstrængelser kunde Virtuoserne nok trænge til Hvile.

Krigerne havde imidlertid spist og druffet. Som Desert bragte Pigerne dem en Mængde

Biskager, Snegle, Østers og uhyre store Havmuslinger, der bleve præsenterede paa Blade, og som efter den Graadighed hvormed de bleve fortærede lode til at være en stor Delikatesse.

Maaltidet var endt; nogle Diebliske forløb efter dette under en fuldstændig Taushed. Derpaa reiste en af de Ældste sig fra sit Sæde og traadte ind paa Pladsen, idet han hævede Hænderne over Hovedet og mumlede nogle Ord som tilkjendegav at man var beredt til at begynde Kampen.

Efter denne Opfordring reiste de otte Fremmede sig fra deres Sæder og traadte ind paa Pladsen. Kvinder og Børn droge sig tilbage og steg op paa Klippestykker og Træstammer i Nærheden. Otte Mænd af Stumiavaiernes Stamme stillede sig derpaa ligeoverfor de Fremmede, i en Afstand af omtrent thye Favne.

De forskjellige Krigere vare væbnede paa samme Maade. Enhver af dem havde en tolv Fods Landse i Haanden, et langagtigt Træskjold over den venstre Arm og tre Kastespyd sammenbundne over Ryggen. Det var umuligt at iagttage Udtrykket i deres mørke Ansigter paa Grund af det tykke Lag Farver. Imidlertid vidnede deres Holdning om Ro og Bestemthed,

og den Hurtighed hvormed de ligesom hilsende svingede deres Pandsler mod hinanden, idet de indtog deres Pladser, røbede megen Sikkerhed og Behændighed.

Istedetfor den tidligere Larm, som havde fundet Sted medens Maaltidet varede, herskede nu en almindelig og forventningsfuld Tausshed over Sletten.

En af de Ældste blandt Stumiabaierne, som formodentlig skulde forestille Kampdommer ved denne Leilighed steg op paa Skuldrene af en Anden, og blev siddende der, med sit Spyd i Haanden, støttende Skæftet mod Jorden, ubevægelig og alvorlig, saalænge Kampen varede.

Tinguka, Stammens Ansører, havde faaet Plads omtrent midt i sine Krigeres Række, ligeoverfor en høi og affrækkende Skikkelse, som i Glæde over den forestaaende Kamp fortrak sit af Naturen vanskabte Ansigt til de affhyeligste Gebærder, imedens han hvinede, dansede, truede og svingede sin Landske over Hovedet, med endnu større Færdighed end de Øvrige.

En lang og vedholdende Tone, som Muslingblæseren udstødte, tilkjendegav omsider Kampens Begyndelse.

Begge de Vildes Rækker nærmede sig hinanden Skridt for Skridt. Under Gangen kastede Enkelte af dem deres Sphd efter Modstanderen, og ved enhver saadan Veilighed gaves der lige-
saamegen Grund til at beundre det sikke Rast som den Behændighed med hvilken det blev undgaaet.

Efterhaanden som de kom nærmere bleve Sphdkastene mere hyppige og tillige mere farlige. To Kæmper vare allerede trufne. Den En blev liggende, stiv og ubevægelig paa Stedet hvor han faldt, den Anden derimod krøb omkring i Sandet under høie og jamrende Skrig, medens han udstrakte Hænderne ligesom for at bede de Nærmeststaaende om Hjælp, og flere Gange selv prøvede paa at befri sig fra Sphdet, som var bleven siddende i hans Bryst. Disse Forsøg mislykkedes bestandig og bleve desuden foretagne under store Smærter, fordi alle de Vildes Baaben ere forsynede med tilbagegaaende Hager, som bevirke, at Odden ikke lader sig drage ud, uden enten at rive Stykker af Kjødet med, eller at Hagen brækker og bliver siddende i Saaret, dersom Sphdspidsen ikke har været tilstrækkelig haard.

I dette Dieblif agtede Ingen paa den græ-

dende Helt, den almindelige Opmærksomhed var henvendt paa Striden, der tiltog i Hæstighed, efterhaanden som Afstanden mellem de to Rækker formindskedes.

Antallet af de Kæmpende var imidlertid blevet omtrent Halvparten mindre paa begge Sider. De øvrige Deeltagere laa enten dræbte eller saarede paa Jorden. To derimod havde forladt deres Række og taget Plads paa de nærmeste Klippestykker som omfattede Sletten. Herfra vedbleve de at vise deres Deeltagelse for Kampen ved Gebærder og opmuntrende Skrig.

Den tidligere Orden hvori de Stridende nærmede sig hverandre forandrede sig efterhaanden, som en Følge af de hyppige Sidespring, hvorved Enhver søgte at undgaae Modstanderens Spydstik. Tinkuka og Sivago, den Bilde der ved Kampens Begyndelse havde faaet Plads ligeoverfor ham, havde hidtil hver paa sin Side haft den største Indflydelse paa Striden. Sivago kæmpede med et forfærdeligt Raseri, der gjorde hans vanskabte Ansigt endnu modbydeligere. Hans smaa sorte Dine lynede, hans Mund stod halvaaben og fremviste to Rader lange, gule og spidse Tænder.

En af Tingufas Mænd havde faaet sit Barkfjold gjennemboret af et Sphdkast, hans egne Vaaben vare enten bortkastede eller sønderbrudte, han drog sig nogle Skridt tilbage, standsede og overveiede, hvad han under disse uheldige Omstændigheder helst burde vælge. Resultatet blev, at han besluttede at opgive Kampen og drage sig tilbage. Derfor vendte han om og gik med lange og hurtige Skridt ind mod Krattet, tilshneladende døv for de Omkringstaaendes Tilraab og Bønner.

Sivago saae Manden forlade Kamppladsen og satte efter ham. Da den Flygtende mærkede at han blev forfulgt udstødte han et hylende Skrig, slog om sig med Armene og foer i et hurtigt Løb hen mod en Rhyng Mangrovetræer, bag hvilke Krattet begyndte. Sivago vedblev at følge ham, med lette og hurtige Spring og det hævede Sphd i Haanden.

Alle Tilskuerne havde med en levende Opmærksomhed været Vidne til denne Episode i Kampen. Strax efterat begge Mændene vare forsvundne i Krattet hørtes et Skrig, og Sivago kom tilbage, svingende sit blodige Sphd over Hovedet, medens han i den anden Haand holdt

det Koralhalsbaand hvormed hans Modstander havde smykket sig til Festen.

Indtil nu havde Fordeel og Tab omtrent været lige paa begge Sider, Krigerens Flugt og Sivagos Held gav derimod Itumiavaiernes Fjender en afgjort Overvægt. Tinguks bemærkede dette, han saae den sky og ængstlige Hurtighed, hvormed hans Mænd drog sig tilbage for den kommende Seirherre, han hørte det jublende Skrig, hvormed Sivago blevet modtaget af sine Mænd, der igjen begyndte Kampen med fornøjet Tillid og Hestighed.

I dette critiske Dieblis udstødte Tinkus et bedøvende Hyl, opstod to Rastespyd fra Jorden, sprang hen imod Sivago, og nu udspandt der sig en Kamp mellem disse, med al det Raseri, som Begges ophidsede Lidenksaber, den gjensidige Jalousie og de Omkringstaaendes Opmuntringer kunde indghe.

Det varede imidlertid kun nogle Diebliske for end et tilfældigt Held kom Tinkus tilhjælp. Begge Kæmperne havde udslyngt deres Rastespyd, uden at ramme. De fægtede derefter med Landserne, sprang til Siden eller afværge de Modstanderens Udfald med Skjoldene, ligesom

Keiligheden bød det. Under et af disse Udfald
 sønderbrødes Sivagos flet fastgjorte Sphdsod
 paa Tingukas Skjold, han befandt sig derfor
 værgeløs ligeoverfor sin Modstander. Saa snart
 han bemærkede sit Uheld drog han sig tilbage
 og løb længere ind paa Kamppladsen, for at
 optage et af de Faldnes Vaaben. Men førend
 dette kunde skee sprang to af Tingukas Mænd
 ud imod ham, og den værgeløse Høvding saae
 sig paa engang forfulgt af Tre, der dreve ham
 omkring paa Kamppladsen, uden at give ham
 Keilighed til at optage et Sphd. Sivago ud-
 stødte bønlig Skrig og strakte Hænderne op
 mod Tilskuerne, idet han løb forbi dem, for at
 bede om Naade. Men der gaves ingen Naade
 for ham. Han blev omringet, revet omkuld,
 Tinguka satte sin Fod paa ham og stødte ham
 Sphdet igjennem Ryggen.

Under disse Uffens Omverlinger, der omfider
 erklærede sig til afgjort Fordeel for Stumiavaierne,
 var Kampens Aarsag, den fremmede Kriger og
 hans Brud bleve siddende paa deres Pladser.
 Deres Hoveder vare bøiede mod hinanden. Under
 enhver uheldig Bending i Striden forsvandt
 deres Suk i Mængdens Jubelraab; da Sivago

endelig faldt reiste Krigeren sig op og lagde sin Haand paa hendes Hoved. Derpaa greb han sine Vaaben, kastede endnu et kjærligt og dvæ- lende Blik til hende og traadte frem imod Itumiavaierne, som syntes at vente hans Komme.

Der var endnu en Kamp tilbage, den unge Kriger skulde slaaes med Tinguka. Da Hov- dingen saa ham komme, udstødte han et Skrig og kastede sin Landsk i Luften, idet han behæn- dig greb den igjen, førend Spidsen naaede Jor- den. En tæt Kreds af Tilskuere omgav dem strax efter, og skjulte flere af Kampens Enkelt- heder.

Udfaldet kunde imidlertid ikke længe være tvivlsomt, Tinguka var beruset af sit tidligere Held, hans Kraft og Behændighed overgik des- uden Modstanderens. En almindelig Stilhed hvilede nogle Diebliske over Kamppladsen, den afbrødes snart efter ved jublende og affindige Hyl, der hilsede Tinguka som Dagens Seirherre.

Den unge Pige blev siddende med nedbøjet Hoved, indhyllet i sin Maatte og lænende sig tilbage mod Stenen. Idet hendes Frænder kom hen til hende vare hendes Dine brustne, disse sorgmodige Dine, der ængstlige havde fulgt

enhver af Kampens Bevægelser. En Blodstrøm vædede Sandet omkring hende.

Idet Mændene løftede hende op gled Sivmaatten tilbage, og man saa et dybt og gabende Saar, som hun havde vibragt sig med en Muslingsskal i Brystet. Hun var død, uden andet Tegn paa sin Smerte, end det Suk, der forenede sig med den dræbte Elfers.

Lidt senere sammenhobede de Tilstedeværende to store Baal, paa hvilke alle de Faldne bleve brændte, de forskjellige Stammer hver paa sit. Af den døde Pige drog man derimod Huden, tørrede og gjemte den hos hendes Slægtninge.

Saaledes endte Dagens Festligheder.

IV.

Mulattens Skibsværft.

Ralf sov endnu, da Aron næste Morgen vendte hjem fra sin Fiskefangst ved Bækken; han bragte et rigeligt Udbytte med sig tilbage til Hulen, antændte et Baal og ristede Fisken, paa samme Maade som de Vilde, ved at til-dække den med Stene, der vare ophevede af Jlden. Efter Maaltidet foreslog Mulatten Ralf at gaae ned til Floden, hvor han havde sit Skibsværft, som han kaldte det. Ralf var villig hertil og Mulatten stred derpaa foran, ned fra Klipperne til en Slette, gjennem hvis Midte man saa Floden, beskinnet af den glødende Sol og snoende sig i utallige Bugter, indtil den tiltog i Brede og forsvandt mellem en høi Klint, som mod Ost betegnede Havet. Herfra hørtes i enkelte Mellemrum den hule og langtrukne Brusen, hvormed Brændingen brød sig paa Kvet udenfor Kysten.

Nogle Diebliske senere forsvandt Floden for

dem, efterhaanden som de gik længere ned af Bjerget. En stor Slette, eller rettere sagt en udtørret Sump viste sig, bevoxet med Mangrovetræer, som syntes at trives hypperligt i dette saltagtige Dynd, der om Foraaret forsøges, naar Havet under dets Stigning trænger op paa Landet. Paa begge Sider af Flodleiet betegnedes Bredden af høie og tætstaaende Sivbuske, førend man naaede disse var Jorden mellem Mangrovetræerne paa flere Steder skjult af en lav og krybende Plante, med tykke, gule, læderagtige Blade, besatte med skarpe og spidse Torne.

Slutningen af Sommeren udtørrer denne Sump fuldstændig, og bringer Planterne til at visne. Vandets saltagtige Bestanddele danner en hvid Skorpe paa den revnede Jord, kun i enkelte store Jordhullinger paa Bunden af de udtørrede Kanaler blive smaae, mudrede Vandpytter tilbage, fra hvilke Tusinder af Frøer og Giirbeen hæve deres tørre og spraglede Rygge.

Heden paa dette Sted forekom Ralf utaalelig, og forøgedes idet Kalksteensbjergene, som omgave Floden, tilbagelastede Varmen og forhindrede Luftstrømningen, hvis Indflydelse man

bemærkede høiere oppe mellem Klipperne. Uhyre Sværme af summende Muskittoer hævede sig over Sivene.

Mulatten fortsatte sin Gang mellem Sivene, til han kom ind paa en Abning, et Stykke borte fra Floden. Noget tilbage saae man her en lille Hytte, opført af Grene og Siv. En Mængde Træsthykker, Planker og Bræder, hvis Form og Sammensætning røbede at de tidligere havde udgjort Bestanddelene af et Brag, laa ophobede i flere Bunker.

„Det er mit Skibsværst!“ httrede Aron med slynlig Tilfredshed, „og her seer Du Frugterne af min Flid.“ Med disse Ord borttog han et Lag Siv, som skjulte en plump sammenføiet Baad med skarp Røjel og tilstrækkelig bred til at kunne føre Seil. „Længere nede mod Flo= den har jeg forvaret to Par Arer, Mast og Sprydstage. Du seer deraf, at Alt er klar til Afreisen, jeg venter kun paa en gunstig Leilighed til at stikke i Søen.“

„Men Seil?“

„For et Seil har jeg ogsaa sørget, det ligger gjemt i Tingukas Hytte.“

„I Tingukas?“

„Som jeg siger. Jeg faae for en Tid siden hans Koner flette et deiligt stort Teppe til ham, det vil omtrent kunne passe som Seil, og naar Tiden kommer at vi have det nødig, maa han undvære det.“

Aron og hans Vedsager vilde atter forlade Stedet. I samme Dieblis bevæges Sivene i nogen Afstand. En Bild sprang ud fra Tøfningen, udstødte et Skrig, kastede sig i Floden og forsvandt strax efter paa den modsatte Side.

„Det var Tinguka,“ hviskede Mulatten, „den Ristigste af alle Gædhyene. Han har uden tvivl hørt hvad vi sagde. For nogle Aar siden foer han om Sommeren med en Hvalsfanger oppe fra Carpentariabugten og forstaaer noget Engelsk. Hvis han fattede mine Ord, ville vi være fortabte. Der er ingen Tvivl om, at han nu løber hen og fortæller sine Mænd Alt hvad han har hørt. Vi maae derfor enten hindre ham deri eller være beredte paa, om nogle Diebliske at faae den hele Bande paa Halsen?“

„Men hvilket Middel have vi til at forebygge det?“

„Midlet er her,“ svarede Aron, idet han med et roligt Smil fremtog en lang og rusten Pistol.

De forlode Stedet og ilede hurtig igjennem Krattet, ad en Sti, der førte langs med Flodens Bugtninger. Paa Veien fortalte Aron, at han den første Dag han bordede det ind-drevne Brag havde fundet Pistolen og to gamle langløbede Bøsser med Steenlaas, samt en Blikkasse fyldt med Krudt. Tinguka havde senere hørtet saa stor Lyst til den ene Bøsse, at han ansaae det for raadeligt, godvillig at tilbyde ham den; derimod havde han hidtil været heldig nok til baade at skjule det andet Gervær, Pistolen og Krudtkassen. Af Blygarneringerne fra Braget havde han senere seet Leilighed til at støbe sig et temmeligt Forraad af Rugler og store Hagel.

Et Stykke ovenfor Stedet, hvor Aron havde skjult Baaden, kom de til en Skovstrækning, der begyndte med et Krat af Saltbuske og fortsattes ind i Vandet, i en Skraaplan opad mod Klipperne. Floden havde her dannet sit Løb ned fra Bjergene, gjennem en dyb Spalte, med steile og skarpe Bredder paa begge Sider. Over disse fandtes paa et Sted en Bro af en tyk Træstamme, saa skrøbelig og usikker, at den vaklede ved ethvert Skridt. Fra Broen saaes

i nogen Afstand, naar Diet fulgte Flodløbet, den frie og indhegnede Plads, hvorpaa de Bilde havde bygget deres Hytter.

Da de nærmede sig dette Sted bethydede Aron sin Vedsager at undgaae al Varm. De ilede forsigtigt og hurtigt hen bag en stor og løvrig Busk, som stod i nogle Skridts Afstand fra Skrenten.

Solen skinnede ned igjennem Løvet paa Vandets Skumstriber, Mossen langs med Skrenterne, der bestandigt holdtes fugtigt ved den Støvregn Vandet forarsagede, naar det i sit hurtige Løb brødes mod de nedrullede Kalkblokke, havde antaget en mørk og saftig Farve.

„Ad denne Vej maa Tinguka komme“, hviskede Aron, „det gjælder nu blot om, at være forsigtige; han aner neppe, at vi ere her, men den mindste usædvanlige Bevægelse i Buskene er tilstrækkelig til at røbe os; Naturen har begavet denne Skjengel med utrolig skarpe Sandser.“

Medens Aron talede, hørtes en gjennemtrængende Lyd, som gjentoges flere Gange. „Det er et Signal,“ hviskede Mulatten, „Tinguka kalder sine Kammerater til sig.“

Efter et kort Mellemrum blev Lyden gentaget inde fra Skoven. Noget senere løde hur-

tige Skridt, og en Flok Bilde, væbnede med Rastespyd og Landser, viste sig i deres sædvanlige springende Løb i Udkanten af Skoven.

„Blot rolig,“ hviskede Mulatten, „de mærke Intet og drage paa Jagt.“ Under disse Ord krøb han forsigtig tilbage under Busten.

De Bilde nærmede sig i en dæmpet Samtale. Den Sidste og Yngste standsede idet han kom forbi Stedet, hvor Ralf laa skjult. Han syntes at stirre henimod Bustene, bøjede sig forover og lyttede nogle Diebliske, derpaa fortsatte han sit Løb og forsvandt i Skumringen mellem Træstammerne.

„Vor Spion kommer ikke,“ hviskede Ralf, efterat han og Aron havde tilbragt nogle Diebliske under den forventningsfulde Spænding, som Bevidstheden om Fare indgyder.

„Han kommer nok,“ svarede Aron, „men han har dobbelt saa lang Vej at gaae paa hiin Side Floden, som vi paa denne, derfor ere vi lykkeligviis komne først. Han vil desuden være nødt til at gaae over Broen for at naae ned til Hytterne. Men Tinguka er ligesaa forsigtig som listig, han ligger formodenlig allerede og spejder efter os i en eller anden Bust, eller

fra Toppen af et Træ,ovre paa hiin Side Broen. Vøi Dig forover, og see efter, om de friske Spor ude paa Stien føre til eller fra Broen. Paa den Maade ville vi let faae at vide, om han allerede skulde være kommen over."

Sporene viste sig tydeligt i Duggen, og førte alle til Broen.

"Lad os saa kun tøve rolig," vedblev Aron, med en Bestemthed der viste, at han handlede efter en overlagt Plan, „destolængere komme og saa de Andre hør."

Nogen Tid forløb. Taussheden blev kun afbrudt af Flodens Brusen i det ved Broen indtæbne Løb. Pludselig gav Mulatten Kalf et Tegn med Albuen, nikkede og gjorde en svag Bevægelse med Hovedet over til den anden Side. Kalf saae Bussene bevæge sig, strax efter kom et Hoved tilsynne mellem Bladene, og den Vildes hele Skikkelse viste sig for et Dieblik, idet han fra Bussen sprang hen bag en Træstamme, nærmere ved Floden. Da han havde naaet denne speidede han omhyggeligt over paa hiin Side, indtil hans Opmærksomhed endelig ufravendt lod til at være rettet mod Bussen som skjulte Flygtningene.

„Han har bemærket os, men det faaer at være. Lad os kun blive liggende og see hvad han agter at gjøre,“ hviskede Aron.

Endnu medens Mulatten talede, traadte den Bilde ud fra Stammen, smilede og udbrød:

„Fangotua kan komme herover. Jeg seer hans Broders Fod bag Busken, og veed ogsaa, at han selv skjuler sig der.“

„Jeg tænkte nok, at vi vare røbede,“ hviskede Aron, „hold Dig blot stille, ikke en Lyd, ikke den ringeste Bevægelse.“

Derpaa reiste han sig og traadte frem.

„Hvorfor frygter Tinguka en ubevæbnet Mand?“ spurgte Mulatten, „han kan komme over til mig, og fortælle, af hvad Grund han lurede nede ved Floden.“

„En stor Konge frygter ikke. Han stoler paa sine Benner, ligesom han dræber sine Fjender. Tinguka har været paa Jagt før Solen stod op, han forfulgte en saaret Fugl imellem Sivene, og stod stille da han hørte Fangotua tale. Hvorfor kommer den store Karaga* alene?“ vedblev

* Med dette Navn betegne de Bilde deres Spaamænd og Læger.

han, med Diet stift henvendt paa Buskene.
 „Sover maaskee hans Broder histnede?“

„Nei,“ svarede Aron, „Høvdingens Syn er ikke saa skarpt, som det pleier at være, derfor bringer han heller intet Bytte fra Jagten, den hvide Mand skjuler sig ikke bag Busken, han blev tilbage nede ved Sivene.“

Tinguka smilede. „Vi ville snart faae det at see,“ svarede han, og førend Aron fattede hans Hensigt, stængede han sit Rastespyd ind mod Busken, hvor Kalf laa skjult. Aron kastede et ængsteligt Blik tilbage, men fattede sig strax igjen, da Alt bag Busken vedblev at være roligt. Han gjorde et Skridt nærmere mod Broen. Ved denne Bevægelse gled hans Kappe tilside og Pistolen blev synlig. Tinguka udstødte et Skrig og foer tilbage mod Træstammen. I samme Nu hævede Aron Armen og skød.

Den Bilde sprang i Veiret, udstødte et langtrukket Hyl, faldt og blev liggende ubevægelig. Aron gik over Broen til ham. Idet han bøjede sig ned for at fratage Tinguka hans øvrige Rastespyd, rullede den Bilde sig pludselig ud over Skrenten og styrtede ned i Strømmen.

Paa samme Tid hørtes atter de skarpe og

langtrukne Toner af Muslingskallen inde fra Skoven.

„Nu gjelder det at komme bort,“ raabte Aron. „Op til Hulen! inden en halv Time have vi hele Flokken efter os.“

De forlode Broen og ilede igjennem Skoven, til Arons Hule. „Blot sindig,“ udbroød Aron, da han saa den Ivrighed hvormed Ralf begyndte Tilbagetoget, „det hurtige Løb anstrenger Dig over Orne, vi ville have vore Kræfter behov siden. Fra nu af vil List og et Par gode Dine gjøre os lige saa stor Tjeneste som vore Fødders Hurtighed.“

Medens Aron talte gjenlød Skoven af et langtrukket Skrig, som syntes at give Echo nede mellem Hytterne.

„De have hørt Skuddet, og mærke Uraad,“ hvisttede Mulatten, „det er deres Krigsskrig, der lyder fra Skoven, og besvares nede fra Hytterne.“

Lidt efter saaes de Vilde, som nylig vare gaaede forbi, at komme tilbage oppe ved Broen, i et hurtigt Løb, den Ene efter den Anden; men Stiens talrige Bugter skjulte strax efter deres Bevægelser.

Da Aron kom ind i Hulen fremtog han fra en af Siderne det omtalte Gevær, som han havde reddet fra Braget, og en lille Pose, som indeholdt hans Forraad af Krudt og Rugler. Han rakte Ralf Pistolen og et Sphd, der var dannet omtrent i Form af en Partisan, idet han httrede:

„Det er vistnok kun ringe Vaaben, paa det Tog vi To nu skulde begynde, men vi faae at hjælpe os som vi bedst kunne, indtil videre. I værste Tilfælde vil Pistolen her gjøre sin Tjeneste, og nu afsted! vor Rejse begynder tidligere end vi formodede.“

Med disse Ord forlode de Hulen. Da Aron kom udenfor vendte han sig tilbage og kastede et Blik henover Stedet.

„Jeg har tilbragt mange Timer her,“ udbrød han, som om han talte med sig selv, „og lagt mangan Plan i dette Hul. Gud veed, hvorvidt disse Planer nu ville lykkes.“

Hans Dine, den eneste Deel af det overmalede Ansigt, der røbede et menneskeligt Udtryk, viste en dyb Alvor under disse Ord. Han vinkede Ralf med sig og de toge Veien ned til Floden.

„Hvad agter Du at gribe til?“ spurgte Ralf.
 „Vore Udsigter synes ikke at love meget. Hvis
 de fange os, viser Guden sig for os histnede,
 med den behagelige Udsigt til at blive parteret
 og stegt.“

„Ja derom er ingen Tvivl,“ svarede Aron,
 „men det er just det, vi ville søge at forhindre.
 Her har Du Krudt og Rugler, lad Pistolen og
 følg efter.“ Aron gik foran som Veiviser, og
 vadede ud i Floden, i en saa stor Afstand fra
 Bredden som han antog tilstrækkelig for at Strøm-
 men kunde tilintetgjøre deres Fodspor. Denne
 Wei blev kun langsomt tilbagelagt, men de høie
 Siv og Rør skjulte dem i det mindste for Die-
 bliffet. Længere nede blev Flodleiets indhegnet
 af en Skovstrækning, der var saa tæt, at selv
 Solstraalerne i det klareste Dags kun udbredte
 en Halvskumring under Træerne.

Uhyre Skarer af Vandfugle, Traner, Heirer,
 Pelikaner, og den røde Flamingo, hævede sig
 op fra deres Skjul ved Flygtningenes Komme
 og kredsede hen over Floden med hæse og lang-
 trukne Skrig.

Imellem Rørene laa flere af de Billedes Ra-

noer, saadanne som de brugte til længere Flodreiser. Mod disse rettede Aron sin Gang.

„Vi maa tage tiltakke,“ sagde han, og gav Ralf Tegn til at hjælpe med at styre Kanoen i Vandet. „Flodløbets mange Bugter vil vistnok sinke vor Reise, men Strømmen, der løber stærkt ned efter, vil igjen give os bedre Fart. Det gjælder blot om at faae saa stort et Forspring som muligt.“

De steg i Kanoen og medtog hver en af de korte og bredbladede Arer, der laa ved Siden af Fartøiet. Aron stegede ud i Dybet og Farten begyndte.

„Tael saa lidt som muligt, min Gut, og giv nøie Agt paa enhver usædvanlig Bevægelse langs med Vandet, som vi seile forbi.“

„Maaske have de endnu ikke bemærket vor Flugt,“ yttrede Ralf.

„Du vil snart faae det at vide,“ svarede Aron, „lad os give Baaden saamegen Fart som muligt, længere nede i Floden komme vi til nogle Hytter, som vi maa see at naae forbi førend Beboerne erfare vor Flugt.“

Medens Aron talede greb Ralf ham om Armen og pegede henimod en Bux inde paa Bredden,

i samme Dieblig skiltes Grenene og en hvid Stribe foer ud mellem dem. Man hørte den pibende Lyd af et Rastespyd der borede sig ind i Siden af Kanoen.

„Maaskee have de endnu ikke bemærket vor Flugt,“ gjentog Aron spottende, idet han ryffede Spydet løs og kastede det ind i Baaden. Der-
 efter drog han Skindet han bar, op over Hovedet.

Lidt efter løb et rasende Hyl ud over Floden. Flygtningene saae de Vilde styrte frem fra Skoven og nærme sig Strandbredden.

Idet Kanoen løb forbi sendte de en Hagl af Pile, Steen og Rastespyd efter den. Aron og Ralf lagde sig saa dybt ned i Baaden som muligt og roede ufortrødent til.

„Dengang slap vi,“ hviskede Ralf, efterat Kanoen havde fjernet sig saa meget at Faren var forbi.

„Der er meer tilbage,“ svarede Mulatten, „see blot agter ude.“

Idet Baaden kom udenfor en af de passerede Bugter, saae Ralf et mørkt Punkt paa Floden, som syntes at drive ned med Strømmen, kort derpaa viste sig endnu et, og omsider talte han fem Kanoer, som gjenstynlig vare i Begreb med at forfølge dem. Aron gav Kanoen en Retning over mod den

modsatte Bred og hørte de Bilde inde paa Landet
 udstøde rasende Hyl, fordi de ikke længer vare
 istand til at forfølge dem langs med Flod-
 bredden, der paa dette Sted var gjort utilgæn-
 gelig ved en bred og dyb Sump. — Omtrent
 en halv Miil længere nede blev Floden bethdelig
 bredere, paa samme Tid som Vandets Løb sagt-
 nedes og deelte sig i tre lige store Arme. Da
 de nærmede sig disse, holdt Aron op med at ro,
 hans Haand omfattede Skæftet af den Bøsse,
 som laa ved Siden af ham i Baaden, medens
 han vendte sig og betragtede de fem Kanoer med
 et skarpt og speidende Blik.

„Baaden vil ikke nytte os synderlig mere,“
 yttrede han efter et Dieblis Betænkning, og
 Ralf lagde Mærke til at Mulattens Ansigt og
 Stemme antog en større Ro, alt eftersom Si-
 tuationen lod til at blive vanskeligere.

„Lad os vedblive at ro fra dem,“ foreslog han,
 „endnu ere de ikke komne os synderligt nærmere.“

„Godt nok, men jeg er bange vi løbe i en
 Snare, hvis vi fortsætte vor Fart. Som Du
 maa have bemærket, beskriver Floden vi ere komne
 igjennem en stor Bue. Nedenfor denne ligger
 en af de Bildes Bjer. Udentvivl have de

allerede strax, saasnart de mærkede hvad Bei vi valgte, sendt et Bud derned, som vil naae Stedet førend vi, da han ikke behøver at følge Floden, men løber lige igjennem Skoven. Naar Garthvene der ere blevne gjorte opmærksomme paa vor Komme, ville de let kunne spærre Beien. Jeg anseer det derfor klogere, at vi stige ud af Baaden, histnede hvor Flodløbet deler sig; de ville derved være uvidende om hvilken Bei vi have taget, og først kunne opdage det naar de faae Die paa den flydende Kano; imidlertid have vi uidentvivel allerede faaet et godt Forspring." — Lidt efter vedblev han: „Vandet grunder op og Ingen kan see os stige ud. Træd forsigtig i Bunden, efterlad saa lidt Spor som Du kan, og pas godt paa din Skat, Pistolen."

Da de kom ud i Floden dreiede de Kanoens Stævn og gave den et heftigt Stød. Det lette Fartøj blev derved bragt midt ud i Strømmen, der førte den med sig ind i en af de omtalte Arme.

De to Flygtninge vadede nu igjennem Vandet i en bøiet Stilling, for ikke at give deres Forsølgere nogen Kundskab om den Bei de toge, og saa hurtigt som den seige Leerbund vilde tillade

det. De gif i Vand paa den anden Side, og skjultes strax efter mellem Krattet og Sivene.

„Her ville vi nu tøve lidt,“ hviskede Aron, „og lade vore Forsølgere komme forbi, vi kunne da bedre bestemme vor Flugt, i modsat Retning af den de tage.“

Det varede ikke længe, inden der hørtes hurtige og lette Aareslag af den første Kano, der var kommet et Stykke forud for de andre. En Bids roede med to korte Aarer paa halvanden Alens Længde, hvoraf de betjene sig istedetfor Seil. Hans Kammerat sad paa Hug forude i Baaden, og speidede omhyggeligt til alle Sider. Den Sidste bar en lang Fjeder fæstet i sit opbundne Haar og et Belte slynget om den ene Skulder, under hvilket man saae et Slags Forbinding af grønne Blade, hvorfra Blodet pibede frem.

„Der have vi vor Ven Tinguka,“ hviskede Aron; „seer Du ham i Stærnen, med Bindet om Skulderen? — Gaaret forhindrer ham i at ro, ellers vilde de uden tvivl have været os endnu nærmere, thi det maa jeg lade ham, han har Musfler som en Tiger, et Bryst som en Blæsebælg, og forstaaer at føre sin Aare og Harpun

ligegodt. Gid jeg havde truffet ham bedre før, thi vi ville faae en farlig Fjende i ham."

"Vi kunne jo gjøre det af med ham strax,"
yttrede Kalf.

"Og derved røbe vort Skjul! Nei, lad ham have Fred for denne Gang, han undgaaer mig dog ikke. Mærket er han allerede."

Tingufas Kano fortsatte imidlertid sin hurtige Fart ned af Floden. Strax efter kom de øvrige fire tilsyne, enhver af dem ført af en Bilde, der laa paa Rude omtrent midt i Fartøiet, og ved vekselvis at bruge Raren snart paa den ene snart paa den anden Side gav den en raff og jevn Fart. Pludseligt standsede Tingufas Baad, en usædvanlig Gjenstand syntes at beskæftige hans Opmærksomhed. Aron bøiede sig ud over Bussene, hans Ansigt antog et Udtryk af Harm idet han hviskede:

"Gid Fanden havde baade Strøm og Kano. Inde i den ene Flodarm ligger vor Baad ved Bredden, og vugger sig nok saa mageligt ude paa Vandet. Den maa være tørnet mod en af de lange Rødder, som strække sig ud i Floden, og Halunkerne vide altsaa nu, at vi have forladt den. Det er derfor bedst, at vi søge os et andet Skjul."

Aron banede sig med disse Ord en Veigjennem Krattet og vedblev indenfor dette at følge Flodens Bugter. — Derved blev det ham muligt, selv useet, at iagttage enhver af de Vildes Bevægelser.

Kanoerne havde samlet sig paa et Sted, medens de Vilde syntes at raadslaae med hverandre. Strax efter skiltes de, to af Baadene toge Veien over mod den Side af Skoven, hvori Kalf og Aron vare skjulte, de tre andre roede derimod ned i Retning af Flygtningenes Baad. Disse sidste Kanoer bleve kun styrede af to Vilde, det øvrige Mandskab var, førend de skiltes, traadt over i Kanoerne som roede ind imod Skoven.

I denne Handling aabenbarede sig paa en Gang ligesaamegen Snildhed som Kløgt. De tre Baade lagde, efter at have medtaget Arons Kano, an mod Kysten, for at føre de Vilde over paa den anden Side af Floden, hvis det nemlig skulde vise sig, at Flygtningene havde taget denne Vei. Derom stræbte de at faae Kundskab ved at undersøge Strandbredden, lige ind fra den forladte Kano. — De iagttog paa det Omhyggeligste Sandet og Sivene i Nærheden, og vedbleve derefter hurtigt og listende at tage Veien

igjennem det lave Krat, der lidt høiere oppe endtes i Sumpene, som havde standset deres Kammeraters Forfølgelse.

Det var uundgaaeligt nødvendigt, at Ralf og Aron maatte komme imellem begge de fremrykkende Linier, dersom de havde holdt sig skjulte i Krattet, i modsat Tilfælde var Bredden paa den anden Side allerede bleven gennemført af Mændene i de to Baade, som da kunde fortsætte Forfølgelsen, medens de Andre bleve bragte over til dem.

I fem Skridts Afstand fra Stedet, hvor dette Optrin foregik, vilde man ikke have bemærket en Lyd eller den ringeste Bevægelse, Alt var saa stille, saa dødt og øde, som om aldrig nogen Menneskefod havde betraadt Egnen. Mørket begyndte.

Strax efter Solens Nedgang viste Himlen denne dybe mørkeblaa Farve, som allene tilhører Skyden, og som synes at forøge Stjernernes Glands. — Luften var svanger med Bellugt, og en mørk Taage, der stedsse blev lettere, hævede sig over Floden, som Røgen af en Kanonsalve paa Søen.

Efter en hurtig Fart naaede de to Baade

over til den modsatte Side. I det usikre
 Lys saaes strax efter mørke Skiftelser at snige
 sig ind i Skoven.

Natten afbrød ikke denne Menneſtejagt, tvært-
 imod, de Indfødtte havde ventet dens Komme
 ſom en Bundsforbandt. Omringet af Farer,
 ſom Mørket forøgede, vedblev Aron og hans
 Kammerat imidlertid at liſte ſig fremad langs
 med Søen. Opholdet blandt de Bilde ſyntes
 at have ſkærpet Mulattens Sandſer, enhver
 Lhd, en opſkræmmet Fugl, et ſpringende Egern
 bragte ham til at lytte. Ralf beſandt ſig i en
 ophidſet Stemning, ſom den øieblikkelige Ud-
 mattelſe og de ſidſte Dages vrelende Begiven-
 heder havde forøget. Maanen var ſtaaet op,
 og kaſtede ſit blege Skin hen over Trærnes
 Toppe, Stilheden vedvarede uafbrudt.

Paa engang gav Aron Ralf et Tegn og de ſkrede
 derefter frem i en forandret Retning, ſaa Lhd-
 løſe ſom muligt, bøiede, næſten krybende, ud
 af Skoven og ned i Sivene.

„Her har jeg, et Sted i Nærheden, for nogle
 Dage ſiden ſeet en Barkbaad ligge,“ hviftede
 Aron, „et lille og ſkrøbeligt Fartøi, men
 derſom jeg blot kan finde det, tænker jeg

dog, at vi hjælpe os over paa den anden Side. Maanen staaer endnu saa lavt paa Himlen, at Træerne skygge over hele Floden, og Gavyhvene skulle have Vanskelighed ved at bemærke os i Taagen, naar vi ere komne et Stykke ud fra Bredden."

Aron skred foran, speidende efter Baaden. Han gjenfandt omsider Stedet, og de stagede sig hurtigt og lydløst ud mellem Sivene i flot Vande.

Barbbaaden var saa lille, at den neppe kunde bære begge Flygtninge. Den bestod af et eneste Stykke Bark, sammenbundet i begge Ender, medens to frogede Grene tjente som Spanter, for at holde Barken udvidet. I Begyndelsen stagede Aron sig frem, langs med Kysten, indtil han kom til et Sted, hvor Bredderne trak sig sammen. Herfra gav han Baaden Fart i en skæv Retning nedester, hvorved Strømmen kom ham til Hjælp. Lidt senere naaede de lykkelig over paa den modsatte Side.

Mulatten trak Kanoen op med sig og skjulte den inde mellem Sivene.

„Men hvor i al Verden har Du isinde at drage hen?" spurgte Ralf. „Efter Lyssningen

at dømme gaae vi i denne Retning lige mod de
Vildes Hytter."

„Retop!" svarede Aron smilende, „blandt alle
Umuligheder ansee de udentvivl den for størst,
at vi i dette Dieblif skulde vove os herved. Jeg
har iøvrigt mine gode Grunde til hvad jeg gjør.
Bed en Leilighed som denne, hvor det gjælder
om at forfølge en Enkelt, kan man med temmelig
Sikkerhed antage, at hele Stammen har forenet
sig. Den tilbageblevne Besætning i Hytterne
bestaaer altsaa kun af Kvinder og Børn. Vi
maaе derved for at hente os Vaaben. Du er=
indrer, at jeg iastes fortalte, at jeg har en Bøsse
hængende i Tingufas Hytte, den vil gjøre Dig
bedre Mytte end Pistolen og Partisanen. Frem=
for Alt mangle vi Levnetsmidler. Hvis vi
ikke ere saa heldige at bringe de Vilde fra vort
Spor, kunne vi blive nødsagede til at the til
Steder, hvor vi ville lide Mangel paa Alt.
Jeg anseer det for klogest under de Forhold,
hvori vi for Diebliffet befinde os, at drage mod
Nord, for at komme til en eller anden Havn
ved Carpentariabugten hvor Hvalfangerne pleie
at the ind, medens de kalfatre eller skraabe Lang-

halsene * af Skroget førend Hjemreisen. I ethvert Tilfælde ere Rysterne deroppe beboede af Vilde, som Omgang med Europæerne have paavirket, og blandt hvilke vi Intet have at frygte. Det gjelder for Diebliffet blot om at lede vore Forfølgere paa Vildspor, eller, hvis vi møde dem, at værgе os saa godt vi kunne. Nu kjender Du mine Planer, men førend vi give os af med at udføre dem, ville vi tage os en Mundfuld til Aften, da Tid og Leilighed synes at tillade det."

Aron fremtog en Haandfuld ristede Hamsrødder og nogle Stykker Kjød, som tilberedes ved at skæres i lange Strimler og tørres i Solen. Paa længere Reiser, naar dette Kjød bliver for tørt og sammenkrumpest, vilde de Vilde det om en Stok og rulle det paa en fugtiggjort Steen, saalænge til det atter bliver blødt og spiseligt.

En halv Time senere snege Aron og Kalf sig igjennem Skoven, ned mod den indhegnede Plads,

* En Art Muslinger, der sætte sig fast paa Skibenes Skrog ovenfor Kobberhuden.

hvorpaa de Bilde's Hytter laa. I et Bøssesluds Afstand blev Kalf tilbage og Aron fortsatte Veien igjennem Buskene, krybende paa Hænder og Fødder. I Nærheden af Indhegningen omkring Hytterne var Alting roligt og taust; alle de Bilde syntes at være dragne bort. Pludseligt hørte Kalf et jublende Skrig i Retning af Flodbredden, og saa imellem Træerne en Udsning, som tiltog i Størrelse og Klarhed. Han forlod sin Plads og sneg sig fremad mod Udsæet, forsigtigt speidende fra Træ til Træ.

Gjennem en Abning langs med Flodleiet saa han en Mængde Kvinder, tildeels nøgne, med opløste Haar og vilde Gebærder dandse omkring et Baal, der kastede et rødtligt Skjær over deres ophidsede og lidenskabelige Træk. Under Dandsen udstødte de hæse og skingrende Skrig, hvori den Ene bestandig søgte at overgaae den Anden.

Det var Arons Baad og Tømmer, som de Bilde havde sat Ild paa. Kalf listede sig forsigtig tilbage og traf Aron ventende ved det Sted hvor de skiltes.

„Følg efter mig,“ hviskede Mulatten, „men forsigtig og taust, ingen Uhd maa forraade vor

Nærværelse. Ved Aabningen af Indhegningen sidde to unge Vilde som Vagt, dem skulle vi see at liste os forbi."

Ralf fortalte i samme dæmpede Sprog, hvad han havde været Vidne til nede ved Floden.

"Fanden i Bøld med Baaden," svarede Aron. "Nu nytter den os ikke længer."

De krøbe videre og holdt sig bestandig i de mørke Skygger af Træerne. Lidt efter naaede de lige ud for de to Vilde. Den Ene sad paa Hug, med Hovedet støttet paa Hænderne, den Anden stod og lænede sig op mod Indhegningen.

Flygtningene snege lydløse over det bløde Mos, hvormed Jorden paa dette Sted var bedækket, og som baade lettede deres Bevægelser, og forhindrede de Vilde i at mærke dem.

Noget borte fra Indgangen krøb Aron over Palmestammerne og nærmede sig en af de største Hytter. Ralf iagttog imidlertid de to udstillede Poster.

Da Mulatten kom udenfor Hytten drog han forsigtig et af Barkstykkerne tilside, hvorefter den bestod. Gjennem Aabningen saa han en gammel Kone, beskæftiget med at rense en Bunte friske Jamsrødder, som derefter bleve skaarne

i Strimler og ristede paa hede Steen. — Efterat have overbevist sig om, at den Gamle var alene i Hytten reiste Mulatten sig og traadte ind. Kvinden vendte Hovedet ved Lyden af hans Skridt, men Aron gav hende ikke Tid til at tale, han sprang ind mod hende med hævet Kniv, og betydede hende, at hun vilde blive dræbt ved den mindste Lyd. Under denne Forsikring vikled han et Klæde om hendes Mund. Den Gamle fandt sig i Alt, med den hengivne Odmagelse som er et Særkjende for de Vildes Kvinder.

Mulatten gik derefter hen til et Gjemme i Bæggen, og fremtog en lang Bøsse, som meget omhyggelig var indviklet i Dyreskind. Ved Gebæret hang en Pose med Krudt og Kugler, som han stak til sig. Derefter samlede han alle de Fødemidler af Pisang, Nams og tørret Kjød som han fandt i Hytten, gjorde en dyb og comist Hilsen mod den Gamle og forsvandt.

Da han kom udenfor saae han Veien, som førte fra Floden op til Indhegningen, oplyst af et rødt Skjær. Jublende Latter og Sange lode i samme Retning. Det var Kvinder og Børn, som vendte tilbage, efterat have fuldendt

Ødelæggelsen af hans Baad og Redstaber. Nogle af dem bare brændende Spaaner i Hænderne. Deres mørkebrune Ansigter belystes af Flammerne, hvis Skjær forøgede det ubehagelige Udtryk i deres vilde og dyriske Træk.

Over en Time forløb, medens Aron og Ralf bestandig vedbleve at trænge fremad gjennem Skoven, langs med Sivene ved Flodbredden. Omfider naaede de Stedet, hvor Barkbaaden laa skjult. Det lille Fartøj maatte atter tjene til at bringe dem over paa modsatte Side. Maanen var indhyllet i Skyer, det blæste en kold og fugtig Vind ind fra Sumpene, fra hvilken Taagen hævede sig, saa tæt og mørk, at den omfider aldeles skjulte Maanelysket.

Aron lod Baaden drive et Stykke ned med Strømmen og landede lidt efter paa den modsatte Side. De Vilde syntes at være forsvundne; det var ikke muligt at opdage nogen Lyd eller Tegn til deres Nærværelse. Da de havde naaet Land forandrede Mulatten Retningen og vendte sig mod Vest, opad imod Højsletten. Her blev Skoven mindre tæt, Træerne stode enkeltviis eller i smaa Grupper, og lignede mere et Parkanlæg i engelsk Stil, end en Urskov. En Mængde

løsbrevne og nedrullede Klippestykker laa adspredte omkring paa Jorden. Noget længere tilbage tilkjendegav et dybere Mørke at Bjergene begyndte.

Inden de to Mænd naaede ud igjennem Skoven blev Taagen saa tæt, at man neppe kunde skjelne Gjenstandene i tre Alens Afstand. En gjennemtrængende Kulde fulgte med denne. Ildfluerne funkede som en blaalig Stribe, idet de fore forbi dem.

Aron og hans Vedsager vedbleve at stige opad. Den Første maatte uidentvivel være godt kjendt med Stedet, thi han gjorde bestandig Rask isorveien opmærksom paa enhver Kløft eller Skraaning, han havde at vogte sig for.

Stien de gik ad slængede sig nu i utallige Bugtninger langs med Bjergets Side. Klipperne antog stedse et vildere Præg, man hørte den hule og brusende Lyd af et Vandfald i Nærheden, og anede de mørke Kløfter paa det stærkere Lusttræk som strømmede op fra dem.

Ved en ny Retning af Veien kom de endelig ind paa en bred og banet Skraaning, hvis Sider omkredsedes af næsten lodrette Klippevægge, der længere tilbage stødte sammen i en

Halvcirkel. Omtrent midt i denne dannede to nedstyrtede Klippestykker Indgang til en dyb og rummelig Hule.

Aron tog Ralf ved Armen og ledede ham ud paa en Træstamme, der var lagt som Bro over en Kløft mellem Hulen og de nærmeste Klipper.

„Her er vort Sovested for inat,“ udbrød han tilfreds. — „Du ryster min Gut! Du er træt, blot et lille Stykke endnu, saa skal Du have Lov til at hvile Dig.“

En halv Time senere laa begge Flygtninge inde i Hulen, i en dyb Søvn. Aron havde anvendt den Forsigtighed, i Forveien at drage Træstammen over til sig, saaledes at der nu var et bredt og gabende Svælg mellem de Flygtende og Passet som de havde passeret.

V.

Et Baghold.

Næste Morgen vakte Mulatten Ralf. Det var endnu mørkt i Hulen, kun en svag Dagsning, som i en skraa Retning faldt ned igjennem en Spalte ovenfra, antydede, at det udenfor maatte være Dag. De fremtogte deres Forraad af Levnetsmidler og holdt efter Omstændighederne et godt Maaltid.

I Baggrunden af Hulen, hvis Mørke Diet selv i det klareste Dagslys ikke kunde trænge igjennem, hørtes en fjern og huul Brusen, ligesom af et Vandfald, der skummende søgte at bane sig Vej i et snævert Løb.

Mulatten tog en udhulet Melonskal, hvortil der var bundet en lang Snor, og forsvandt i Hulens Baggrund. Lidt efter bragte han Karret tilbage, fyldt med klart og kjøligt Vand, som havde en svøblagtig Lugt og Smag.

„Drif!“ udbød han, „Vandet er godt, og

naar man er tørstig mærker man Intet til Svovlsmagen."

Efter endt Maaltid beredte de sig til atter at begynde deres Flugt. Bøsserne bleve rensede og afgnedne, Krudt og Levnetsmidler fordeelte, endelig tilskar Aron to Par Moccasiner af et Dyresskind, som han havde gjemt i Hulen.

"I Guds Navn!" udbød han, efterat alle disse Forberedelser vare tilendebragte, "lad os saa bryde op, vi have en lang Vej for os inden vi komme til Mamihngoernes Land, naar vi først have naaet det, ville vi være uden Fare, thi Stammen ligger i Strid med Tingufas Mænd."

Idet de nærmede sig Hulens Udgang blev Lysningen stærkere. En varm Luft strømmede dem imøde; det klare Daglys fortrængte Skumringen.

Solen stod allerede høit over Klipperne, som fra dette Sted kastede en mørk Skygge over Hulens Indgang. Nogle Skridt udenfor denne saae man, nede i Dalen, den aabne Plads hvor de Vildes Hytter laa, og Stedet hvor Kvinderne om Aftenen havde brændt Arons Baad og Materialier.

En mørk Plet mellem de gulbrune Rør og
og en svag Røgsky som steg op fra den forful-
lede Tømmerstabel vidnede endnu om den sted-
fundne Odelæggelse.

De Vildes Hytter laa fredelig i Sollyset,
uden Tegn til Beboelse. Indhegningen syntes
at være forladt. En uhyre Grib svævede lang-
somt i den mørkeblaa Luft og fredsede over
Stedet, speidende efter et Madsel. Selv Din-
goerne eller de smaa Hunde, der ellers skareviis
pleiede at drive omkring mellem Palmestammerne
vare forsvundne.

Ralf tøvede foran Hulen, medens Aron steg
op paa en Klippeblok, hviæde sig fremad og
vedblev et Dieblif speidende at undersøge Da-
len. Udentviol vilde han have fortsat disse
Efterforskninger, hvis ikke et langt Rastespjyd i
det Samme havde hviælet hen over hans Hoved.

„Sa saa!“ udbrød han spottende „nu behøve
vi ikke længer at være i Tviol angaaende Gav-
thvenes Hensigter.“

Under disse Ord drog han sig med Ralf til-
bage til Hulen, som de derefter tilspærrede, ved
at vælte nogle af de nærmestliggende Stene foran

Indgangen. Bag dette Brystværn ventede de roligt hvad der vilde skee.

Stenene laa imidlertid ikke høiere, end at de netop kunde beskytte dem, saalænge de holdt sig udstrakte langs med Jorden. Ved at reise sig vilde de være udsatte for de Billes Pile.

Stedet, hvor dette Optrin forberedtes, var som sagt begrændset af en næsten lodret Klippe-
muur, hvis Bægge førte hen til Hulen. Foran
Indgangen, og saa langt som Planen naaede,
laa Klippeblokke og nedstyrtede Fjeldstykker af
Basalt og Kalksteen, som glindsede og antog en
lys melkeblaa Farve i Sollyset. I en Afstand
af omtrent tyve Skridt fra Indgangen til Hu-
len gik Planen steilt ned i en Afgrund, hvor-
fra enkelte af Træerne, hvis Rødder vare fæstede
i Revner og Spalter i Klippevæggen, strakte
deres Toppe iveiret. Langs med denne Side af
Dybet løb den smalle og ubanede Sti, som de
to Flygtninge havde tilbagelagt den foregaaende
Aften.

Klipperne i Nærheden vare bevoxede med smaa
krogede Stammer af røde og gule Gummitræer.
Inde i Hulen selv faldt et Lys ned fra en
snever kogleformig Abning ovenfra, omtrent to

Alen i Gjennemsnit. Imidlertid ansaae Aron sig sikker fra denne Side, fordi Aabningen naturligtviis ikke var synlig nede fra Sletten, og Afdgangen dernæst syntes at være umulig, især medens den beherskedes fra Brystværnet, bag hvilket han og Ralf holdt sig skjulte.

Tausgheden som fulgte efter Spydkastet varede længe efterat Flygtningerne havde truffet deres Forberedelser.

Den foregaaende Dags Begivenheder havde borttaget endeel af Farven, hvormed Arons Ansigt var bemalet. I de enkelte Træk der gjenkjendtes under denne læste Ralf en dyb og mandig Alvor, en fast og bestemt Villie, lige beredt til at møde og beherske de kommende Farer.

„Hør nu min Ven!“ udbrød Mulatten endelig, idet han lagde sig ved Ralfs Side. „Efter dette Spydkast at slutte indseer Du vel, at vor Skjul er blevet røbet, endstjøndt jeg antog os for sikre her. Du har ogsaa seet nok af de Billes Sindelag mod os, for at kunne gjøre Dig et Begreb om, hvad vi have at vente, hvis det lykkes dem at gribe os. Døden selv er Intet i Sammenligning med det der vil

gaae forud for den, vi maa derfor klare os
saa godt vi kunne, liste os paa vort Bytte
saa lydløse som Tigeren, give det Døden uden
at blotte saameget af vort Legeme som en Pi-
lespids kan fæste sig i. Desuagtet beholde vore
Gavthve bestandig Fordelen over os, vi ere
kun To, min Gut, de ere Tyve. Det
Værste som kunde hændes er, at vi blev saarede,
og derved satte ud af Stand til at fortsætte
Flugten. For at forebygge det maa vi bruge
vore Dine, det bølgende Græs, den mindste
Bewægelse i Bussene, en Raslen i Løvet kan for-
raade os Fjenden. Naar vi bemærke En af
dem indenfor vore Bøssers Længde gjelder det
om at sigte og slyre, at dræbe eller at dræbes.
Det kan være, at vi paa denne Maade ere
saa heldige at naae op til Mamiyngoerne,
blandt hvilke vi ville finde Sikkerhed, men det
kan ogsaa være, at vi blive saarede forinden.
Jeg er ældre og mere erfaren end Du, Kals,
og Du skal derfor høre mit Raad og følge det.
Hvis Gavthvene træffe mig, saaledes at videre
Flugt er umulig, befaler jeg Dig at sætte Pi-
stolen for min Pande, forstaaer Du? — En,
To, Tre, — og dermed er Historien ude.

Hvad Dig selv angaaer, naar dette er skeet, saa har Du endnu Valget, enten Du vil gjøre en Himmelfart fra Klippetinden, eller om Du vil sætte en ny Ladning for Pistolen og expedere Dig selv, thi jeg giver Dig min Salighed i Pant paa, at enhver af disse Udveie vil være at foretrække, for den at komme under deres Knive og Tænder."

"Men det lader jo ikke til at de komme,"
yttrede Ralf.

"Vent blot lidt, de raadslaae endnu og komme tidsnok."

Atter indtraadte den samme tidligere forventningsfulde Stilhed, under hvilken man hørte Rafaduernes Skrig oppe i Træerne paa Klippen, og Vandets Brusen nede i Afgrunden. Aron benyttede denne Frist til at forhøje Brystværnet, ved at slæbe nogle Stene frem fra Dybet i Hulen. Ralfs Ansigt var blegt, hans Træk røbede i hvor høi Grad det nærværende Dieblis øvede sin Indflydelse paa ham. Mullaens Selskab havde under disse faa Dages Samliv fremkaldt en Revolution i hans Indre, under hvis Virkninger han led, uden at kunne forklare sig Aarsagen. Tidligere havde Ulykken

funden ham dristig, mere bestemt paa at handle, mere forberedt paa at finde en Udvei. Nu derimod var han bleven ængstlig, fhy, og overgav sig ganske til Arons Vedelse. Han følte sig paavirket af denne rolige og spottende Kulde, som syntes at være ligeoverfor enhver Hindring, som hævede Panden og besejrede Faren. Aron var istand til at handle for Begge.

Efterat han havde givet Brystværnet en saa stor Høide som Tid og Omstændigheder tillod, lagde han sig atter ned ved Kalfs Side, støttede Bøssen mod Stenene og vedblev at give Agt paa Sletten, hvorfra Angrebet maatte komme. Lidt efter greb han Kalf i Armen og hviskede:

„Seer Du bag Kalkstenene derhenne tilhøre skjuler sig en af de Vilde, vend ikke Dinene fra ham, jeg vil imidlertid give Agt paa Passet.“

Kalf lagde Bøssen op paa Brystværnet og overbeviste sig strax efter om, at der virkelig laa et Menneske skjult bag den omtalte Steen, men den Vilde vidste, hvad han udsatte sig for, og holdt sig ubevægelig og sammenbøiet for ikke at blotte nogen Deel af sit Legeme.

Pludselig udstødte Aron en Gød.

„Seer Du!“ raabte han. „Længere tilbage

kommer Bastmaatten tilskyne af nok en Gæsthy. De have listet sig fra Steen til Steen for at komme os nærmere. Brug nu dine Dine, min Gut! og skeel af og til lidt over mod Stien om Du skulde opdage Flere. Jeg holder mig til dem vi allerede have for os."

Råfs Blik syntes at trænge igjennem Klippeblokken, saa ufravigende vedblev han at stirre i den angivne Retning. Flere Gange hævede han Bøssen, naar han troede at kunne faae Sigte, men lod den strax efter synke igjen.

Pludseligt hørtes et svagt Raab udenfor Hulen, i samme Dieblis hævede begge de Vilde sig iveiret, som havde ligget skjulte bag Stenene.

De to Flygtninges Skud faldt paa samme Tid. Et bedøvende Skrig syntes at besvare dem, og henimod en halv Snees Vilde styrtede ind paa Sletten fra Hjørnet af Klippestien, bag hvilken de hidtil havde holdt sig dækkede. Endnu medens Krudttrøgen drælede foran Hulens Indgang saae Aron de to Vilde, der havde reist sig fra deres Skjul, gjøre et høit Spring henimod Hulen, indtil de forsvandt bag to andre Klippeblokke nærmere denne.

"Vi have ladet os narre af dem," raabte

Mulatten, medens han ladede paanh. „De lofede os til at skyde ved at høre deres Maatter iveiret, nu ere de komne os et Stykke nærmere, hvis dette bliver ved ville vi snart faae deres Besøg herinde.“

Stilheden indtraadte atter.

„Denne Gang skulle vi være klogere,“ hviskede Ralf lidt efter. „Med Maatterne kunne de skuffe os, men et Been er ingen Maatte.“

I det Samme gav han Ild. Et smerteligt Skrig lod sig høre og en Vild reiste sig i sin fulde Høide. Ralf vilde skyde Pistolen af, men Aron lagde sin Haand paa hans hævede Arm og holdt den tilbage.

„Han har allerede faaet sin Befønst,“ hviskede han, „lad os ikke spille mere Krudt end nødvendigt.“

En Hagl af Pile fløi henimod Abningen af Hulen, og flere Hoveder kom strax efter tilsynne bag Klippehjørnet. Arons Opmærksomhed var i dette Dieblif henvendt paa Hullet oventil, det forekom ham som om en Skygge flere Gange gled forbi Lyset. Lidt efter rullede en stor Steen ned igjennem den fegleformige Abning og gav Gjenskyd i Grunden.

„De have listet sig op paa Klippen,“ hvissede han, „fra nu af maa vi dele vor Opmærksomhed i to Retninger.“

Medens han talede hørte han sig tilbage fra Brystværnet, tog et hurtigt Sigte og skød. Et høit Smerteskrig fulgte efter Skuddet. Den Trufne valsede og bedækkede Hullet, idet han faldt ned over det. Han søgte at holde sig fast ved Stenene, den ene Haand slap, hans Ansigt udtrykte en forfærdelig Angst. Hovedet sank ned paa Brystet, han udstødte et Skrig og rullede ned foran Flygtningenes Fødder. I samme Dieblis blev en flettet Ranke kastet igjennem Hullet og tre Vilde forsøgte at lade sig glide ned af Touget. Ralf hævede Bøssen, Aron vilde holde ham tilbage, men Skuddet faldt, og endnu inden Røgen fordeelttes stode tre af Busfløberne nede i Hulen.

Den Første sprang ind paa Ralf, men denne hævede Bøsseskulden og lod den falde saa hurtig og kraftig paa hans Hoved, at Angriberen tørnede tilbage, skreg og faldt. Aron drog sin Kniv og stillede sig med Ryggen op til Brystværnet. To Andre sprang paa en Gang ind imod ham. Den Første fik et Knivstik i Brys-

stet. Mulatten slog den Andens Sphd tilside, indesluttede ham i sine Arme og tvang ham tilbage mod Brystværnet. Idet han satte Knæet paa den Faldnes Bryst raabte han:

„Jeg gav Eder vel de Vaaben jeg smedede, I Garthve! men jeg lærte Eder ikke at bruge dem.“

Han bøiede sig ned over ham. Den Vilde stønnede, frummiede sig og faldt tilbage. Aron havde knust hans Bryst med sit Knæ. — Under denne Kamp viste flere mørke Hoveder sig udenfor Brystværnet, men deres Kammeraters Uheld og de gjentagne Skrig der lød fra Hulen, havde dæmpet noget af deres første Iver for at komme ind. Ralf skød og Buskloberne trak sig ilskomt tilbage bag Klippestrykkerne. En temmelig lang Pause fulgte efter.

„Vi maa bort,“ hviskede Aron. „For Diebliffet have vi vel drevet dem tilbage, men de vente sikkert kun paa Forstærkning, naar de da paa en Gang vove sig til at storme vort Brystværn, eller igjen lade sig glide ned igjennem Abningen, vil det være ude med os. Jeg veed endnu en Udgang fra denne Hule, som de formodentlig ikke kjende; igjennem den maa vi søge at komme bort.“

Han tog Kalf ved Haanden og ledede ham ind i Hulens Baggrund. Her kom de til en smal Gang, mørk og indkneben mellem to Klippevægge. De vedbleve at gaa videre og Gangen uddviede sig efterhaanden. Imidlertid bleve begge Bøsser og Pistolen ladede paany.

Nogle Minuter senere viste sig en Udsning i nogen Afstand foran dem. Hersfra gik Stien opad, og saa steil, at de kun med Møie vare istand til at krybe videre. Udsningen tiltog. Aron traadte først op, men udstødte i det Samme et Raab og gjorde en tilbagegaaende Bervægelse. To Pile hvinede forbi ham, idet han stak sit Hoved frem over Abningen, og et bedøvende Skrig hilsende hans Komme. En Halvkreds af Bilde beherskede Udgangen.

Flugt herfra var umulig; Mulatten indsaar, at det vilde være den visse Død at vende tilbage i Hulen, han beredte sig derfor paa at kæmpe.

„Vi maa spare vore Skud,“ hviskede han, „for ikke at lokke de Andre herhen. Fremad, min Gut! Du frygter, dine Kinder blive blege! Jeg skal vise Dig Veien.“

Med disse Ord hævede han Kolben og strectede ind mod de Bilde.

„Mit Mod boer i mit Bryst,“ svarede Ralf,
„og ikke paa mine Kinder.“

Han sprang frem foran Aron med hævet Kolbe, og nu begyndte en Kamp, der ikke var mindre rasende og heftig fordi den foregik i Stilhed. Man hørte kun den dumpe Lyd af Flygtningenes Kolbeslag, og et Suk og en dæmpet Klage, naar den Trufne vaandede sig paa Jorden.

Rundt om dem strakte Klipperne deres taffede og skarpe Spidser iveiret, saaledes at Stedet var fuldkommen skjult nede fra Sletten. Noget borte styrtede et Vandfald sig brusende ned imellem Kløfterne, og af og til førte et Vindstød en Sky af hvidt og perlende Skum ind over Klippen. Skovfuglene skreg ovre i Træerne paa hiin Side Vandfaldet, Solen brændte, Menneskene kæmpede.

Som sagt styrtede Aron sig ind mellem Fjenderne, med Bøssen hævet som en Rulle. Den smidige Vilde sprang til Siden og undgik det dræbende Slag, medens han hævede sit Spyd for at støde ham i Ryggen, endnu inden Kæmpen havde rettet sig efter Slaget. Arons Dine syntes at træde ud af deres Hulninger, han gjorde endnu et Udfald mod den Vilde, sønderbrød

hans Sphd, og bibragte ham et Slag med Kolben for Brystet. Den Trusne gjorde et Spring tilbage og strakte begge Hænderne iveiret. En Blodstrøm foer ud af hans Mund, et Knivstik havde paa samme Tid gjennemboret hans Bryst.

Da Aron vendte sig saa han Kalf i Kamp med to Andre, hvoraf den Enes matte og usikre Bevægelser tilkjendegav, at han maatte være faaret. Aron vilde ile ham til Hjælp, men saa i det Samme en Tredie træde et Skridt tilbage, medens han hævede sit Kastesphd imod Sømanden. Mulatten udstødte et Skrig, det eneste der var blevet hørt under Kampen, han vendte Bøssen, skød og feilede. Hans Raab havde imidlertid gjort den Vildes Kast usikkert. Bustløberen vendte sig, og sprang derefter ind mod Aron med hævet Stridsøxe. Det første Slag blev optaget af Geværret, derpaa slyngede Aron sine Arme omkring ham og søgte at trænge ham tilbage over Klippen.

Begges Bevægelser fulgte nu saa hurtigt, at det var umuelig at skjelne hver Enkelt. Deres af Had og Forbittrelse funklende Dine syntes at udslynge Ildstraaler. Hvad den Vilde manglede i Styrke blev erstattet ved hans Behændighed.

I dette Dieblif vendte Aron sit Blik mod Ralf og saae ham blive trængt tilbage mod Skrenten af Klippen, som ragede ud over Vandfaldet.

„Jeg kommer,“ raabte han, „jeg kommer!“

Under disse Udraab samlede han al sin Kraft, hævede sin Modstander op fra Jorden, og lod sig derpaa falde forover med ham, saa pludseligt og heftigt, at den Anden ikke var istand til at gjøre nogen Modstand.

I det den Bilde naaede Jorden udstødte han et dybt og langtrukket Suk. Han skjælvede som i Krampe, og blev liggende paa Stedet, med udstrakte Arme og opspilede Dine. Aron reiste sig og styrtede hen til Ralf. Det var ogsaa paa den yderste Tid at Hjælpen kom.

Ralf havde overvunden den ene af sine Modstandere, en mørkerød Blodstrøm farvede Kalkstenene, hvorpaa han laa, og tilkjendegav Maaden hvorpaa det var skeet. Den Anden holdt ham fastknuget til sit Bryst, medens han vedblev at rulle sig nærmere hen til Svælget, bestemt paa at gaae tilgrunde med den som han ikke var istand til at beseire.

„Nu es To!“ raabte Aron, idet han greb sin

Bøsse, som han havde ladet falde efterat Skud=det var affhyret. Dermed ilede han efter dem.

Den Bilde hævede sit Hoved og saae Mulat=ten springe hen imod sig, han anvendte den størst mulige Anstrængelse for at drage Kalf fremad. Kun nogle faa Skridt endnu, og de havde naaet Strenten. Kalf følte allerede den fugtige Kulde af Vandet paa sine Kinder, han mærkede den Bildes brændende Aande og forstod Betydningen af det djævelske og triumferende Smil, med hvilket denne viste sine hvide og skarpe Tænder. Til Lykke var Jordbunden fugtig paa dette Sted. Da Kalf næste Gang kom nederst stemte han begge Been mod en fremspringende Steen og anvendte al den Kraft han endnu havde tilbage for at hindre sin Modstanders Bevægelser. Denne arbeidede forgæves, Traade bedækkede hans Læber, hans Bryst gispede efter Luft, han udstødte et græsseligt gennemtrængende Skrig, idet han vendte Hovedet. Aron stod ved hans Side.

„Du vil ned i Floden min Dreng!“ raabte Mulatten spottende. „Godt, Du skal have din Billie!“

Trods al Modstand greb han den Bilde i Skulderen, og tvang ham til at slippe Kalf, derpaa hævede han ham i Beiret, og traadte

hen til Skrenten. I næste Minut udstødte den Bilde et gjennemtrængende Skrig og forsvandt i Vandfaldet. — Kampen var tilende.

„See saa!“ udbroød Aron tilfreds, „nu har vi nok snart fortjent vor Frokost, min Gut. Lad os blot komme ind i Tjfnningen, førend vi faae flere Kjeltringer paa Halsen.“

Flygtningene steg ned af Bjerget, langs med Vandfaldet. Mulatten gik foran for at hjælpe Rals, der var udmattet af Kampen og mindre vant til at bevæge sig paa disse ubanede Stier, hvor et Feiltrin var det Samme som Døden.

Saaledes begyndtes denne Vandring, fra Rals Side under Uvisshed, Frygt og Tvivl, Tanker der fulgte hinanden som Ledene i en Kæde, fra Arons Side med en besindig Mands Tillid, som vant til at omtumles af Tilfældets Storme, troer sig istand til at beherske dem.

Holdende sig ved Buskene og benyttende enhver Steen eller fremspringende Trærod til Fodfæste; lykkedes det Begge lidt efter at komme ned af Skrenten.

VI.

Mortcumbers Mandſkab.

Nedenfor ſelve Vandſaldet, hvor Floden havde en noget bredere Udſtrækning, efterhaanden ſom Bjergene bleve lavere, hvilede de et Dieblif, ſpiſte nogle Hamsrødder og forfrifkede dem med med det klare og kjølige Vand fra Floden. Derpaa fortsatte de deres Gang langs med Floden, ſom beſtandig fik et roligere Løb. Et Stykke længere nede, laa en heel Flaade af gamle Træſtammer, ſom Vandſaldet havde ført med ſig, og ſom her enten vare blevne ſtandsede af et Klippeſtykke, eller ved deres egen Vægt, fordi de fleſte af Nyhollands Træſorter ere ſaa tunge, at de ſynke i Vandet, en Egenſkab, der gjør dem uſkikede til Skibsbrug. Træernes Grene vare indviklede i hverandre og ſaaledes hindrede i at drive videre, førend den forøgede Tilſtrømning i Regntiden opſvulmede Flodens Bæde og atter kunde bringe dem flot.

Denne Flaade dannede en nogenlunde ſikker

Overgang. Flygtningene naaede lykkelig den anden Side og styrede deres Cours ind efter Skoven.

Aron raadsførte sig nu med Solen, for at bestemme den Retning, hvori han havde besluttet at gjøre Reisen. Veien blev mere viltsom, eller rettere sagt, den ophørte aldeles, efter omtrent en Times Gang. Fra nu af maatte de bestandig bugte sig frem mellem de smalle, neppe synlige Gange, som hist og her viste sig fra Tufningen ned til Floden. En høitidelig Tausshed hvilede overalt i disse Urskove, der havde været Vidne til saamangen Rædselsdaad og saa mangen Klage førend denne forstummede. Flagspættens Hamren paa Barken og det mørke flyvende Egerns Kvæffen i Trætoppene var den eneste Lyd man hørte. Uhyre høie Gummitræer, bredbladede Accazier, Palmer og en anden ubekjendt Træart, der i Udseende og Farve omtrent ligner Egens, med thyndere og mere enkelt Løv, dannede et Tag, saa tæt, at Solen ikke formaaede at trænge igjennem. Jorden selv naaede Straallerne aldrig, derfor var denne ogsaa bestandig fugtig og Træstammerne mod Nord bedækkede med et tykt Lag mørkegrønt Mos, der tjente

en utallig Mænge Firbeen og andre Krybdyr til Skjul og Legeplads.

Paa flere Steder saae man overblevne Spor af de heftige Uveir, der i Regntiden ere saa hyppige paa Nordostsiden af Nyholland. Spaltede Træstammer og afbrudte Grene laa henfaste paa Jorden, halvt skjulte af Bregner, Rør og Slyngeplanter, og med synlige Spor af den forestaaende Tilintetgjørelse.

Paa andre Steder var Jorden spaltet af smalle, men dybe Kløfter, fra hvis Bund man hørte Vandets Brusen, i det hurtige Løb, hvorved det ligesom ilede for at komme bort fra Egnen. Langs med begge Sider af Kløfterne var Jorden bedækket med fugtige og slimede Hængeplanter, der dannede en tæt og uigjennemtrængelig Væg, idet de snoede sig opad de nærmeste Træer. Fra Dybet opsteg en kold og klam Luft, som fra en tilspærret Kjælder. En ubeskrivelig Døde og Bildhed herskede over disse Skove, som udentvivl aldrig nogen menneskelig Fod havde betraadt. For at finde en saadan Egn smuk, maa man bære megen Ungdom, megen Friskhed og Kjærlighed i sit Hjerte.

De to Flygtninge vedbleve langsomt og møjsommeligt at bane sig Vej mellem Træerne. Aron gik som sædvanligt foran, lyttende og speidende efter enhver usædvanlig Lyd eller Gjenstand, hans Ophold mellem de Vilde syntes at have gjort denne Narvaagenhed til Natur for ham.

Skoven blev stedse tættere og mørkere, og Stammerne antog mere kæmpemæssige Former. Uhyre høje Bregner, der syntes at tilhøre en tidligere Verden, skød frodig op paa den fugtige Grund, og blandede deres lyse Farver mellem det sortgrønne Løv fra Træerne.

Solen havde allerede overskredet Middagslinien, uden at Stilheden var bleven afbrudt. De Vilde lode til at have opgivet Forsølgelsen, eller at have tabt Sporet.

Efter en lang og trættende Marsch kom Flygtningene til en Lavning i Skoven, hvor Træerne stod mere enkelte. I Midten af denne laa en omstyrtet Stamme, foran hvilken en Mængde afbrudte Grene saaes opstablede. Stedet bar pienesynligt Spor af Mennesker, saameget tydeligere, som Kalf, da han kom nærmere, saae Taget af en næsten sammensunken Hytte hæve sig

i nogen Afstand fra Træstabelen. Ved Siden af denne Hytte stod Stammen af en meget thk Accazie, hvorpaa Barken var affskallet. I det lyse Beed bemærkede Kalf en Mængde Figurer, som ved nærmere Betragtning viste sig at være Skrifttegn.

Han gjorde Aron opmærksom paa Skriften i Træet.

„Jeg kender den saare godt, svarede Mulatten rolig, „baade Skriften og de Ulykkelige, som have sat den der. Gaa om bag Stablen min Gut, saa vil Du endnu finde andre og tilforladeligere Mærker.“

Kalf gik, men standsede pludseligt og udstødte et dæmpet Skrig.

Foran Hytten saae man Skeletterne af sex Mennesker ligge udstrakte paa Jorden. Benene vare blegede af Tiden, deres Hænder sammenknugede og tilbagetrufne, som om Døden var foregaaet under voldsomme Lidelser. Et af disse Skeletter havde en Snøre om Hænder og Been, et andet var uden Hoved.

I en Afstand af fem til sex Skridt antydede Aske og halvbrændte og forfulede Grene, Resten af et Baal. En Mængde Pjalter af søn-

derrebne Klædningsstykke, Kar og Stuar af
Flasker, laa adspredte omkring Baalet.

Ralf sølte sig gjennemtrængt af Rædsel, men
dens han lod sit Blik dvæle paa alle disse uhyg-
gelige Gjenstande, stumme og dog saa talende
Bidner om et foregaaet grueligt Optrin.

Han saae over til Aron, der sad paa den
ene Ende af Stammen, støttende sig til sin Bøsse,
med en mørk og grublende Mine i de udtryks-
fulde Træk. Mulatten pegede paa Træet og
sagde:

„Gaae hen og læs hvad der staaer skrevet.“

Efterat have grundet nogle Dieblikke paa den
næsten ulæselige Skrift, udsandt han følgende:

„Forliste med Fregatten Mortcumber.

Otte Mand reddede, hungrige, forfulgte,
to Kammerater opædte af de Vilde,
imorgen vente vi samme Lod.

Gud være os Alle naadige!“ —

„Og de uhyggelige Ser, som ligge histhenne?“
spurgte Ralf.

„Dem gif det netop som de to Andre,“ sva-
rede Aron.

„De omkom Alle?“

„Ja, her bleger Tiden og Solen deres Been,

deres Kjød blev begravet i de Vildes Maver."

"Men det er jo rædsomt!"

"Af nei, det Rædsomme ligger blot i en engang vedtagen Anskuelse, i Principet, min Søn! og jeg har aldrig hørt nogen Erfaren fortælle, at det skulde være værre, at tjene til Føde for de hungrige Vilde, end for Fiske eller Orme."

"Hvorlænge er det siden, at disse Ulykkelige mistede Livet?"

"Historien foregik nogle Uger efterat jeg var kommen blandt Tingukas Folk. Jeg stod mig dengang godt med dem, og da jeg saae Forbedelserne de traf til at begynde Toget mod de stakkels Søfolk, bad jeg først om Tilladelse til at følge med, men Skurkene afflog mit Forlangende. Derimod syntes Tinguka at lade sig bevæge ved de Forestillinger jeg gjorde ham, om Nødvendigheden af at have en Medhjælper til mine Arbeider. Han lovede i sit Billedsprog, at bringe mig de hvide Anførers Ansigt. Jeg ventede oppe i min Hule i to Dage, og jeg ventede i tre. Samme Dags Aften kunde jeg slutte mig til, fra de vældige Skraal der lød nede fra Indhegningen, at Mændene vare vendte

tilbage. Jeg gik derned. Tinguka kom mig imøde, lumst og krybende som bestandig. Jeg spurgte, hvorledes det var gaaet de Skibbrudne. — Godt forvarede, svarede han, godt forvarede, og viste grinende paa sit uhyre Gab, idet han lagde Haanden paa sin Mave. — Tinguka og hans Mænd have stegt og spist dem. Jeg bebreidede ham, at han havde brudt sit Ord. Den Vilde hørte mig rolig til Ende — Tinguka bryder ikke sit Løfte, svarede han, og fremtog en Blydt, der var omviklet med Blade. Fangaotua forlangte at faae den hvide Anførers Ansigt, her er det. Med disse Ord drog han et blodigt og lemlæstet Hoved ud af Bladene og trillede det hen for mine Fødder. Dette Hoved var Alt, hvad jeg var istand til at frelse af de stakkels Søfolk. Aron fastede endnu et Blik hen over Stedet og gav derpaa Kalf Tegn til at bryde op.

De fortsatte deres Vandring rast og uhindret til henimod Aften.

Da Solen gik ned og Skumringen begyndte leirede de sig ved en Kilde og holdt deres tarvelige Aftensmaaltid. Derefter udsøgte de et Træ i Nærheden til Hvilested, bandt sig fast til

Stammen, lagde deres ladte Bøsser foran paa Grenene og overgave sig til Hvile efter Dagens Anstrængelser.

Der forløb imidlertid flere Timer, førend Kalf var istand til at sove. Den foregaaende Dags Tildragelser, den hurtige Marsch og Erindringen om de ullykkelige Skibbrudne, havde bragt hans Blod i Oprør og foregøglede ham Billeder, der bestandig syntes at antage mere tydelige og bestemte Former. Efter et kort Blund blev han vækket ved Skriget af et Egern, som sprang omkring mellem Grenene i et af de nærmeste Træer.

Maanen skinnede ned mellem de mørke Stammer, hvis Grene ligesom truende udstrakte sig imod ham. Ildfluerne flagede omkring mellem Bladene, der bevægede sig med en sagte og hemmelighedsfuld Hvijsen, i den svage Luftning, som fulgte med Mørket. Idet han vendte sig til Siden saae han Mulatten sidde med begge Hænder under Hovedet, vaagen og stirrende stift hen for sig.

„Du sover heller ikke?“ ndbrød han.

„Nei!“ svarede Aron langsomt og tankefuldt, „jeg kan ikke sove.“

„Det er formodentlig een og samme Tanke som holder os Begge vaagne.“

„Troer Du?“

„Jeg mener Mortcumbers Mandskab, og Sandsynligheden for, at vi omfider ville komme til at dele Skjæbne med disse Ulykkelige.“

„Nei min Søn!“ svarede Mulatten med et roligt Smil, „Du tager feil. Du er endnu saa ung, derfor dvæle dine Tanker ved Fremtiden, jeg er ældre Kalf, mine gaae tilbage til det Forbigangne. — Hvis jeg blot kunde glemme hende, denne unge Pige, Colonistens Datter, som jeg fortalte Dig om, — men hvorhen jeg drager, forfølger dette Billede mig, og mærkværdig nok, det er da ikke Erindring om de lykkelige Dieblikke vi tilbragte, som ledsager dette Billed, skjøndt disse pleie at efterlade det dybeste og varigste Indtryk. Jeg seer hende bestandig omringet af Farer, af Rædsler, med eet Ord i de canibalske Billedes Bold. Hvorledes maa et saadant Liv ikke forekomme hende, dette stakkels Barn, saa blød, saa forskjælet, saa uskiftet til at bære Modgang, kun født til at fremkalde og besvare Lidenskaber.“

„Men hendes Familie kan jo maaskee allerede

forlængst have fundet hendes Spor og bragt hende tilbage?"

„Det er ikke sandsynligt,“ svarede Mulatten hovedrystende, og Maanestinnen, der under denne Bevægelse faldt hen over hans Hoved, viste et Ansigt, der var ædelt og ophøiet i dets sørgmodige Alvor. „Det er ikke sandsynligt, siden de fleste Stammer her paa Østkysten flakke om fra Egn til Egn, ikke blot af Tilbøielighed, men tvungne, naar deres Palmekaal, Vandmeloner, Muslinger og Snegle ere fortærede paa det Sted de opholde sig.“

VII.

Det fundne Spor.

Solvarmen og Fuglenes Skrig vakte Ralf den næste Morgen. Han befandt sig alene i Træet. Mulatten var beskæftiget med at tilberede deres Frokost. Ralf steg ned, han havde efter Sønnen gjenbunden endeel af det ungdommelige Vetsind som udgjorde et Hovedtræk i hans Charakter. Aron derimod var alvorlig og taus, siden Samtalen den foregaaende Aften syntes en Plan at beskæftige ham, han grundede paa Noget, og Resultatet af disse Tanker afprægede sig i hans sørgmodige og mørke Mine.

„Jeg maa dog takke Gud, fordi han lod mig finde Dig,“yttrede Ralf i Samtalens Løb, „uden din Hjælp vilde jeg allerede for længe siden have været fortabt.“

„Ak! min Ven!“ svarede Aron, „stol ikke for meget paa mig, naar Faren atter viser sig, vil jeg maaskee ikke være istand til at hjælpe.“

„Men der synes jo ikke længer at være nogen Fare for os. Siden igaar ere alle vore Forsølgere sporløs forsvundne.“

„Forsvundne!“ gjentog Mulatten med et Skuldertræk. „Det synes kun saa; hvis Du kjendte de Wilde saa godt som jeg, vilde Du imidlertid ikke stole paa denne øieblikkelige Fred.“

„Jeg antager, at de have tabt vort Spor.“

„Og jeg, som kjender dem og som derfor ikke behøver at antage eller formode, jeg siger Dig, at der ikke gives noget tænkeligt Middel til at følge vore Spor for dem, de ville søge og finde det paa Klippen, i Floden og paa Stepperne, de ville vedblive at forfølge os, saa rastløse, som en sulten Tiger forfølger en Hjortekalb.“

„Men for Ganden! hvorfor tøve de da saa længe?“ spurgte Rals, med tilskyndende større Utaalmodighed end han virkelig følte.

„Det skal jeg sige Dig, jeg har selv gjort mig dette Spørgsmaal og fundet Aarsagen, medens jeg inat sad vaagen histoppe. Nogle Mile længere mod Nord taber Skoven sig i et lavt Brat, dette ophører omsider ogsaa i en Sump, og en uhyre lang, nøgen og bundløs Slette af Hængedynd. Vi kunne altsaa ikke fortsætte den

Retning vi hidtil have gaaet. Mod Ost derimod fortsættes Skoven endnu et Stykke, langs med en bred og rivende Flod, indtil den pludselig ender hvor Strømmen forandrer sit Løb og bøier ned mod Havet. Ad den Kant ligger ogsaa Maalet for vor Vandring, det have Garthvene uidentivl ret godt indseet, og ere dragne nærmere til Kysten, langs med Floden, medens de i Ro og Mag lade os fortsætte vor Vej herinde, overbeviste om, at vi tilsidst maa passere Skovstykket, som de holde besat."

"Og der findes ingen anden Vej?" spurgte Ralf.

"Ingen!" gjentog Aron hovedrystende. "Vi maa fremad, siden det er vanskeligt at tøve, og umuligt at vende tilbage. Vort Vandforraad vil ikke vare længe, Rødder og Rjød ligger heller ikke tungt i voreommer. Hvis vi drage mod Vest ville vi komme til en Flod, for bred til at springe over, for dyb til at vade over, og endelig for rivende til at seile over, selv om det ikke var umuligt, blot af den Grund, at dens Leie skærer sig ind mellem høie og steile Skrenter. Kun et Sted længere nede mod Havet tager Straanningen af; en Naturrevolution synes at

have spaltet Klippen, som i sit Fald kastede en Mængde Blokke ud i Dybet, og derved dannede en Art Bro."

"Nu, den ville vi altsaa gaae over."

"Ja, men det er netop der jeg antager at vore Fjender holde sig skjulte."

Denne Forklaring, som blev given med en rolig og sindig Ligefremhed, egnede sig ikke til at opmuntre Ralf. Han taug nogle Diebliske efterat Aron havde ophørt med at tale, og spurgte omsider, hvad han havde besluttet.

"Endnu Intet bestemt," svarede Mulatten, "vi ville raadslaa med hinanden, som Mænd, der ere enige om at friste den samme Skjæbne."

"Hvad nytter det, at raadslaa," svarede Ralf, "Eggen er mig ubekjendt, jeg hengiver mig ubetinget til Dig og følger hvad Du bestemmer."

"Jeg veed det nok min Gut, men der er Noget i din Sorgløshed og Tillid, som gjør, at jeg er bleven ængstligere i at handle end tilforn. Jeg har vel allerede lagt en Plan, men tilstaaer, at dens Udførelse er farlig; der kunde maaskee findes en bedre, og Du hænger endnu ved Livet med hele den Tilbøielighed, som en

lang Fremtid og Ubekjendtskab med Ulykken giver. Jeg har derimod ikke længer de samme Forventninger; der har været Diebliske, Rals, medens jeg levede her blandt de Bilde, hvori jeg var kjed af Alt, hvori jeg tænkte at afgjøre Resten med et Pistolskud. Det er ogsaa hendes Skyld, denne Kvinde! Der var ikke et Ønske, saa forbovent, intet Maal, saa fjernt, at jeg jo troede at kunne naae det, mens jeg besad hendes Kjærlighed. — Siden blev jeg roligere, og det er vor Ulykke, eller maaskee snarere vor Ulykke, at vi lære at vænne os til Alt. Jeg besluttede at friste Livet, jo mindre Sandsynlighed der viste sig for at kunne det. Som Sagen nu stiller sig for mig, ville vi maaskee kunne frelse os paa to Maader. Den ene er, at vi holde os skjulte i Skoven, længere nede ved Kysten, indtil Hvalfangerne løbe derind i næste Maaned. Vi maa da friste Livet som vi kunne, sætte Snører for Sumpfuglene, overliste Alligatorerne, spise Rjød af Vandmelonerne, af hvilke der findes en utrolig Mængde i Sumpene, som vi nærme os. Fremfor Alt maa vi spare paa vort Krudtforraad for det Tilfælde, at Gavybene skulde faae iijnde at aflægge os et Besøg. — Denne Plan

kan lykkes, men den kan ogsaa mislykkes; skeer det sidste vil din Pistol være vor eneste Udvei. — Jeg kommer til min anden Plan: Saa vidt jeg formoder, ere vi i dette Dieblif forfulgte af hele Tingukas Stamme, det vil sige, af henimod femten Krigere, dem fraregnede, der siden igaar sliffe Solstin mellem Klipperne ved Vandfaldet. Jeg mener dem der bære vort Mærke, de Døde. Naar vi komme op til det smalle Skovstykke, mellem Floden og Kysten, ville vi holde os i Skjul af Dykningen og passe dem op ved enhver Leilighed, vi ville give dem Harens Rolle, medens vi selv overtage Jægerens, og det med saameget større Held, som en Kugle naaer længere end en Piil."

"To mod Femten!" bemærkede Ralf.

"Ja, min Ven!" svarede Aron rolig. "To, der have besluttet at vove Livet, imod Femten, der ville søge at frelse det, Kampen synes mig endda ikke saa ulige. Dykningen er lige saa godt skiftet til at skjule os, som den vil være vanskelig for de Vilde at undersøge. Jeg holder mig til mit Valgsprog: Enten dræbe eller dræbes. Kommer jeg engang lykkelig og vel hjem, skal disse Ord staae med store forghldte Bog-

staver over min Slotsport. I Tilfælde af at vor Plan lykkes, drage vi op til Mamihngoernes Gebet, og lidt længere Nord efter vil det ikke blive vanskeligt for os, at komme med Hvalfangerne eller med en af de mange Malaibaade som fiske Trepang og Perler ved Kysten. Men Planen kan ogsaa mislykkes, og i saa Fald behøve vi ikke at bruge Pistolen, Tinguka vil spare os Uleiligheden. Jeg har nu forklaret Dig Alt og overlader Dig Valget."

"Jeg vælger den sidste Plan, ubetinget den sidste," svarede Kalf med sunkende Dine.

"Til trods for de Femten?"

"Nei! i Haab til de To, eller rettere til den Ene," svarede Kalf og rakte sin Stalbroder Haanden.

"I Guds Navn da!" sagde Aron, medens han kastede sin Bøsse over Skulderen. "Lad os saa vandre videre. — Loddet er kastet!"

VIII.

En stor Konge.

Reisen begyndte igjen, med de samme Vanskeligheder og den samme uafbrudte Fred og Stillehed som Dagen tilforn. Aron lod til at være mere oprømt denne Formiddag end sædvanlig. Han fortalte Ralf mange Historier om hans Ophold blandt de Bilde, og hvorledes han der havde tilbragt Tiden. Han beskrev ham Alligatorer af en uhyre Størrelse, som fandtes i Floderne, og som efter de Bildes Sigende komme ned fra en meget stor Indsøe, dybt inde i Landet, hvorfra flere af de store Floder have deres Kilder.

Solen havde efter Arons Beregning naaet Zenit, da de ankom til en lille Arm af Endeavourfloden, med klar Sandbund.

Her besluttede de at holde Middag. Efterat have spist og druffet, toge de et Bad i Floden, og begave sig igjen paa Reisen.

De vare ikke komne langt, da Aron standsede,

idet han syntes at høre en svag Støi i Nærheden. Hans mørke Dine stirrede speidende omkring til alle Sider, og han nærmede sig forsigtig en Bust, hvorfra han troede Lyden kom. Lidt efter lød tydelig en dæmpet og langtrukken Stønnen.

Bag Busten, i nogle Skridts Afstand fra Søen, var en Plads indhegnet med smaa hvide Grene, midt paa denne laa en gammel Mand, hvis Tatovering og Farve tilkjendegav, at han ikke hørte til Tingukas Stamme. Hans Haar vare hvide og indflettede med Sivbaand, Koraller og Muslinger. Hans Dine, Næse og Mund vare ombundne med Bast. Hænder og Fødder fast sammensnørede. Om Lænderne saae man Fragmenterne af et Par europæiske Beenflæder, og over disse en Art Skjorte af Sivstrimler.

Aron og Kalf traadte nærmere hen imod denne forunderlige Skikkelse. Ved Lyden af deres Skridt rejste den Bilde Hovedet i Beiret og lyttede, derpaa strakte han sig tilbage og blev liggende stiv og ubevægelig medens han udstødte nogle hæse Strubetoner, en Mellemting af Declamation og Sang. Aron løste hans sammensnørede Lemmer og befriede ham fra Baandene

omkring Hovedet. Den Gamle reiste sig og betragtede med et forvildet Blik de to Flygtninge, han gjorde en Bevægelse med den hule Haand, som han førte til Munden, og pegede paa Floden.

Mulatten fyldte en Melonskal med Vand, den Gamle drak med største Begjerlighed. Vandet udtrede en slynlig velgjørende Virkning paa ham, han smilede gjentagne Gange, idet han støttede sig til Jorden med begge Hænder, og vel elvis lod sit Blik løbe fra Ralf til Aron. Det Sprog han talte var en Blanding af næsten uforstaaeligt Hollandsk og Engelsk, et Bevis paa at han tidligere havde faret med Hvalfangere, eller i al Fald staaet i Forbindelse med Blanke. Ralf forstod Intet men Aron fattede nogenlunde Meningen af hans Ord.

„Gode Mennesker, gode Mennesker!“ raabte den Bilde. „Agapao er en stor Konge, men han er gammel, derfor satte de mig ned til Floden, at Aanden kunde tage mig, saasnart han havde mit Huus færdig.“

„Staffels Tyr!“ svarede Aron, „hvem satte Dig herned?“

„Agapao's Søn," svarede den Bilde, „ham de valgte til Hødding efter mig."

„Det var jo en rar og kjærlig Søn. Du skulde altsaa ligge og sulste ihjel, indtil Aanden kom og tog Dig, det vil sige, saa længe til en Alligator, eller en sulten Dingo kom og gjorde sig et Maaltid af dit Skrog."

Den Bilde rystede paa Hovedet, han lod ikke til at forstaae disse Ord. Lidt efter vedblev han, sørgmodig og klagende:

„Aanden vil blive borte, hvis Agapao drikker eller spiser."

„Synes Du da ikke bedst om, at vi lade din Aand vente lidt endnu."

„Vi have kastet Glas i Vandet," yttrede den Bilde.

„Ja, det var rigtignok en særdeles slem Omstændighed," svarede Aron smilende, „hvad gjøre vi saa? — Siden Du imidlertid allerede har druffet af Vandet, foreslaaer jeg, at Du smager paa dette Stykke tørrede Kjød. Jeg troer ikke, at det vil gjøre Dig Skade."

„Agapao tør ikke spise," hviskede den Bilde, idet han frygtfuld saa sig om til Siden, „de unge Mænd have lagt Vast om Kongens Mund."

„Ja, men den store Konge har tilladt, at jeg tog det bort igjen," sagde Aron. „Imidlertid vil jeg ikke friste Dig, har Du lyst, saa kunne vi binde Baandene fast igjen."

Den Vilde kastede et begjerligt Blik paa Rjødets, og endnu medens Aron talte, reiste han sig op, udstrakte Armen, greb og nedslugte det, til Trods for Glasfskaarene, som de havde kastet i Floden.

„Agapao er en stor Konge, han gjør hvad han vil," sagde han.

„Det er Ret," svarede Aron, „jeg tænkte nok, at Du gav din Aand en god Dag. Nu en Drik Vand ovenpaa, det vil gjøre godt."

Den Gamle tømte Melonskallen i eet Drag. Hans Dine straaede, da han havde druffet tog han Melonskallen fra Læberne, saae op mod Aron og tilniffede ham med et Smil, der næsten forlængede hans Mund op til begge Øren.

„Reis Du Dig kun nu, Gamle! Du indseer nok, at der for Diebliffet ikke kan være Tale om at komme op til det Huus, som Aanden bygger Dig imellem de vaade Skyer, vi ville give ham Tid til at saae det rigtig færdigt og

phntet. Lad mig høre, hvor langt vi have til Mamiyngoernes Land."

"Omtrent tre Dagsreiser," svarede den Bilde, i et mere billedrigt Sprog end vort. "For tre Dage siden forlod Agapao og hans Mænd deres Hytter med Solen, for at komme ned til Floden."

"Hvad tage Stammens Mænd sig for i denne Tid? Fiske de ovre paa Derne, eller jage de i Skovene?"

Den Gamle rystede paa Hovedet og sagde: "Tiden med de store Fisk er kommen. Mamiyngoerne tænde Ilden i deres Baade og seile ud med Sphd og Snører."

"Du kjender vel den nærmeste Veie til din Stamme?" vedblev Aron.

"Agapao kjender alle Veie paa Bjergene og paa Floden, han veed at finde dem om Dagen som om Natten. — Agapao er en stor Konge!"

Der var noget forunderligt Gribende i den sørgmodige og skjælvende Stamme, det hvide Haar, den nedbøjede Skikkelse, som denne stakfelses Konge i Pjalter fremviste. Aron betroede ham, at de sandsynligviis vare omringede af Tingufas Folk, og gjorde ham bekendt med de

Bedrifter de allerede havde udført for at undslippe dem.

Den Vilde smilede, hans Ansigt fortrak sig spottende.

„Frygter Pilesmeden Itumiavaiernes Høvding?“ udbød han. „Agapao hørte engang en Dingo gjø og et Barn græde. Bore Mænd sagde, at det var Tinguka.“

Aron rystede paa Hovedet.

„Agapao tager feil,“ svarede han. „Jeg frygter hverken Itumiavaierne eller Mamihngoerne, men jeg og min Broder ere To, og de ere mange. Alligevel er det vor Hensigt at opsoge Tinguka og hans Folk, — nu da den store Konge gaaer med os,“ tilføiede han med et Sideblik over til Kalf, „ville vi stride med Itumiavaierne; forstaaer Agapao hvad jeg siger? — Vi ville tage deres Fædt.“

Den Gamles Skikkelse hævede sig, hans Dine straalede, med en uforstaaelig Gebærde lagde han Hænderne over hinanden, trykkede dem mod Brystet og udstødte et dæmpet Hyl, hvormed han formodentlig søgte at give sin Glæde tilkjende. Derefter sprang han hen til et Træ i Nærheden og nedtog fra Grenene en smuk ud-

flaaren Rølle, hvis Bane var besat med Haitænder, et Skjold og et Bunt Pile. Hans næste Gang var ned til Floden, hvorfra han lidt efter vendte tilbage med en Mængde Snegle, som han begjerligt nedslugte.

Hans Tilfredshed tiltog under Maaltidet, han nikkede til Aron, smilede og sagde:

„Pilesmeden har Ret, Manden kan vente lidt endnu, han har vist ikke sit Huus færdigt til den store Konge.“

Lidt senere begyndte disse tre Mænd den afbrudte Vandring.

I Begyndelsen vare Agapaos Bevægelser langsomme, men tiltog efterhaanden i Sikkerhed og Kraft. Han banede sig Vej igjennem Krattet, let og lydløs som en Slange, krybende og bugtende sig, ligesom Omstændighederne fordrede, og holdt sig bestandig fire til fem Skridt foran de Andre.

„Hvad agter Du at gjøre med ham?“ spurgte Ralf, saa dæmpet, at den Vilde ikke kunde høre det.“

„Fremfor Alt maa vi beholde ham i vor Nærhed, for at være sikre paa, at han ikke røber os, dernæst ville vi benytte hans Kundskab til Egnen

for at overlifte vore Gavthve. — Skovene blive mere vildsomme og veiløse, jo længere vi trænge frem, og den Gamles skarper Sandser maa hjælpe paa vore."

Agapao vendte sig og udbrød, ligesom han anede hvorum Talen var:

"Agapao er en stor Konge. Han viser Pilesmeden Veien til Tingufas Veirplads, men han vil ikke kæmpe mod sine Venner."

"Høvdingen tager feil," svarede Aron, i samme pathetiske Sprog. "Den store Konge, som Agapao taler om, lever ikke længer, han sover nede ved Floden, vi have faaet os en tapper Mand til Veiviser. Det er Alt."

"Agapao har været Veiviser før, paa de store Baade, naar de hvide Mænd droge ud paa Fiskefangst," httrede Busfløberen med et listigt Smil. "Styrmændene gave ham Foræringer og stærkt Vand at drikke."

"Forstaaer Du den Gavthvs Mening?" hviskede Aron, "han speculerer allerede paa at drage Fordeel af os; men vi nødes til at holde gode Miner med ham."

"Jeg har her en fjøn blank Kniv," vedblev Mulatten, og drog Vaabnet ud af sit Belte.

„Den skal tilhøre Agapao.“ Høvdingen nikkede tilfreds og udstrakte Haanden efter den.

„Den skal tilhøre Agapao,“ vedblev Aron, „naar han har viist os Veien til Tingukas Mænd.“

Den Gamle lod til at blive misfornøiet over denne Opsættelse. Han taug nogle Diebliffe.

Derpaa vendte han sig tilbage og gik:

„En Kniv er god i Kampen, men en Bøsse naaer dog længere.“

Aron var paa Nippet til at tabe Taalmodigheden. Han svarede ikke, men viste den Bilde et Ansigt, hvis Smil vilde have bragt ham til at skjælve, dersom han havde haft det ringeste Begreb om Galls Lære. Den Gamle vedblev:

„Dersom Tinguka og hans Mænd vidste, hvor de kunde finde Pilesmeden og hans Ben, vilde de give Agapao en god Bøsse.“

„Lad os heller gjøre det af med denne Kjærling strax,“ hviskede Ralf, idet han traadte et Skridt nærmere, „til Slutning forraader han os dog.“

„Nei, lad os heller have Taalmodighed,“ svarede Aron, „det er klogere. Hvis jeg bortgav min Bøsse, tilspiede han, vilde jeg selv være ubevæbnet. Agapao sig mig, om han bortgiver

sine Vaaben, naar han gaaer ud for at søge sine Fjender? Derimod har jeg her en lille Bøsse, den skal tilhøre den store Konge, naar vi komme til Mamihngoernes Hytter."

Med disse Ord holdt han Pistolen hen til Bussløberen.

"Det er godt," svarede denne tilfreds. „Agapao vil kæmpe for sine Venner, han vil fortjene deres Vaaben. Men Pilesmeden er vist træt, lad mig bære den korte Bøsse og Kniven," tilføjede han listig.

"Aa nei!" svarede Aron med samme venlige Udtryk som tilforn, „det behøves ikke, jeg skal gjemme dem for den store Konge, til vi komme blandt hans Venner."

Nogle Timer senere begyndte det at blive lysere mellem Træerne, Arons Forudsigelse indtraf, mod Vest forsvandt efterhaanden Skoven, Ralf troede at see en ubegrændset Havflade bag denne, det var Sumptaagen, som indhyllede Hængedyndssletten.

Gjennem denne brede og uendelige Flade, bedækket med et frodigt og bedragerist Sivteppe, og hvis Baggrund dannedes af den mørkeblaa Horizont, snoer sig en fiin Stribe af Floden,

som en Sølvaaire, der udvides jo nærmere den kommer ned mod Sletten, og forsvinder derpaa i denne, i et Løb, der gaaer fra Vest til Sydøst. I Regntiden oversvømmes hele Sletten af Havet og danner en udstrakt Sø, som behøver flere Maanedes og hele den brændende Solhede for igjen at borttørres. Sumpen selv udtørres aldrig, og enhver Gjenstand som berører den forsvinder i dens Svælg, uden Mærke og Spor, uden nogensinde at komme tilbage. Begyndelsen til Sumpen viser sig i et bølgende Græs, der om Sommeren visner og undertiden antænder sig selv, længereude skjules Dyndet af en Art bleggult Mos, der i Fraastand ligner Agerkaalen hos os.

I den sidste Time havde ingen af de tre Vandbringsmænd været et Ord. Enhver synes at være beskæftiget med sine egne Tanker, hvilket imidlertid ikke forhindrede Mulatten i bestandig at holde et mistænksomt og agtpaagivende Blik med Agapao.

Da Lysningen tiltog og de vare Floden saa nær, at dens Strømning kunde høres, standsede den Vilde pludseligt, bøiede sig ned mod Borden, vinkede med Haanden og udbroød:

„Lad os tøve lidt, Agapao seer Itumiabaiernes Spor i Mossen, om lidt ville vi træffe dem. En stor Kriger holder sit Maaltid før han gaaer i Kamp, siden Ingen veed, om han vil være istand dertil, naar den er tilende.“

Med denne indlysende Bemærkning tog den Gamle Plads paa Jorden, og begyndte ibrig at fortære Bladene og Hjertet af en Haandsfuld Palmekaal, som han havde seet Velighed til at samle paa Marschen. Flygtningene eftersaa deres Gæværer og delte Resten af Arons Damsrødder.

Mulatten iagttog med Tilfredshed den Gamles forgløse Ro, denne Vigebyldighed ligeoverfor Faren gav ham Haab om, at Agapao vilde være dem en bedre Bundsforvandt, end han i Begyndelsen havde formodet.

Kalfs Hjerter bankede under den Spænding Tanken om det forestaaende Optrin fremkaldte. Aron selv var rolig og fattet, hans Træk vidnede om en uforstyrret Vigevægt. Da deres Dine mødtes gjorde han et neppe mærkeligt Tegn med Haanden til Pistolen i Beltet, for at antyde, at han var beredt baade til at møde Tin-

gufa og til at tvinge den Gamle til at handle overensstemmende med hans Villie.

Medens Agapao spiste reiste han sig og lod sine Dine hvile i en bestemt Retning af Skoven, idet han pegede hen mod en Udsning, som viste sig i nogen Afstand, og sagde:

„Seer Pilesmeden den Røg, som reiser sig bagved Rørbuskene? naar vi komme der, ville mine hvide Benner finde Tingukas Krigere ifærd med deres Maaltid.“

„Nu vel!“ sagde Aron, „saa lad os gaae.“

„Ja, Agapao er beredt, hans Haand hviler paa Stridskøllen, han vil dræbe mange af de Hvides Fjender. — Agapao er en stor Krigere.“

„Det vil vise sig, min brave Mand!“ svarede Aron med et godmodigt Smil. „Lad os opsætte vor Roes til vi have fortjent den; nu vil ogsaa jeg tale et Ord, og Agapao lægge nogle Mærke til hvad jeg siger.“

Den gamle Høvding lagde sin Haand paa Mulattens Kne, Aron vedblev:

„De hvide Mænd have frelst den store Konge fra Døden, de delte deres Føde med ham, de rakte ham Haanden, stolede paa ham, som paa en Ven, og holdt det for umuligt, at Agapao

kunde bedrage dem. Men vi kjende ikke Agapao ret, vi høre hvad han siger, og vide ikke hvad han mener. Skulde den store Konge have til Hensigt at skuffe os, saa erindre han, at jeg gaaer ved hans Side, og paa det første mistænkelige Tegn, naar Agapao blot vover at gjøre et Skridt tilbage, saa støder jeg ham min Kniv gennem Brystet, eller jager ham en Kugle gennem Hovedet. Fatter den store Konge nu rigtig min Mening?"

Den gamle Buskløbers Dine funklede, Mustlerne i hans Pande trak sig sammen til et truende og hadefuldt Udtryk, men strax efter forsvandt dette igjen og han svarede:

"Agapao tænker ikke paa Bedrag. Hvad er Tinguka? Intet, han tager vore Vaaben, naar han kan faae dem; de hvide Ethymænd ere gode Menneſker, de have lovet mig en Kniv og en lille Bøsse. Pilesmeden kan give Agt paa mig, og lære at skjelne mellem Ven og Fjende."

"Lad os gaae!"

Agapao skred ud af Krattet med hævet Hoved og en bestemt og dristig Mine, af og til kastede han et Blik mod Jorden foran sig; saa

flygtigt dette Blik end var, syntes det dog til-
strækkeligt til at vise ham, i hvilken Retning
han skulde søge sine Fjender, paa samme Tid
som Kalfs og Arons speidende Dine ikke vare
istand til at opdage endog det svageste Spor.

VIII.

En Bundsforbandt.

Saaledes vedbleve de at gaae henimod et Kvarteer, og bevægede sig fremad med den yderste Forsigtighed, Røgen blev stedse synligere og tættere foran Krattet mellem Rørene. Agapao standsede pludseligt og gav Kalf og Aron Tegn til at bøje sig ned, fordi Krattet paa enkelte Steder begyndte at blive saa lavt, at deres Hoveder ragede frem over det. Krybende paa Hænder og Fødder snege de sig derefter videre, og standsede hvergang deres Fører ved en Haandbevægelse gav Tegn dertil.

Paa et Sted, hvor en Strækning af Floden viste sig mellem Rørene og Mangrovekrattet, sadde sex Mænd, især med at fortære en nylig fældet Rænguruh, hvis Kjød de ristede ved et Baal. Dyrets Skind hang paa en Busk i Nærheden. Duften af det stegte Kjød naaede ind til Aron og Kalf i Tykningen.

De Bildes Tatovering viste at de hørte til

Tingufas Stamme. Aron gjenkjendte dem Alle. Deres Vaaben laa paa Jorden, ved Siden af Baalet. De anede ikke det Ringeste til nogen Fjendes Nærhed, det beviste den Sorgløshed, hvormed de hengave sig til Maaltidets Glæder.

Tingufa sad paa en Steen, noget borte fra Baalet. Solens Skin faldt hen over hans Ansigt og belyste den mørke Mine og de brogede Farver, hvormed han havde smykket sig til Toget. Hans Hoved hvilte i den hule Haand, medens han stivt og grundende stirrede hen for sig.

Pludselig foer en hvid Stribe ud fra Buskene, en Vild blev truffen af et Kastespyd i Brystet, han strakte Armene op over Hovedet, udstødte et Skrig og faldt. De Øvrige sprang op og grebe deres Vaaben med et gjennemtrængende Hyl. Dette Skrig var endnu ikke tilende, førend man hørte et andet, der gjentoges som Echo inde fra Skoven.

Med Skriget fulgte et Skud, en af de Vilde sprang i Veiret, vakkede og faldt, i samme Nu lod Tingufa sig glide ned paa Jorden og vedblev at rulle hen mod Bredden, som omgaves af en Hætte Rør og Siv.

Det var Aron der havde skudt første Gang, Ralf lagde an paa Tinguka, idet han saa ham flygte, men feilede; da han lod sin Bøsse synke saa han den Bilde reise sig og med et uhyre langt Spring forsvinde inde mellem Rørene. En bølgende Bevægelse, der lidt efter tabte sig, viste den Retning hvori han flygtede.

Binden bar ud fra Krattet, hvor Aron og Ralf laa, saaledes at Røgen drev bort uden at betegne de Bilde deres Skjul. Agapao havde derimod forandret Plads, og gjentaget det svingende Krigsskrid medens han kastede et nyt Sphd mod Fjenden, men uden at træffe.

De fire tilbageblevne Bilde stode nogle Diebliske uvisse og tvivlsraadige, og stirrede omkring til alle Sider. Derpaa flygtede de ind mod Krattet, i den Retning hvor Aron og Ralf laa skjulte. Idet Mulatten saa dem nærme sig, sprang han op fra Busken og raabte:

„Nu er det vor Tour at tage imod dem, Ralf! Følg efter mig.“

Dermed styrtede han ind i Nabningen.

Rørene skiltes, en Bilde sprang hen imod ham med hæbet Hølle. Aron undveg Slaget, i samme Nu foer et Sphd hen over hans Hoved, en

Anden sthyrtede ind paa ham. I dette critiske Dieblif kastede han sit Blik over til Kalf, og saae ham i Kamp med en Vild; han sprang et Skridt tilbage, vendte sig mod Agapao, og raabte:

„Brug nu dine Dine, store Konge, og see vel efter Bussene, hithenne.“

Med disse Ord udstødte Kæmpen et rasende Skrig og sthyrtede ind paa den første Vilde. Denne lod Køllen falde og greb sin Kniv; den Anden nærmede sig Mulatten bagfra. Førrend Aron var istand til at undvige denne sidste, følte han en brændende Smerte af et Knivstik i Laaret. I samme Nu bibragte han den Vilde et Slag med Foden, saa hestigt, at denne tørnede tilbage og blev liggende nogle Diebliffe paa Jorden, bedøvet af Slaget. Aron blev nu alene med sin første Modstander; hans Haand omfattede den Vildes Arm, just som han vilde støde til. Bussmanden søgte at slippe løs; under Indflydelsen af Mulattens rasende Blik tænkte han ikke mere paa at angribe. Han udstødte et Raab om Hjælp. Aron saae den Faldne reise sig op, i tre Skridts Afstand, og gribe efter den Andens Sphd. Han gjorde en hurtig Be-

vægelse, saaledes at den Vilde, som han holdt om-
 slynget, kom imellem ham og Manden med Sphdet.
 Idet den Sidste traadte et Skridt nærmere, slap
 Aron pludselig den Vildes Arm, og stødte sin
 Kniv i hans Bryst. Den Trufne faldt; Aron
 sprang bort over ham, ind mod den Anden.
 Denne kastede Sphdet, men feilede og vendte
 sig til Flugt. Mulatten saa ham ile hen imod
 Rørene, omtrent paa samme Sted hvor Tin-
 guka flygtede bort, og hvor han sandsynligviis
 holdt sig skjult endnu. I dette Dieblif ringe-
 agtede denne vilde sydlandske Natur imidlertid
 ethvert Hensyn til Forsigtighed; opflammet, som
 han var af Kampen og af det modtagne Kniv-
 stik, pønsede han kun paa at dræbe.

Idet han forfulgte den Vilde og kom forbi
 Kalf, saa han denne brhdes med en lille bred-
 skuldret Busfløber, den Samme som tilforn under
 Forhandlingerne ved hans Ankomst til Stumia-
 vaierne ibrigt havde raadet til hans Død. Kalfs
 Kræfter vare udtømte; han stønnede og tilkastede
 Aron et bønligt Blik. Mulatten greb Pistolen,
 der hidtil ubenyttet var bleven siddende i hans
 Belte; han nærmede sig den Vilde, satte Piben

for hans Tinding og tryffede af. Den Ulykkelige sank til Jorden med et svagt Suf.

„Gaa tilbage i Bussene,“ raabte Aron til Ralf, medens han med lange og springende Skridt vedblev Forsølgelsen; „lad din Bøsse og giv Agt paa dem som komme; om et Dieblif ville vi sikkert have alle de Andre for os.“

Under dette Optrin havde den gamle Høvding beholdt sit Skjul bag Bussene, rolig og ubevægelig; først da han saae den Bilde forlade Abningen, traadte han ud imod ham og udstødte et gennemtrængende Hyl. Den Flygtende standsede og stirrede overrasket hen til Stedet. Han begreb ikke, hvorledes denne Mand af Manihngoernes Stamme kunde vise sig her, og fremfor Alt i Selskab med de Hvide. Medens han syntes at grunde herover, kastede Agapao et Sphd efter ham, men feilede paa tyve Skridts Afstand. Flygtningen vendte sig og fortsatte Flugten.

Han var nu begrændset paa den ene Side af Floden, modsat denne stod Agapao, og fra den anden Side kom Aron ham bestandig nærmere. Han kastede et forskende og ængsteligt Blik omkring sig, for at bedømme sine Om-

givelfer, og gjorde derefter et vældigt Spring ud paa den aabne Slette. Efterat have gjort nogle Skridt paa denne, standsede han pludseligt, udstødte et Skrig, og vendte Hovedet tilbage mod Aron. Den dybeste Rædsel stod malet i alle hans Træk. Mulatten begreb ikke ret Grunden, og vedblev at nærme sig. Den Vilde udstødte et nyt Skrig og bevægede sig fremad, men mærkede i samme Dieblisk at Jorden ghyngede under hans Fødder. Idet han prøvede paa at vende om igjen, sank Fødderne ned under Moslaget, dybere og dybere, ved ethvert Forsøg han gjorde paa at komme tilbage. Rundt omkring ham boblede det mudrede Vand op fra Dybet, i en utallig Mængde Luftblærer. Aron havde allerede betraadt Sumpen; han greb fat i Grenene af et Accazietræ og drog sig hurtig tilbage; han indsaae først nu, at en Kamp mellem ham og denne Ulykkelige ikke længer behøvedes. Allerede naaede Hængedyndet den Vilde op over Knæene. Han udstødte høie og flagende Skrig, og vendte Hovedet om mod Stedet, hvorfra Aron og Ralf vare Vidner til hvad der skete. Hans Dine syntes at bønfaalde om Hjælp, hans Læber mum-

lede uforstaaelige Ord; han strakte Hænderne frem for sig, men Hjælp var ikke længer mulig. Aron blev staaende; den Vilde lagde sit Sphd foran sig, for at prøve om det kunde bære ham, men Sphdet sank og Vandkredsen omkring ham vedblev at udvide sig. Nogle Minuter syntes han at have faaet Fodfæste paa en skjult Rod nede i Dybet, men strax efter gled uidentivl ogsaa denne fra ham; han sank paany. Dyndet boblede, man hørte et langt og hjertefjærende Skrig; en sidste og heftig Anstrængelse for at hæve sig i Veiret bragte ham under Vandfladen. To Gange hævede han sig endnu. Vandet kom i heftig Bevægelse ved den Kamp som foregik i Dybet. Det nærmeste Moslag ghyngede som en Dyrning i Havet; derefter blev Alt stille; Vinden bølgede i Rørene, som forhen. Solen kastede sine Straaler hen over Stedet.

IX.

Paa Sletten.

Smidlertid havde Kalf iagttaget Rørene i den Retning, hvor Tinguka var forsvunden. Agapao derimod plyndrede de to dræbte Bilde, og kom Aron imøde med en lang Perlerad og tre Rastespyd, som han bandt fast over sin venstre Skulder. Den gamle Mands Ansigt straaede af Glæde.

„De hvide Sthrmænd ere store Krigere,“ sagde han med største Tilfredshed. „De følge nu efter Agapao, for at vi kunne naae til Overgangen af Floden, førend Tingukas Mænd vende tilbage fra Jagten. En Krieger har et langt Dre; de have hørt Skuddene inde i Skoven, og ville snart være her.“

Efter denne Opfordring skred Agapao foran; Aron og Kalf fulgte ham ind i Krattet. Fra nu af valgte Hørdingen en Vej, der førte bort fra Sletten, ned af en steil og ubanet Skrent, mellem Krat og mosbegroede Klippeblokke, som

syntes at være blevne løsrevne fra Moderklippen ved en eller anden Jordrystelse, og som, idet de vare rullede ned i Flodleiets, dannede en naturlig Bro over Dybet, der tilnød lod sig overskride i den tørre Aarstid. Omgivelserne bleve stedse vildere og mere øde. Egnens vulkanske Natur blev endvidere øiensynlig ved den Mængde Pimpsteen og Lavastykker, som laa adspredte overalt paa Skrenten. Solen brændte, Bladene hang ubevægelige ned fra deres Grene, og ingen Vind rørte sig nede i denne Lavning.

Da Flygtningene kom til Foden af Skrenten, standsede Agapao pludselig, og drog Aron, som uafbrudt vedblev at være ham nærmest, med sig om bag et Klippestykke.

„Pilefmeden forstaaer at træffe sin Fjende, saa sikkert som en af Mamihngoernes Krigere, men hans Dine og Dren række ikke saa langt som deres. Høst oppe ligge Tingukas Mænd paa Kur bag Mangrovetræerne; hvis vi gaa videre ville vi snart høre deres Pile.“

Aron fæstede sit Blik i den betegnede Retning; det forekom ham, som om en Skygge i det Samme drog sig tilbage bag en Buss paa Skrenten. Han indsaar, at han og Kalf vilde være givne

til Pris for Tinguka og hans Mænd, hvis de
vovede sig ud paa Klippestykkerne, som dannede
Broen over Floden.

„De ere komne os i Forkjøbet,“ hviskede
han til Ralf; „vi faae at tøve lidt paa dette
Sted. Hvad raader den store Konge os til?“

Den Bilde kastede sit Blik op mod Solen, og
taug nogle Diebliske før han svarede:

„Naar Agapao finder sin Bei spærret, saa
venter han til den bliver aaben igjen. Om
lidt vil Solen gaa ned; Tingukas Krigere see
ikke i Mørke.“

„Det Samme mener jeg,“ svarede Mulatten;
„lad os tøve.“

„Vi vilde ogsaa vanskeligt kunne finde et
Sted, som bedre lader sig forsvare end dette,“
yttrede Ralf, „fra Siderne og bagtil ere vi
dækkede af Skrenten, hvis Top hidhenne rager
saa langt ud, at de Bilde ikke kunne gjøre os
synderlig Skade ovenfra, og fortil have vi et
meer end tilstrækkeligt høit Brystværn bag de
nedrullede Klippestykker.“

Idet Flygtningene traadte ind under den
overhængende Skrent, hørtes et høit og gjen-

nemtrængende Skrig i den Retning, hvorfra de nylig vare komne.

Skriget blev gjentaget flere Gange af Echoet mellem Kløsterne, det lød saa vildt og forbittret, udtrykte paa en Gang i dets udholdende og vedvarende Toner saa mange hadefulde Videnfæber, at begge Flygtninge gjennemisnedes derved. Blot Agapao smilede.

„Tingukas Vænd mærke, at en stor Konge har tilintetgjort deres List,“yttrede han med et selvbehageligt og triumferende Smil, „om lidt ville vi faae dem at see.“

„Det kan ogsaa være godt,“ svarede Aron, i det han magelig lagde sig tilrette bag et Klippestykke, og strakte Bøssen frem over Stenene. „De skulle være os velkomne; vi ere rede til at modtage dem.“

Som Ralf sagde, egnede deres Skjul sig hypperligt til Forsvar, selv imod et større Antal Fjender end det de for Diebliffet havde at kæmpe imod.

Stedet indesluttedes i en Halvcirkel af høie og bratte Klipper, hvis fløstede Toppe ragede ud over den lille Slette, og vare bevoxede med Gummitræer. Det var altsaa umuligt, at de

Bilde fra Klipperne kunde naae Flygtningene med deres Sphd.

Sletten selv var omtrent femten Favne lang, og begrænsedes udenfor Klipperne af Floden, hvis rivende Løb paa flere Steder blev standset af nedrullede Klippestykker og Træstammer, som den opsvulmede Strøm havde efterladt fra sidste Regntid. Paa den ene Side dannede disse en temmelig sikker Bro, som man imidlertid maatte være bekendt med, for at kunne passere, siden flere af Stenene skjultes af Skummet, som det standsede Vand uafbrudt kastede iveiret. I Nærheden af Floden udfoldede Sletten en farverig og frodig Vegetation. Mellem Floden og Bjergene var Stedet saa at sige deelt ved en Række nedrullede Klippestykker, bag hvilke Flygtningene i dette Dieblif holdt sig skjulte. To Skridt foran Brystværnet hældede et uhyre høit Accazietræ ud over Floden. Ovenfra Klipperne var det umuligt at komme ned i Træet, derimod syntes Grenene at forene sig med Skoven paa den modsatte Side af Floden. Udentvivl var dette Træ tidligere ved et Fjeldsfred eller ved en af de stærke Orkaner, som mod Slutningen af Sommeren ere saa hyppige i

denne Deel af Landet, gledet ned fra Skrenten, og havde senere rodfæstet sig paa Sletten. Foran Accazietræet, nærmere Floden, stod en Sumachbush, hvis frodige Væxt fuldkommen skjulte den Deel af Brystværnet bag hvilken Ralf og Aron laa. Busten afgav endnu en anden Fordeel, idet man skjult bag denne var istand til at beherske Oergangen over Floden, og derpaa beroede i dette Dieblif Alt.

Hvis Tingufas Mænd skulde naae over paa den modsatte Side, vilde de fra Trætoppene kunde sende deres Pile ind over Brystværnet, og paa denne Maade, selv skjulte, tilintetgjøre deres Fjender. Af samme Aarsag havde Mulletten, der besad denne hurtige og skarpe Jagtagelsesøve, som hos Sydlænderen træder istedetfor Kundskaber, stillet sig hen bag Busten, og holdt sin aldrig feilende Bøsse beredt til at drive de Driftige tilbage, som skulde faae ijinde at forsøge Oergangen.

Denne vilde og romantiske Egn, som vi her have søgt at give et Billede af, blev i dette Dieblif opløst af Aftensolen, der kastede et guld-gult Skjær hen over Skoven og de høieste Kløfter. Den modsatte Side af Klipperne dannede

derimod en bred Skygge over Sletten og den nærmeste Deel af Floden. Vandet skummede mod de nedstyrtede Stene, og inde fra Skoven, paa hiin Side Floden, hørte man Rakaduernes skogrende og skarpe Skrig.

„Her have vi funden en ret god Hvileplads,“ httrede Aron tilfreds, efterat alle Forberedelser vare trufne, „vi behøve blot at bruge vore Dine, men spare paa vore Skud til den yderste Nødvendighed. Min Krudtpose er næsten tom og jeg seer at Du, min Gut, heller ikke har synderligt mere.“

„Det er bleven stille deroppe,“ hvisttede Ralf, „jeg hører ikke længer noget til Garthvene.“

Agapao smilede. „Tingukas Mænd sove ikke,“ httrede han med et forsikrende Hovednik, „de Hvide ville snart faae Bevis paa, at de ere i vor Nærhed.“

Den Gamles Spaadom gif ogsaa i Opfyldelse, nogle Diebliske senere faae de Krattet bevæge sig, ad den Vej de vare komne.

Fire Buske skiltes fra de øvrige og røkkede langsomt nærmere frem mellem Græsset og Bregnerne paa Sletten. De bleve styrede af usynlige Hænder, og saa forsigtigt, at Løvet fuldkomment dækkede Mændene som laa skjulte bag

dem. Idet de rykkede fremad benyttede de desuden enhver Steen og Forhøining i Jordsmonnet.

Omtrent tredive Skridt fra Flygtningene laa tre store Klippeblokke, i lige Linie med Brystværnet, efter disse fulgte endnu en, nogle Favne nærmere, derfra var Jorden jevn, saaledes at Aron og Kalf vare istand til at bestrøge hele Mellemrummet.

Endnu inden Bussene naaede hen til Klippeblokkene vendte Mulatten sig om til Agapao, som laa ved hans Side.

Den Vilde havde benyttet dette Dieblif, fuld af Forventning, til at liste sig nærmere ind paa ham og stæle en stor Messingknop af hans Beenklæder. Da Aron vendte sig drog han hurtig Haanden tilbage, men saa uheldig, at han tabte baade Kniven og Knappen, idet Mulatten greb ham i Armen.

Da den Vilde saa sig opdaget satte han sig rolig ned paa Brystværnet, og slog Vinene mod Jorden for ikke at møde Mulattens.

„Agapao er en stor Konge,“ hviskede Aron smilende, „men han er tillige en stor Thyveknekt; han bestjæler sine Venner.“

„En stor Kriger gemmer de hvide Styrmands

Smykker, for at vise dem til sine Brødre i Hjemmet."

Mulatten trak paa Skulderen, medens han paa samme Tid hævede sig iveiret og rettede Bøsssepiben paa den første af Buskene, der var rykket et Stykke frem foran de andre.

"En stor Kriger!" gjentog Aron under denne Bevægelse, med et haanligt Smil, „der kun duer til at hyle som en Dingo, og som feiler sit Maal paa ti Skridt? Hvad har Agapao vel gjort, for at bevise sit Mod? Han har talt og pralet som en Dreng, men ikke vovet at handle. Agapao er ingen Konge, ingen Kriger, han er feig som en Kvinde."

Aarene spulmede i den Billes Pande under disse Bebreidelser; hans sorte Dine fæstede sig med et vildt og grusomt Udtryk paa Aron."

"Ja see kun paa mig!" vedblev denne. Jeg har udholdt ganske andre Blikke end Agapaos."

Den Gamle mumlede nogle Ord i et uforstaaeligt Sprog, strax efter vendte hans tidligere Ro tilbage. Hans tatoverede Læber fortrak sig til et ildevarslende Smil, idet han langsomt og besindigt reiste sig iveiret, saaledes at hans Hoved og Bryst naaede op over Klippestykket.

"Agapao er en stor Konge," gjentog han, i

disse dybe og hule Strubetoner, som vare ham egne. „De hvide Styrmande skulle snart kunne dømme derom.“

Med disse Ord drog han sin Kniv og afskar en af de tykke og løvrige Grene af Sumach-busken.

Førend Aron begreb hans Hensigt krøb han ud over Brystværnet, varsomt og forsigtigt, og vedblev at bevæge sig frem paa Sletten.

De fire Buske vare imidlertid rykkede nærmere. Tre af Mændene, som førte dem, havde allerede naaet Klippeblokkene, den Fjerde vedblev derimod at krybe fremad imod den yderste Steen. Endnu inden han naaede denne, var det at Agapao begyndte sin Vandring ud over Brystværnet.

Den Gamle holdt sig saa tæt inde under Skrenten, at de Vilde ovenfor ikke kunde naae ham med deres Kastespyd. Da han var kommen saa langt udenfor Brystværnet, at han nødvendig maatte være bleven bemærket, holdt han et Dieblisk stille, dukkede sig dybere ned i Græsset, og udstødte et gennemtrængende Krigsskrig.

De tre sidste Buske hævedes et Dieblisk, medens Mændene spejdede frem bag Klippeblok-

kene, fra den fjerde blev Agapaos Skrig besvaret med et ligesaa lydeligt. I dette Dieblif vare alle Tilstedeværendes Opmærksomhed henvendt paa de to Buske, som atter havde begyndt at bevæge sig fremad, og hvis Afstand bestandig blev ringere.

En aandeløs Stilhed hvilede over Stedet. Den svindende Sol sendte et klart og straalende Purpurfjær op over Klipperne, idet den forsvandt bag disse. Buskene nærmede sig imidlertid Skridt for Skridt. Tre Kastespyd rettedes mod Agapao, uden dog at hindre hans smidige og afmaalte Bevægelser.

Fra Brystværnet saae de to Flygtninge den gamle Konge løse en skarpsleben Øre fra sit Belte, medens han holdt Kniven i Munden. Aron rettede sig langsomt iveiret og stak Vøssespiben ind imellem Grenene af Sumachbusken. I denne Stilling forblev han nogle Minuter, medens han tog et langsomt og omhyggeligt Sigte.

Et mat og svagt Skud gav Echo mellem Klipperne, en af de tre Buske faldt, bag denne sprang en Vild iveiret, dreiede sig et Par Gange rundt,

og sthrtede derpaa til Jorden udenfor Klippeblokken, med et hvinende Skrig.

Aron havde benyttet Diebliffet, da den Ulykkelige for bedre at kunne iagttage det forestaaende Optrin bøiede Hovedet ud over Klippestykket.

De to Buske vare imidlertid rhykkede hinanden nær paa faa Skridt. Pludselig og som efter et givet Tegn bleve de kastede tilside og begge de Vilde sprang iveiret. Under Springet slhngede Agapao Øren efter sin Modstander. Den Trufne vaskede. Blodet strømmede ud fra et dybt Saar i Hovedet, nogle Secunder syntes han ligesom bedøvet efter det rasende Slag, derpaa udstødte han et vildt Skrig og sprang ind paa den gamle Høvding, omslhngede ham med sine Arme, bøiede sig tilside for at undgaae et Knivstød, som Agapao førte imod ham, og omklamrede ham derefter paany.

I den rædsomme Kamp, som nu fandt Sted, var det ikke muligt at opdage Andet end de hurtige og smidige Bevægelser af to Legemer, der krhympede sig sammen, bøiedes og straffes, i Vendinger som en Slanges. En dyb Fred syntes at hvile over Sletten. Stødene af begge de Kæmpende bleve givne og modtagne med den

samme Taushed. Agapaos Modstander var yngre og smidigere, dog varede Kampen for kort til at den skulde kunne udmatte Høvdingen.

Nogle Diebliske senere udbredte den Anden begge Arme og faldt baglænds tilbage paa Jorden. Agapao havde ført et saa rasende og heftigt Stød, at hans Kniv kom ud gennem den Andens Ryg og drog ham med i Faldet. Da den gamle Høvding atter reiste sig var hans Ansigt blodigt, men gennem dette Blod og Støv og brogede Farver skjelnede man en ubeskrivelig stolt og triumferende Mine. Han drog Kniven ud af den Faldne, satte sin Fod paa hans Bryst og udbrød langsomt og høitideligt:

„Agapao er en stor Kriger.“

Hermed var Stilheden tilende. Et rasende Skrig fra de nærmeste Buste og en Hagel af Pile fulgte efter, men Agapao var i samme Dieblisk forsvunden bag sin Sumachgreen, og krøb rolig og besindig tilbage mod Brystværnet.

X.

Baalet.

Et fuldstændigt Mørke begyndte strax efter Solens Nedgang. En krydret Blomsterduft opfyldte Luften. I den tætte Taage, som steg op fra Floden, krydsede Aftenbakterne hinanden i deres Flugt, let og hurtig som Svalernes.

Tinguka hilsede Taagen og Mørket som en kjærkommen Bundsforvandt.

Aron og Kalf fordoblede deres Opmærksomhed; Begges Dine vedbleve ufravendte at speide henimod Bussene og Klippeblokkene. Agapao sad paa Jorden og forbandt sine Saar med Trevler af Pianer og thyget Løv. Den sidste Bedrift havde hævet ham særdeles i de to Eventyreres Mening.

Oppe paa Skrenten syntes de Vilde at være ivrigt beskæftigede, af og til trængte et stærkt og flammende Skin igjennem Mørket, og kastede et Skjær hen over den modsatte Klippevæg, som af et Baal. Agapao var den første der

lagde Mærke hertil, han berørte Arons Arm og pegede op mod Stedet.

Lidt efter lød en dæmpet og klagende Sang fra Skrenten. Agapao lyttede, han gjorde nogle uforstaaelige Tegn i Luften og hviskede:

„Tingufas Mænd opbrænde deres døde Krigere, for at Koppa ikke skal føre dem med sig til Mørket og Sumpene.“

„Ja, det er jo meget fornuftigt,“ svarede Aron, „hvad er ellers Koppa for en Tingest?“

„Koppa!“ gjentog den Gamle, forbauset over en saa colossal Uvidenhed. „Den onde Aand, som sender os Storme og jager Muslinger og Snegle bort fra Kysten.“

En halv Time forløb i fuldkommen Uvirkelighed for de Beseirede. Imidlertid viste Maanen sig, omgivet af en tæt og graa Dunstmasse. Efterhaanden tiltog Lysningen paa Klippetoppen i en foruroligende Grad. Brændende Grene bleve kastede ned i Forskandsningerne. Ilden af disse sluktes vel gjentagne Gange, inden de naaede Jorden, men Mulatten overbeviste sig paa samme Tid om, at den svage Lufning, der reiste sig med Mørket, bar ud over Floden og altjaa bort fra den Halvcirkel af Klipper,

der omgav Sletten. Strax efter fløi en ny Brand ud over Klippen, Aron greb den og fastede den med al sin Magt henimod de to Buske, bag hvilke Tingufas Mænd laa skjulte. Grenen brændte nogle Diebliske, men sluttes igjen af Mangel paa tilstrækkelig Næring. Fra nu af bleve brændende Grene bestandig hyppigere nedfastede fra de Vilde. Aron bad Kalf og Agapao at have et agtsomt Die med Bussene, medens han vedblev at opsamle Grenene og faste dem ud over Sletten. Derved holdt han ikke alene Ilden borte fra Brystvæernet, men tilveiebragte efterhaanden et Lys udenfor dette, foran de skjulte Fiender, tilstrækkeligt til at røbe enhver af deres Bevægelser. Rørene og Sivet kom efterhaanden i Brand, en tåk og kvælende Røg rullede ud over Floden.

Agapao saae Aron udføre den snilde Handling med en synlig Glæde. Han glemte sine Saar, hans Mund fremviste en uhyre Råd af stumpede Tænder, han greb Mulattens Haand, lagde den paa sit Hoved og hvistede:

„Pilesmeden er flog som han er modig, Tingufas Mænd sige det Samme. De drage sig tilbage.“

Virkelig begyndte de to Busse strax efter at fjerne sig fra Klippeblokkene og de stedse voxende Flammer; lidt efter vare de forsvundne i Mørket bag Skrenten.

Sangen ovenfor vedblev med tydeligere og mere klagende Toner. Aron saae Bustene forsvinde, indtil de smeltede sammen med Mørket i Krattet. Han lagde sig et Dieblif ned bag Stenen og hensesk i en taus Grublen. Agapaos Opmærksomhed lod paa samme Tid til at fordoble sig, han kjendte af Erfaring sine Landsmænds Sædvaner og List.

„Pilesmeden lægge sig ikke til No,“ udbrød han hvissende. „Om lidt ville vi have vore Dine nødige.“

Mulatten lod ikke til at agte paa denne Advarsel, han blev liggende, tilshyneladende overvældet af Træthed, medens dog hans Dines klare og livlige Udtryk modsagde en saadan Tilstand.

Oppe paa Klippen var Sangen tilende, alene en dæmpet Lyd af Stemmer tilkjendegav endnu de Vildes Nærværelse. En uafbrudt og melankolst Taushed herskede nede under Skrenten. Saaledes forløb omtrent en halv Time. Midt

i denne dybe Stilhed udbrød pludselig et lydeligt Skrig, i det Samme høiede en mørk Skikkelse sig ud over Klippetoppen og kastede et brændende Knippe ned i Forskandsningen, et andet fulgte efter, dernæst et tredje, og saaledes vedblev det uafbrudt, uden at Flygtningene nedenfor vare istand til at slukke Ilden, eller forhindre at den greb videre om sig og antændte Løvet og Grenene inde i Forskandsningen. Man bemærkede ikke engang at de gjorde noget Forsøg derpaa. En Regn af Funker og brændende Løv hvirvlede omkring i Luften, og kastede et Lys hen over Brystværnet, saa klart som Dagens. Flodens Bølger farvedes med et rødtligt Skær. Paa den modsatte Side viste Træstammerne sig oplyste af Ilden, og syntes at strække deres Grene som ligesaamange truende Arme over mod Eletten.

Medens Ilden tiltog og desuagtet hvert Dieblif forøgedes gjenlød Indgangen til Dalen af Tingukas Krigsskrig, flere mørke Skikkelser sprang ud fra Krattet og styrtede hen mod Forskandsningen. Efterhaanden som de kom nærmere sagtnedes Løbet, deres Legemer sank sammen, og krybende paa Hænder og Fødder nær-

mede de sig Brystværnet. Rundt omkring dette
slog Querne fra de nedfaste Risnipper iveiret.

Bag Klipperne rørte sig Intet.

Tinguka var den Første som vovede sig ind i
Forstandsnningen, han bar sin Kniv i Munden,
og sprang om bag Sumachbussen, hvis Blade
begyndte at sammenkrumpe af den stærke Hede.
Forsigtig og tøvende traadte han nærmere, idet
hans speidende og hadefulde Bine gennemløb
Kummet paa begge Sider.

Stedet var forladt og Flugtningene for-
svundne. Den Bilde udstødte et rasende Skrig.

Da Mørket begyndte lod Tinguka tre af sine
Mænd snige sig ned til Floden for at bevogte
Overgangen, det eneste Sted, hvorfra det var
muligt at naae over paa den modsatte Side.
Selv havde han stillet sig ved Opgangen til
Klipperne og holdt sig saaledes forsikket om,
at enhver Leilighed til Flugt var tilintetgjort.

Han stod som forstenet i de første Dieblikke,
esterat han havde overbevist sig om, at hans
Fjender vare borte, og dog var denne Flugt
iværksat med megen Væthed.

Aron havde allerede om Dagen lagt Mærke
til, at Acczietræet, som stod foran Forstands-

ningen, strakte sine Grene ud over Floden, hvor de mødtes af Træerne paa den modsatte Side. Da Ilden af de nedfaste Risnipper begyndte at antænde Rør og Siv nede i Dalen, sprang han ud over Brystværnet og steg op i Træet, hvis vidt udhængende Krone fuldkommen skjulte hans Bevægelser fra oven. En efter En krøbe de tre Mænd derpaa op i Grenene, og naaede over paa den modsatte Side, hvor de bleve optagne af Skovens Mørke.

Uheldigviis var et af Agapaos Sphd gledet ud af Baandet og faldet ned ved Træets Rod, idet han steg op. Tinkuka fandt Sphdet, han undersøgte Stammen og Sporene under dette. Derved blev Alt ham klart, han gav sine Krigere et Tegn, og faa Minuter efter var den lille Skare forsvunden paa den modsatte Side.

I Dalen var alene en tyk Røg og den ulmende Aske tilbage, som Vidne om de stedfundne Begivenheder. Den tidligere Stilhed hvilede atter over Egnen. Inde i Mørket af Skoven begyndte derimod paa samme Tid Jagten, vilde og heftigere end nogensinde før. Det Forspring, Flygtningene havde naaet, blev opreiet af de Vildes større Hurtighed. Aron og Kalf

vare trætte og hungrige, de foregaaende Dages Begivenheder havde fuldkommen udtømt den Sidstes Kræfter, dertil kom den Spænding, hvori han uafbrudt befandt sig, og den gamle Høvding's gjentagne Opfordring til at ile. Agapao kjendte sine Landsmænd, og vidste, at de nu, skuffede og modarbeidede i deres Haab og Planer, vilde opbyde Alt for at blive Herrer over deres Fjender.

XI.

En Flodfart.

Omtrent en Fjerdingvei fra Stedet, hvor den sidste Kamp fandt Sted, bøjede Floden af fra det hidtil fulgte Løb, og banede sig en Vei, ret mod Nord, imellem en flere Mile lang Bjergdal. Dalen var bevoxet med et tæt Krat, der fortsattes op ad de steile og kløstede Klippevægge, som strakte sig paa begge Sider, i en Afstand af henved tusinde Alen fra hinanden; paa flere Steder hængte Træerne ud over Floden, saalangt, at Grenene berørte Vandet, og mildnede ved deres løvrige Toppe de skarpe og kløstede Contourer i Klipperne. Midt i Dalen astog Krattet i Høide, og forsvandt omfider fuldkommen, medens de sorte, forfullede Klipper og affvedne Træstubbe vidnede om at Stedet havde været besøgt af en af disse Skovbrande, der ere saa hyppige paa Niholland.

De Indfødte fortælle, at Ilden opstaaer af sig selv, efterat den brændende Solhede om Som-

meren har udtørret Safterne af Planter og Buske. Skovbranden har imidlertid som oftest en mere sandsynlig Aarsag.

Om Efter sommeren, naar Buskmændene forlade deres Hjemstavn, og drage ned til Søhytten for at fiske Skildpadder, flokke de forskjellige Stammer sig undertiden sammen i saa stort et Antal, at Egnen ikke er istand til at forskaffe dem tilstrækkelige Levnetsmidler. De forene sig da til et almindeligt Jagttog, og opsoge en saavidt mulig jevn Slette, inde i Skovene eller paa Bjergene. Forberedelserne til Jagten bestaa i, at alle de Tilstedeværende dele sig i to Hold, det ene og talrigste adspreder sig i Skovene, hver Mand forsynet med to sammenlagte Skaller af en Sort hvide Muslinger, som findes paa Kysten, indtil en Størrelse af otte Tommer i Længden. Disse Skaller fyldes med smaa, fine, harpiragtige Avner, som Myrerne samle under Træerne til deres Nedar. Avnerne antændes med en Glød, og vedligeholde en Ild, der ulmer ligesom Tønder. Mændene affredse derefter den bestemte Strækning, og stille sig med Ryggen mod Vinden. Et almindeligt Hyl tilkjendegiver Jagtens Begyndelse. Paa dette Tegn

ryster Enhver Noget af sin Ild ud i det tørre Græs og vedbliver saaledes, indtil han møder sin Kammerat. Ilden fænger let, ulmer, blusser op i Flamme og udbreder sig med Vinden i en utrolig Hurtighed. Derved opstaaer i faa Minuter et Flammehav, som fortærer Buske, Slyngplanter og Træer, og jager Dingos og Kænguruherne ud af deres Skjul, ned mod en Åbning, der er efterladt i Kredsen. Foran Åbningen vente Jægerne og fælde paa denne uridderlige Maade Alt hvad de ere istand til at naae.

Jagten slutter med et Festmaaltid, ved hvilket Enhver tilbereder sig hvad han lyfter. Det tilbageblevne Kjød skæres dernæst i Strimler, og udbredes for at tørres i Solen.

Den gamle Høvding førte sine to Benner ind i Dalen, ad en smal Sti, som slyngede sig langs med Foden af Klipperne. Over hans Ansigt hvilte et Udtryk af Lyst, han udbredte gjentagne Gange sine Arme, og hvissede med et selvtilfreds Nif:

„Agapao er en stor Konge!“

Mulatten fattede ikke Marsjagen til disse liv-

lige Udbrud, der stode i Mod sætning til den Gamles tidligere No og værdige Mine.

„Pilesmiden har hørt den gamle Høvding sige dette saa ofte," sagde han, „at jeg længes efter at bekræfte hans Roes. Hvorfor jøge Agapao's Mænd ham bort fra deres Hytter, hvis han var en stor Konge? Hvad har Agapao hidtil gjort for os, for sine Venner, der frelst ham, og bortjog den onde Mand fra Kongens Side? Han har spist vort Kjød, han har levet af det Forraad vi tilveiebragte, han har søgt at bestjæle sine Venner, medens de kæmpede for ham som for dem selv. Han har endelig fældet een Fjende, jeg har fældet to, fem, ti; men Pilesmiden er Intet, — Agapao er en stor Konge."

Medens Mulatten sagde dette, spottende og haanligt, voxede Udtrykket i den gamle Mands Ansigt, det røbede en dyb Sorgmodighed, hans Læber skjælvede, han bøiede sit Hoved, og vedblev at stirre mod Jorden, taus og nedslaaet, længe efter at Aron havde ophørt at tale.

„En gammel Mand har ingen Venner," udbrød han endelig, med en dæmpet næsten hviskende Stemme. „Da Agapao blev syg sagde vore flogne Mænd, at han vilde dø, de beredte

hans Leie, forat Aanden skulde komme. Men den gamle Konge blev rast igjen, Aanden kom ikke, og Agapao drog med dem som havde frelst ham; han lyttede og speidede, han vaagede mens de sov, han kæmpede saaledes som Mamihngoerne have lært ham at kæmpe, hvad kunde han gjøre mere? — Naar Sommeren kommer drage Mamihngoerne over til Malaierne, og see dem bygge deres store Baade, og lære af dem hvad de kunne. Mamihngoerne ere Malaiernes Brødre, de ere eet Folk, den samme Stamme, men Mamihngoerne forstaae ikke det deres Brødre forstaae og den store Aand sagde, at de blege Krigere endnu skulde være klogere end Mamihngoerne og Malaierne. Hvorfor bebreider min Broder da Agapao, at han ikke er bedre? — Den gamle Høvding er en stor Konge, men en stor Konge er Intet mod Pilejmeden."

Med disse Ord, som bleve udtalte i en ubestridelig blød og klagende Tone greb den Gamle Mulattens Haand og beholdt den i sin. Lidt efter vedblev han:

„Agapao var tilfreds, han glædede sig, idet han førte sine Venner ned i denne Dal, han tænkte paa at frelse dem."

„Frelse os!“ gjentog Aron med et Skuldertræk, „og hvorledes?“

„Agapao har jaget i Dalen, ved den lange Flod, han veed, hvor der ligger en Kano i Rørene. Vandet løber hurtigere end Tinguka og hans Mænd, vi ville seile bort fra dem i Kanoen.“

„Ja vel!“ udbroød Aron tilfreds, „vi ville seile bort fra vore Fjender. Den gamle Hovding har Ret. Pilefmeden kjendte ham ikke. Agapao er en stor Konge. Han føre os hen til Kanoen.“

Den Bilde ilede atter foran og bugtede sig igjennem det tætte og sammenvorede Krat, med en behændig Hurtighed, som Arons Roes uden tvivl havde ansporet.

Et Stykke dybere nede i Dalen standsede han foran en Række Rør, og drog en Barkkano frem fra disse. Mulatten rystede mismodig paa Hovedet. Dette Fartøj var saa smalt, saa skrøbeligt og brøstfældigt, at det neppe syntes at kunne bære sin egen Bægt igjennem Floden. Han gjorde Agapao opmærksom herpaa, men den Gamle vedligeholdte sit triumferende og tilfredse Smil.

„Agapao vil føre sine Venner ned af Floden," svarede han, „hvis de Blege ville hjælpe ham, og lade ham raade."

Den Bestemthed, som laa i den Bildes Ord, blev ikke uden Virkning paa Mulatten.

„Agapao kan gjøre hvad han vil," sagde han, „han siges os blot, hvorledes vi skulde komme bort i Kanoen."

„Vi skære Rør," svarede Kongen, „mange Rør, binde dem sammen. De hvide Styr mænd hjælpe."

Med disse Ord tog den Gamle sin Kniv og begyndte at affskære Rørene paa Bredden. Disse Rør bleve sammensnørede med Lianer i store Knipper, og derefter fastgjorte langsmed begge Sider af Kanoens Kæling, efter samme Princip som Hollænderne danne deres saakaldte Sværd paa fladbundede Fartøier. Mulatten smilede; han begreb den Bildes Hensigt.

„Pilesmeden maa have været blind før," udbrød han. „Naar vi komme til Mamihngoernes Land skal han fortælle Mændene om Agapaos Snildhed."

Den gamle Høvding's Dine straaledede ved denne Røvtale. Mulatten gjaldt i hans Mening for

den Første af Alle, hans Rygte havde naaet op til de fjerneste Egne af Carpentariagolfen.

„Vi binde flere Knipper sammen,“ yttrede den Bilde; „lille Rand, lidt sikker, høi Rand, meget sikker; Tingufas Sphd gaa ikke igjennem Rørene.“

„Rigtig, min Gut! — vi binde flere Knipper sammen,“ sagde Aron.

I Virkeligheden var Agapaos Idee med disse Rør i en dobbelt Henseende heldig. De støttede den skrøbelige Rano saaledes, at den blev istand til at bære en langt større Vægt, og idet Aron fastgjorde et andet Lag Knipper ovenpaa det første, blev Baadens Sider dernæst forhøiet i den Grad, at Flygtningene, naar de sadde paa Bunden af Fartøiet, havde et sikkert Brystværn foran sig, en Fordeel Mulatten snart efter skulde komme til at erkjende.

Stedet, hvor disse Forberedelser fandt Sted, var en lille Bugt, som skar sig ind imellem Klipperne, fuldkommen skjult af Rørene og det tætte Løvværk af Mangrovetræerne.

Flygtningene arbejdede med Kraft og Hurtighed, som Mænd der vide, at Livet er afhængig af deres Iver. Solen kom efterhaanden

frem over Klipperne og adspredte den tætte Taage, som hvilede over Floden, i dens Lys glindsede Vandet som en Sølvaaire. Det er ikke muligt at gjøre sig et Begreb om det Døphøiede i den Ro og Ensomhed, som hvilede over Eggen. Vandfuglene slagrede hen over deres Hoveder med langsomme Vingeflag, de havde endnu aldrig haft nogen Grund til at frygte Menneskenes truende Nærhed.

Da Arbeidet med Baaden var fuldendt, gik Mulatten og Agapao i Skoven for at affære to tynde Stager. Ralf rensede og ladede imidlertid deres Bøsser. En halv Time sildigere gled det lille Fartøi ud fra Bugten og blev støjet igjennem Rørene, indtil det naaede Midten af Floden, hvorfra Strømmens Magt førte det videre, uden nogen Anstrængelse for Flygtningene.

Mulatten sad i Bagstovnen og styrede Raanen med en Stage, som han havde stufket ind under Rørnipperne. Ralf lagde sig ned paa Bunden, hvor han snart sov ind; Agapao derimod krøb ud i Forstovnen, vendte sig bort fra Mulatten, og fremtog en lille Pafke, som havde været skjult i hans Belte om Livet. Denne Pafke

bestod af flere forskjellige Jordfarver: hvid Mergel og en stærk høirød og lysegul Ofter. Efterat dette var udbredt paa Bunden af Kanoen, fremtog han en lille Skindpose, som indeholdt et halvopløst Fluidum, af Udseende som almindelig Talg. I dette blandede han sine Farver, hver Couleur for sig, og begyndte derpaa med Pegefingern at male Ansigtet i Cirkler, Ovaler og Slangelinier, af og til skottende over mod Mulatten, som betragtede hans Arbeide med den dybeste Opmærksomhed og Alvor. Da Agapao saaledes efterhaanden fuldkommen havde bedækket sit Ansigts oprindelige Hudfarve, gjorde han en Abning mellem Kørknipperne og stak Hovedet ud over Vandet, idet han kastede et mønstrende og særdeles tilfreds Blik paa sit Billede. Farverne bleve derefter omhyggeligt sammenpakkede og skjulte i Beltet. Den Gamle vendte sig om mod Aron og tog Plads foran ham i Kanoen.

Mulatten var for bekjendt med de Vildes Skikke til ikke at vide, at Agapao ventede paa en Compliment, fordi han havde malet sig med sin Stammes Krigsfarver. Smidlertid var Kongens Ansigt i dette Dieblif saa forfærdeligt vanziret, og havde tillige et saa comist Udtryk, at

Aron, kæmpende med sin Tilbøielighed til at bryde i Latter, tøvede nogle Minuter før han udbroød:

„Fjælsmeden saae nylig en gammel Mand hjælpe os med at flygte; han seer nu en Kriger, der vil hjælpe os med at kæmpe.“

Agapaos Ansigt fortrak sig til et Smil, der vel ikke bidrog til at forskjønne hans Træk, men derimod vidnede om det Behag han fandt i Mullaens Roes.

„Agapao lærte af Malaierne, mens han var ung; han vil lære at kæmpe af Tangotua, nu da han er bleven gammel.“

Omtrent i to Timer vedblev Kanoen sin Fart i et jævnt Løb ned ad Floden. Seet fra Land, maatte den forekomme Betragteren som et stort Rørknippe, saa aldeles var dens oprindelige Form forsvunden og Mændene der hvilede i dens Midte. Under den dybe, dødlignende Tausked, som herskede over Dalen, og under disse lodrette Straaler af den glødende Sol, syntes Alt at slumre i Flygtningenes Nærhed, Bladene hang ubevægelige ned fra Trærnes Grene. Vandfuglene laa imellem Sivene, i store Flokke, hvilende med udbredte Vinger som anskudte Maa-

ger; selv Skyerne syntes at være rodfæstede i den blaa og skinnende Himmel.

Det var henimod Middag, da Floden efterhaanden udvidedes, idet den traadte over sit naturlige Leie, ved en lang Fordybning i Dalen. Paa dette Sted hævede sig flere smaa Der over Vandspeilet, bedækkede med Siv og Mangrovefrat. Agapao foreslog Aron at holde af mellem den største af disse, og lægge an ved Bredden, for at samle et Forraad af Palmekaal, som han vidste fandtes der. Mulatten gav Baaden den betegnede Retning, og stagede sig ind over den flade Grund mellem Sivene. Han ventede paa at Agapao skulde gaa iland, men den gamle Høvding lod ikke til at bemærke det. Han blev siddende ubevægelig i Kanoen, med Hovedet bøiet ned mod Brystet og Hænderne slyngede sammen omkring Benene.

„Hvorfor tøver den store Konge?“ spurgte Aron.

„Tøver!“ gjentog den Vilde. „Agapao vidste ikke, om Pilesmeden turde vove at lade ham gaa iland.“

„Hvorfor skulde jeg ikke turde vove det?“ spurgte Aron forundret.

Den Gamle rystede paa Hovedet, og hans Stemme antog en vemodig Blødhed, idet han svarede:

„Agapao kunde jo flygte, løbe bort i Skoven, og Pilesmeden vilde da aldrig faae ham at see mere. De blege Styrmand tro, at den gamle Konges Dine have været luffede, og at han ikke begreb, at de mistænkte ham og ansaae ham for en Fange; de sagde, at han var deres Ven, de tænkte, at han var deres Fjende. Itumiabaiernes Piger vilde have grædt for flere Krigeres Død, hvis Fangotua, medens han kæmpede, ikke bestandig havde havt sit ene Die rettet paa den gamle Konge. — Fangotua tier, — taler Agapao ikke Sandhed?“

„Fangotua hører efter,“ svarede Mulatten, bevæget over den Vilbes Ord; „han lærer af den store Konge, at skjelne en Ven fra en Fjende.“ Med disse Ord lagde han sin Haand paa Bustløberens Skulder. „Agapao kan gaa, de blege Styrmand tvivle ikke paa hans Bistand.“

Høvdingen nikkede tilfreds; han snørede sine Rastespjyd sammen i en Løkke over Skulderen, tog Røllen og sprang ud af Kanoen. Lidt efter forsvandt han i Skovens Mørke.

„Vi burde maaskee alligevel ikke have ladet ham slippe bort," sagde Aron. „Jeg tvivler om, at han kommer tilbage."

„Han kommer tilbage," svarede Rals, og lidt efter viste det sig, at den Ungres Tillid blev retfærdiggjort. Den Gamle kom atter tilsyne imellem Rørene, med Armene fulde af afbrukne Palmekaal.

„Den store Konge saae intet Spor af vore Fjender histoppe?" spurgte Aron, da han steg i Baaden.

„Nei, det Sted, hvor Agapao gik iland, vilde Itumiavaierne ikke nærme sig; de kjende Mamihngoernes Leirplads og Hytten, og Kilden, som vore Kvinder kalde den blege Piges Taarer."

„Hvorfor kalde de den saaledes?"

„Fordi Mamihngoerne fandt en bleg Kvinde siddende ved Kilden, da de droge hjem fra Jagten, igjennem Dalen."

„En bleg Kvinde," gjentog Aron studsende. „Naar?"

„Sidst, før den lange Regn begyndte. Hun laa ved Vandet, men saae ikke vore Krigere nærme sig, fordi hun græd; hun løb heller ikke

fra dem, for hun var træt og havde løbet
saalænge."

"Hvorledes var hun da kommen til denne
Dal?"

"Malaierne tage Fiskene i Havet; i de blege
Mænds Huse tage de hvad de synes om."

"Men vi ere jo henved hundrede Mile fjernet
fra den nærmeste af de Hvides Colonier."

"Bore Brødre bygge store Baade; de fiske
Trepang under Rhyten; de købe Krudt og Baaben
nede i de hvide Styrmands Huse. En stor
Baad seiler langt, Ingen veed hvorfra den kom-
mer, Ingen veed hvorhen den gaaer."

"Og hvorledes saae denne Pige ud?" vedblev
Aron med en levende Deeltagelse; "var hun
ung?"

"Yngre end Pilefmedens Broder," svarede
Agapao, med en Hentydning paa Kalf. "Hun
var lille, smaa Lemmer, smaa Hænder, ikke
god til at arbeide."

"Den store Konge har altsaa selv seet hende?"

"Hun seilede bort herfra i Agapaos Baad;
vi fangede mange Fisk og dræbte Rænguruherne
i Skoven, men hun saae det ikke; hun sad i
Baaden og sukede og græd."

„Og Agapao, den store Konge, som forstaaer de hvide Ethymænds Sprog, talede han ikke med den blege Kvinde og spurgte hende, hvorfra hun kom?“

„Fra Macquaria.“

Aron udstødte et Skrig; dette ene Ord virkede paa ham, som et Kølleslag. Den unge Pige, Planterens Datter, hans Tankers lønlige Maal, hende, som han vekselsviis hadede og elskede, affskyede og tilbød med hele den Forsmaaedes og Ekinshges brændende Videnstabs, var fra Macquaria. Nogle Diebliske blev han fiddende, lige som bedøvet, medens et Chaos af forskjellige Følelser oprørte sig i ham. Agapao betragtede ham forbauset; han begreb naturligviis ikke denne Virkning af det han havde fortalt. Hans smaa funklende Dine foer med et spørgende og mistroisk Udtryk fra Hals til Aron, og fra nu af mærkede Begge, at han blev mere varsom og forsigtig i sine Svar. Det varede Noget, før end Mulatten vedblev:

„Hvorledes kom denne Pige i Malaiernes Bold? Den store Konge dølge Intet for mig.“

„Fangotua kjender hende da?“ spurgte den Bilde undvigende.

„Desværre! ja, jeg troer det.“

„Agapao veed Intet; han seiler ikke med sine Brødre Malaierne. Mange onde Mænd nede i de Hvides Huse, de dræbe deres Benner og tage deres Gods, de flygte bort med Malaiernes Skibe, og vore Brødre lære gode Kunster af dem. De Fremmede førte den hvide Pige med sig, og vilde have at vore Brødre skulde give dem deres Baade. Malaierne kæmpe godt; de blege Styrmande forstaae at smede en Kris (en Kniv), men ikke hvorledes de skulde undgaa at blive faarede.“

„Videre! videre!“ raabte Mulatten utaalmodig; „det vil sige, at I dræbte de Hvide.“

„Agapao seilede ikke med sine Brødre,“ gjentog Høvdingen. „Seer Fangotua den store Fugl med det røde Næb histoppe, den flyver hvorhen den vil; den siger, at Floden her er min. Hvis vi føre vor Kano ind mellem Kørerne, hvor den har sin Rede, vil den komme imod os og anfælde os, skjøndt vi ere større og stærkere end den; Malaierne ere som Fuglen, de stride for deres Eiendom. Da Baadene kom hjem vare de blege Mænd borte; Pigen sad alene tilbage; næste Nat flygtede ogsaa hun og skjulte sig i de store

Skove, indtil vore Krigere fandt hende ved Rilden."

"Hvor er hun bleven af?"

"Hun løb bort fra Mamihngoerne," svarede Agapao, efter et Diebligs Betænkning.

Pilesmeden rystede vantro paa Hovedet.

"Den store Konge huster vist ikke ret; han er en Krigers, og hvad bryder en Krigers sig om en Kvinde? Men naar Agapao tænker efter, saa løb den Blege ikke bort; Ingen kan løbe bort fra Mamihngoerne."

"Hun er borte," gjentog den Vilde.

"Saa have I dræbt hende," yttrede Mulatten med en rasende Hestighed, tilstaa det!"

"Den blege Pige er ikke dræbt," svarede Hovdingen bestemt, "Fangotua sagde nylig, at han forstod at skjelne mellem Ven og Fjende, hvorfor tvivler han da paa det, Agapao siger. Naar de blege Ethernænder drage fra Mamihngoerne over til Malaiernes Land ville de finde deres Kvinde."

Efter disse Ord lagde den Gamle sig tilbage i Baaden, støttende Hovedet i sine Hænder, som om han ansaa Samtalen over denne Gjenstand for endt. Ogsaa Aron hensank i en grublende Taushed, og det varede længe, inden denne Stil-

hed blev afbrudt. Man hørte kun Fuglenes Ekfrig inde paa Flodbredden og den sagte og ensformige Rislen, som Rørknipperne paa Ra-noens Sider forarsagede, idet de glede igjennem Vandet.

Aftenen kom med dens alvorfulde og høitidelige Fred. Daagen og Mørket drog sig tættere sammen over Skovene. Bjerghøiderne paa begge Sider af Floden viste sig først skarpe imod Luften, hvis hvide og lette Ekher endnu forgyldtes af Sollyset i Horizonten, lidt efter syntes de høie Tinder at træde tilbage i det Slør, der stedse lagde sig tættere om dem. Midt igjennem Dalen vedblev endnu et lyst Belte at hvile over Floden, efterat et dybt og uigjennemsigtigt Mørke skjulte Rørene og Skoven som omgav den.

Med Solens Nedgang blev Luftstrømningen stærkere og reiste sig paa engang fra flere Sider, uafhængig af Vindens Retning, igjennem de forskjellige Kløfter og Abninger mellem Bjer-gene. Saaledes skete det, at Flygtningene saae Ekherne ovenfor drive for en modsat Vind af den de sølte i Baaden. En fugtig og gjennem-trængende Kulde fulgte med Solens Bortgang.

Aron bemærkede til sin Glæde, idet Lyset forsvandt, at Floden vedblev sit Løb ret mod Nord, en Cours, der bragte ham nærmere det Maal han tragtede efter. De tørre Rør raslede langs med Bredden med en skarp og hvislende Lyd, af og til hørtes et Skrig fra Træerne eller en Susen over deres Hoveder, naar Flaggermusene kredsede forbi dem, over mod Skoven.

Endnu før Mørket begyndte havde Agapaos Opmærksomhed uafbrudt været rettet mod Rørene paa den høire Side af Floden, han heldede sig ud over de sammenbundne Knipper paa Ranoens Side, og syntes at lytte og stirre paa en Gjenstand, der kun var tilstede for ham. Imidlertid vedblev han at være taus, intet Ord eller Tegn tilkjendegav, hvad han troede at bemærke.

„De have tabt vor Spor,“ sagde endelig Ralf.

„De have funden det,“ svarede den Bilde.

„Troer Du?“

„Den blege Ethrmand er saa ung, han seer i Luften og han seer paa Bjergene, men Tingukas Mænd komme ikke derafra. Naar han

aabner sine Dine ret, begge Dine, vil han see
 Nørene bevæge sig histovre?"

„Det er Binden.“

Agapao smilede med en overlegen og spot-
 tende Mine.

„Det er ikke Binden," svarede han, „Nørene
 hæve sig og synke i en lang Stribe udenfor
 Kysten, der gaar Stumiavaierne efter vort Spor.“

„Jeg troer alligevel Du tager feil," yttrede
 Mulatten, „jeg har allerede givet Agt paa denne
 Side i længere Tid, uden at kunne opdage
 Noget.“

„Vi vilde faae det at see," svarede Agapao
 tillidsfuldt.

„Hvor?"

„Histnede, ved den mørke Klippe.“

Stedet han under disse Ord pegede imod
 laa omtrent i et Bøssesluds Afstand ret forude,
 og fremstillede sig i et stærkere og bestemt
 Lys end den øvrige Deel af Landskabet, idet
 Bjergene og Skovene paa begge Sider traadte
 tilbage, og derved forøgede Vandets Bredde.

Midt i Aabningen laa tre smaa Der, alene
 synlige ved Nørene der omfransede dem, endnu
 længere nede ragede en enligstaaende Klippe i

en skraa Retning op over Vandet. En utallig Skare af Vandfugle fløi kredsende hen omkring Stenene, og samtalede med hverandre om det Nattekvarteer de her havde udseet sig. Paa Toppen af Klippen stode tre udgaaede Træstammer, i en retvinklet Trekant. Barken af disse var aftaget og midt imellem Træerne hang eller laa en Gjenstand, i en Fletning af Form som en Hængekøje.

En Time efter Solens Nedgang kom Maanen frem bag Klipperne, og udbredte sit blege og blaalige Lys over Egnen. Mod Ost blev derimod Mørket stærkere, langs med Flodbredden, paa Grund af Slagfhyggen fra Bjergene. Aron førte sin Pagaie eller den Stage, hvormed han styrede Kanoen ud, i en skraa Retning for at bringe Fartøiet over i Mørket, men Agapao lagde sin Haand paa hans Skulder og hvistede:

„Pilesmiden holde Kano midt i Floden. Tingukas Mænd have lange Epyd. Nu sidde de bag Rørene og vente paa os, og tænke ikke, at vi tro dem saa nær. De see langt, men huske fort, og glemme en gammel Kriger som seiler i Kanoen.“

„Agapao mener da, at vi skulle styre ind mellem Derne histnede?“

„Mod Klippen,“ hviskede den Bilde uden Betænkning, „mod Klippen. — Fangotua seer Træstammerne paa Toppen, deroppe ligger en af Mamiyngoernes store Krigere begravet. Tingukas Mænd vove sig ikke over paa Den. En stor Krigers sover let, Ingen forstyrres hans Søvn.“

„Det er altsaa hans Liig, som hænger imellem de tre Stammer?“

„Hans Hud. En Krigers Krop brænder godt. Den onde Aand søger efter Asken og Benene, men finder Intet, fordi vi have gjemt Alt i Jorden, under Stenene.“

Mulatten gav Baaden den betegnede Retning mellem Klippen og Flodbredden. Idet de nærmede sig Den drog Kalf sin Bøsse frem og lagde den hen over et af Rørknipperne. Han saa en mørk, tilshneladende sammenbøjet Skikkelse bevæge sig paa den lyse Sandstrib, som betegnede Jorden foran Klippen. Den Bilde fattede ikke Grunden til Sømandens truende Stilling og betragtede vexelvís ham og Stedet han rettede Gæret imod. Da Kanoen kom

nærmere saae Kalf vel endnu tydeligt, at Skif-
felsen bevægede sig, men tillige at den formodede
Bilde var en Rænguruh, der, siddende opreist
paa de lange Bagbeen, strakte sit spidse Hoved
ud imod de Kommende, idet den udstødte et
Skrig, der lignede en Sælhunds Gøen. Dyret
synes ikke at frygte og rokkede frem og tilbage,
indtil Baaden kom den nær paa henved ti Alen.
Derpaa bøiede den sig ned mod to smaa Unger,
som hoppede omkring mellem Stenene. Ungerne
krøb op paa Moderen, der forsvandt mellem
Rørene med et uhyre langt Spring.

Over den Bildes Gravsted herskede den ufor-
styrrede Ro, som Agapao havde forudsagt. Rø-
rene hvilede, Maanen gød sit Phosphorlys ned
mellem Stammerne, Hængemaatten, hvori den
Dødes udstoppede Legeme hvilede, bevægede sig
i Natluften. Den gamle Konge stirrede hen
paa Stedet med dyb Andagt, idet han mumlede
nogle Ord, som ingen af de Andre forstod.

Da Baaden gled forbi den næste Ø skiltes
Rørene inde paa Bredden, et mørkt Hoved kom
tilsyne, et Sphd foer ind mellem Rnipperne og
blev siddende i disse. Rastet var aabenbar skeet
i for lang Afstand. Agapao svarede med et

spottende Skrig, saa udholdende, gjennemtrængende og varieret i dets Betoning, at begge Flygtningene studsede. Fra nu af vedbleve de Bildes Sphæcast i korte Mellemrum, flere Gange endogsaa fra begge Sider, Den og Flodbredden, uden dog at trænge ind igjennem Agapaos Forskandsning. Baaden vedblev sin rolige og bestemte Fart, Mulatten sang, de Bilde skrege, og to Gange affød Ralf sin Bøsse mod de mørke Skikkelser, som efter ethvert Sphæcast heldede sig ud over Rørene.

Tinguka og hans Krigere maatte formodenlig have indseet det Frugtesløse i deres Forsøg paa at ramme Mændene i Baaden, thi de ophørte fort efter med at kaste Sphæ, Skrigene forstummede. Flodbredden syntes at være bleven forladt.

I de saa Timer, som Sommernatten varer under disse Bredder, vedblev Ranoen at drive ned igjennem Floden. Flodløbet udvidedes efterhaanden. Bjergene paa begge Sider bleve større og mere bratte, Strømningen syntes at føre det skrøbelige Fartøj hurtigere med sig, Vandet spillede i smaae hvide Skumperler foran Bøugen. Agapao forandrede Rørknippernes Leie og an-

bragte et af dem ret ud mod hver Side af Fartøiet, hvis Fart ved den Modstand Rørene forarsagede derved formindskedes. Genimod Morgengry hørtes en svag Brusen, som Lyden af et Vandfald.

„Hvad bethyder dette?“ spurgte Aron, idet han pegede hen i den Retning, hvorfra Lyden syntes at komme.

„Vandet løber som det vil,“ svarede den Bilde, „det siger, at vi ikke længer skulde seile i Kano.“

„Hvad raader da den store Konge os til at gjøre?“ spurgte Aron, med en Velvillie, som de sidste Begivenheder bethdelig havde forøget. „To Fremmede have faaet en erfaren Kriger til at føre dem, de lytte til hans Raad, og følge det.“

Den Bilde smilede tilfreds. Han lagde sin Haand paa Mulattens Kne og hvistede:

„Tangotua tale sagte. Hans Ord naae langt. I Mamihngoernes Land ville Krigerne bringe den Mand god Mod og mange Gaver, som han roser, her høre kun Rørene og Tingufas Mænd hvad han siger. Stormen kommer fra Bjergene og strøer Støv i Krigerens Dine, saa at de Intet see. Agapao vil gjøre som Stormen.“

Efter denne høittravende Sentens begyndte den gamle Konge at løse Rørknipperne fra Baaden, og lod dem et efter et drive bort med Strømmen, imidlertid gav han Kanoen en Retning, der førte den nærmere ind mod den venstre Bred. Et af de løsladte Knipper drev over mod den modsatte Side og standsede nogle Fagre fra Landet, uden tvivl fastholdt af en Trærød i Floden, et andet vedblev at drive midt ned med Strømmen, et tredje og fjerde fulgte hver sin Vej, medens Kanoen og Flygtningene derimod arbejdede sig ind mellem Rørene, der fuldkomment skjulte dem fra den modsatte Bred.

Flygtningene steg ud og fastgjorde nye Knipper paa begge Sider af Fartøiet, derefter gav Mulatten den et hæftigt Stød tilbage i Dybet, og bemærkede med Tilfredshed, at Strømmen førte den med sig, sikkert og i en bestemt Cours nedad Floden, som om Kanoens Bevægelser endnu bleve ledede af Pagaien.

Med denne List maatte de Vilde paa den modsatte Bred nødvendig blive uvisse om Flygtningenes egentlige Opholdssted, idet man enten kunde antage, at de drev fremad med ethvert

af Rørnipperne, eller at de fortsatte Flugten nedad mod Vandfaldet i Kanoen.

Agapao gik foran, langs med Bredden, igjennem Rørene, han standsede, speidede, lyttede og anvendte enhver af de Egners, hvormed Naturen i saa høi en Grad har begavet de Bilde.

Det kunde synes umuligt, at fortsætte en Flugt, som den Flygtningene begyndte, udenfor Bredderne af en Flod, igjennem Rør og Sumpe, hvis man ikke erindrede, at Bunden i de fleste af Nyhollands Floder, idetmindste paa Østsiden, langt fra ere af samme dyndede Beskaffenhed som hos os. Paa denne Side af Landet komme Vandløbene enten fra Bjergene, eller, som de vilde fortælle, inde fra de store Saltsøer, og skære sig paa deres Vej til Havet igjennem Klippegrunden, over hvilken det lunke Vand viser sig klart og gjennemsigtigt, paa flere Stedenes Dybde, og hvis eneste Ulempe er en talrig Mængde Huller og Fordybninger, som Strømmen efterhaanden har udhulet i de forskjellige blødere eller fastere Steenlag, hvoraf Flodleiet bestaaer.

Efter en temmelig lang og uafbrudt Gang

standsede Agapao pludseligt, ligesom rodfæstet, og strakte Haanden tilbage, for at advare de Estersfølgende. Strax efter sporedes en svag Bevægelse i Rørene, man hørte Stemmer og listende Skridt.

Ehv Vilde snege sig En efter En langs med Bredden, uden at formode at Mulattens og Ralfs Bøsser kun i tre Skridts Afstand vare rettede mod dem. Rørene skjælvede endnu efter de Vortgaaedes lette og forsigtige Trin, da der hørtes en skingrende Piben fra den modsatte Side. Agapao og Mulatten krøbe op i Krattet for bedre at kunne overse Bredden. Hvad de opdagede var Følgende:

Ende for Enden af en Bugt, som Floden dannede i omtrent hundrede Alens Afstand fra Stedet, hvor de to Mænd holdt sig skjulte, glimtede en halvudgaaet Ild, foran hvilken nogle Fruentimmer og to halvvoxne Drengene vare isærd med at stege Fisk, som de dreiede omkring i Flammerne paa lange Pinde. Tre Barkhytter noget tilbage imod Krattet bleve oplyste af Ilden, deres skrøbelige Form og Materialierne vidnede om det fortværgede Brug, hvortil de vare bestemte. Paa hiin Side Aron og Agapao

saaes de syv Bilde, som nyhlig gif dem forbi, ifærd med at slæbe en Kano ned i Vandet. Da de kom ud af Rørene steg fem Mænd op i Fartøiet, de to Andre løste deres Belte og vadede ud i Floden, foran Kanoen, der var for let og skrøbelig til at bære dem Alle. Saasnart det lille Fartøi begyndte at drive med Strømmen tog hver af de Gaaende en Line, bandt den fast under Armene og drog paa den Maade, frømmende, Kanoen med sig over paa den modsatte Side. Saavidt det var muligt at skjelne i det svage Halvlys som Morgengrøhet frembragte, tilhørte baade Mændene og de tilbageblevne Fruentimmer ved Baalet en anden Stamme end Tingufas. Deres Hudfarve var næsten sort, deres Ansigter runde, fladtrykte og særdeles stygge, Arme og Been tynde og magre, Haaret sort, tottet og kruset, ligesom Negernes.

Den gamle Høvding fortrak sit Ansigt til et spottende Smil, saasnart han kastede sit Blik paa Mændene. Idet Aron vendte sig imod ham, hvisttede han:

„Tingufas Mænd have faaet Hjælp, god Hjælp, syv Krigere, syv Børn, syv Uldtotter.“

„Hvad mener Agapao?“ spurgte Mulatten,

som saae den ubeskrivelige Foragt Agapao's Afsyn udtrykte, uden at fatte Aarsagen. „Hvorfra komme disse Mænd?"

„Hvem veed det, Binden er deres Fader, den blæser Papuas hvorhen den vil. Ingen kjender dem, Ingen veed hvor de have hjemme. Nogle sige, at de bo inde i Landet paa hiin Side Bjergene ved de store Saltsøer, Andre sige de bo paa Træerne, deres Been og Arme ere tynde af at fryse op i dem. De drage omkring ved Floderne, fiske og spise, due til Intet, begribe Intet, en af Mamihngoernes Krigere vilde bringe ti, tyve Uldtotter til at flygte, vore Brødre Malaierne bruge dem som deres Slaver. Lader os gaae. Tinguka og hans Mænd ere ovre paa den anden Side. Agapao vil føre sine Benner paa denne."

Efter disse Ord skred den gamle Høvding frem i Krattet, ned mod Baalet og Hytterne, Aron fulgte ham, efterat have givet et Tegn til Ralf, som imidlertid ventede nede mellem Rørene.

Idet Bussene skiltes og Agapao viste sig paa den aabne Plads foran Kvinderne, udstødte disse et gryntende Skrig, stode op og gik tilbage mod

Krattet, idet de betragtede de tre Mænd med fløve og aandløse Blikke. Nærheden forøgede deres stygge og dyriske Træk. De to Drengene bleve tilbage ved Baalet, indtil Flygtningene vare dem nær paa saa Skridt, først da reiste de sig, samlede de efterladte Fisk og vilde gaae, men Agapao stødte dem bort med Foden, tog Fiskene og vedblev derpaa sin Gang over til den modsatte Side af Krattet, uden at værdige de Tilbageblevne et Blik.

Da Mangrovebuskene atter skjulte dem, syntes noget af den gamle Høvdinges Værdighed at forsvinde, han viste Aron de erobrede Fisk og udbrød triumferende:

„Uldtotter due ikke, men deres Fisk ere en god Spise, Agapao glemte alle sine Venners Palmekaal, da han gik bort fra Ranoen.“

„Ja, vist glemte vi dem,“ svarede Aron, med et tvetydigt Smil. Da Mørket og Natten begyndte havde han seet Agapao varsomt og forsigtigt liste Palmekaalene til sig og fortære dem alle tilsammen.

Natten forsvandt, en svag Lysning viste sig mellem Træerne. Hele den muntre Støi, som betegner Dagens Frembrud i disse Skove, be-

gyndte paany. Papagøierne skreg fra Grenene, Insekterne summede, tusinde ubekjendte Lyd naaede Dret. Flygtningene fortsatte deres Bei.

Agapao var Anfører, Anstrengelsen syntes at forøge hans Kræfter. Ralf gik mellem ham og Aron. Pludselig standsede den Vilde og traadte om bag en Stamme, i næste Dieblis laa han nede paa Jorden, skjult i Græsset. Samtidig med denne Bevægelse foer en Pæl ud af Buskene, i saa Skridts Afstand, og borede sig ind i Træet. Strax efter saae Mulatten et mørkt Hoved og to glindsende Dine komme tilshyne bag en af de nærmeste Træstammer. Hovedet forsvandt øieblikkeligt, men endnu inden Løvet havde ophørt at bevæge sig faldt Mulattens Skud, efterfulgt af et klagende Suk og en lydelig Ræsen i Buskene, Agapao var forsvunden, Aron saae en bølgende Bevægelse i de høie Bregner, lidt efter hævede den gamle Høvding sig og styrkede ind i Dykningen, men vendte strax efter tilbage igjen; Fienden var flygtet.

„Agapao seer ikke godt,“ httrede Aron smilende, medens han ladede sin Bøsse med det sidste Skud Arudt han havde tilbage. „Han

troede vore Fjender paa hiin Side Floden og vi mærke deres Sphd paa denne."

"Agapao seer saa godt han kan," svarede den Bilde, med en vis Værdighed i Tone og Mine; „men en stor Høvding er kun vant til at see ligesrem, han lægger ikke Mærke til Fjender, der krybe og liste sig igjennem Græsset som Slangen."

"Det gjør heller Intet til Sagen," svarede Aron. „Det kommer nu blot an paa, at vi holde os færdige til at tage imod dem, naar de atter vise sig. Hvis de trænge ind paa os sætte vi Ryg mod Ryg og hyde dem Front mod alle Sider, medens vi kæmpe vor sidste Dyst."

"Tingufas Krigere ville snart mangle Baaben," hviskede Agapao triumferende, idet han drog det Sphd ud, som den Bilde havde fæstet i Barken af Træet.

"Hvoraf veed Agapao det?" spurgte Aron.

"Pilesmiden betragte denne Piil."

Aron saae en klobset forarbejdet Piil, hvis Od var sortbrændt i Ilden efterat være tilspidset. Skafet var omviklet med en flækket Ornesfjer, som ellers kun brugtes til Prydelse i Haaret.

"Hvis Tingufas Mænd havde havt flere

Spyd," vedblev Agapao, idet han sønderbrød Skafstet, „behøvede de ikke at tilदानe dem underveis. Fra nu af ville de kæmpe med Øren og Kniven, hvis de vove det. Men Tinguka har prøvet hvorledes de Hvide kæmpe, han vil tøve, han vil sige, at han er træt, og om en Time ere vi i Mamihngoernes Land."

XII.

En Faldgrube.

Denne Time skulde imidlertid blive Flygtningene besværlig. Idet de beredte sig til at gaa videre, aabnedes Buskene fra begge Sider med et gjennemtrængende Hyl. De tre Ulykkelige saae sig omringede af en Hob Vilde, som sthrædede ind paa dem med hævede Koller og Ører. Aron og Kalf stillede sig med Ryggen mod hinanden og modtoges Kampen. Et Geværskud traf en Vild i Armen, den Saarede greb sit Vaaben i den anden Haand, bøiede Hovedet som en Vædder og sprang ind mod Mulatten. Denne havde vendt Bøsseskolben iveiret og holdt sine Angribere i to Skridts Afstand. Kalf afskød sin Bøsse og streifede en af de Vilde i Hovedet. Den gamle Høvding flyngede i det Samme sin Øxe, men uden at træffe; han brugte nu Kollen med lignende Held som Aron, og afværgede to Gange et dødeligt Slag mod Kalf.

„Brave Mand!“ raabte Aron, medens hans Bøssjekolbe ramte en Vild i Hovedet. „Pilesmeden seer bestandig at han tog feil før. Agapao er en stor Høvding. Fremad min Gut!“ raabte han til Ralf og traadte et Skridt ud fra de Andre, „seer Du ikke, at Garthvene betænke sig, dette er det sidste Slag vi holde med dem, om en Time ere vi i Havnen.“

Tinguka havde to Gange nærmet sig Aron, men blev bestandig holdt tilbage af den truende Bøsse, der dreiede sig i Mulattens Hænder som et Hjul. Ralf var derimod mindre heldig, efterat have ført et hæftigt Slag mod en af de Vilde, greb en Anden fat i den sænkede Kolbe, og drog Sømanden med sig ud af Kredsen. Agapao ilede ham til Hjælp og førte et Slag med sin tunge Kølle mod den Vildes Skulder. Denne vaskede og traadte tilbage. I samme Nu udstødte Ralf et klagende Suk, Tinguka havde slunget sin Dre mod ham og bibragt ham et dybt Saar i Overarmen.

„Flygt!“ raabte Aron til Ralf, „Agapao, den store Konge bringe min Broder paa et sikkert Sted. Jeg bliver imidlertid her, og holder vore Fjender tilbage.“

Agapao rystede med Hovedet og svarede, idet han afbødede et nyt Slag mod Kalf:

„En stor Konge veed ikke hvad det er, at flygte.“

„Agapao har hvidt Haar,“ svarede Mulatten heftig og bydende, „han veed, at det er bedre at frelses ved Flugt, end at gaa tilgrunde ved at vente.“

„Men Bøssen? — Hvis Pilesmeden bliver tilbage ville Tingukas Mænd dræbe ham og Agapao mister den Belønning han lovede mig.“

„Jeg skal bringe Bøssen hjem i Agapaos Hytte,“ hviskede Aron. „De ville ikke dræbe mig. Lad Dig falde ned bag Busken, Kalf, — hurtig blot.“

Disse Ord bleve vælede under de forskellige Anfald og Parader, hvormed Aron og den gamle Konge fortsatte Striden. Kalf lod sig glide ned ved Træet. Tinguka udstødte et jublende Skrig, Agapao traadte hen som for at dække ham. Paa samme Tid sprang den utrættelige Mulat frem mod sine Fjender, der efter det sidste Anfald havde draget sig noget tilbage.

Idet han ilede dem imøde lød en svingrende Piben af en Muslingskal inde i Skoven.

De Bilde studfede nogle Diebliffe, og saa hen i den Retning, hvorfra Lyden syntes at komme, derpaa droge de sig tilbage, og skjultes strax efter af Krattet.

Aron begreb ikke Aarsagen til denne Lyd, som efter korte Mellemrum atter lod sig høre; han var ogsaa tilfreds med dens Virkning, idet han saa Kalf forsvinde med den gamle Høvding.

Da Mulatten var alene fastede han et Blik hen over Balpladsen. Tre af de Bilde laa dræbte paa Stedet.

„De blive færre og færre,“ hviskede han, medens hans haarde Træk antog et Udtryk af inderlig Glæde og Taknemmelighed, og han fastede sit Blik op mod Himlen: „Gud Fader skee Tak, fordi det er kommen saa vidt! Om en Time ere vi i det forjettede Land. Om en Time, — eller aldrig!“

Han betænkte sig nogle Diebliffe, om han skulde følge efter Kalf, der allerede var trængt dybt ind i Krattet med Agapao, men da han indsaa, at han derved sandsynligviis vilde lede Forsølgelsen over mod dem, vendte han sig i modsat Retning og forsvandt i Buskene.

Smidlertid syntes Lyden af Muslingskallen

stedse at nærme sig. I en Nabning af Skoven, omtrent hundrede Alen fra Mulatten, kom fire Bilde tilsyne. Deres høie Væxt, Farver og Prydelser lod formode at de hørte til Mamihngoernes Stamme; hvad der endnu mere overraskede Aron, var at finde dem i Samtale med en af Tingukas Mænd. Formodentlig underrettede denne de Kommende om, at Høvdingen befandt sig paa et Tog mod to hvide Flygtninge, en meer end tilstræffelig Omstændighed til at glemme deres indbyrdes Fjendskab. Lidt efter forsvandt de Bilde inde i Skoven.

Mulatten fortsatte sin Flugt. Et Ephyd, som noget efter trængte ind i Busken tæt foran ham, beviste at hans Fjender endnu ikke havde opgivet Forsølgelsen. Jagten begyndte paa ny, heftigere og vildere end før.

Saa vidt Aron troede at bemærke vare Tingukas Krigere bleve forøgede med de fire Mamihngoere, thi flere Ephyd med BERNOD bleve fæstede efter ham, lykkeligviis dog uden at træffe. Aron havde trukket Rænguruhuden op over Hovedet og løb i bøiet Stilling, uden at vende sig, saaledes som kun den er istand til at løbe, der veed, at Livets Frelse berøer paa hans Hur-

tighed. Han benyttede dertil enhver Fordeel, Jorden kunde give, sprang over Jordhøjninger, som han til enhver anden Tid vilde have været tilbage for, snoede sig gjennem Buskene og efterlod hele Etkffer af sin Klædning paa Agave-tornene. Han ilede bestandig fremad, men desuagtet kom hans Forsølgere ham stedsse nærmere. Han hørte det sagte Sprog, hvori de opmuntrede hinanden, og Lyden af deres Skridt i Løvet.

Paa samme Tid begyndte Skoven at blive lysere, en bred og temmelig banet Vej optog ham. Solen skinnede ned mellem Træerne, og denne modige og energiske Mands slappede Muskler fik atter deres Fasthed tilbage, han smilede, idet han opdagede disse Tegn paa at han ikke befandt sig langt fra Mamihngoernes Boliger. Noget borte hørtes den livlige Støi, som Nærheden af en af de Bildes Landsbyer fører med sig. Midt paa en stor Elette kom lidt efter den indhegnede Plads og Hytterne indenfor Træstammerne tilsyne.

Smidlertid vedbleve Mulattens Forsølgere at nærme sig, deres rasende Skrig ledsagedes af hyppige Sphdkaft. To Pile saarede Aron i

Laaret og ti andre fløi forbi ham. I det bugtede Løb, han søgte at vedligeholde, var det vanskeligt for de Bilde at træffe, og Flygtningens Ryg var saa at sige usaarlig, paa Grund af den faste Rænguruhhud.

En bred Nabning viste sig foran de nedrammede Pæle omkring Hytterne, et Jorddige omgav den paa begge Sider. Aron antog denne Nabning for Indgang til Hytterne, det critiske Dieblif forbød ham at anstille nøiagtigere Betragtninger herover, han sprang ind igjennem Pælene. Løvet, som skjulte Jordbunden, bevægede sig og gav efter under hans Fødder, han vaskede og styrtede hovedfulds ned i en dyb Grav, bedækket af Grene og Blade.

Nabningen var en Cisterne, hvori de Bilde nogle Aar tilforn havde opbevaret det indsamlede Ferskvand fra Regntiden. For Diebliffet var Gruben tør, man benyttede den ikke længer. Mulatten var fangen. Hans Forsølgere omringede strax efter Stedet under gjennemtrængende Fryderaab, som samlede de fleste af Landsbyens Beboere ved Cisternen.

XIII.

Dommen.

Mulatten kastede sit Blik op til Randen af Gruben; han mødte kun sine Fjenders triumpherende og spottende Emil. En af dem kastede et Epyd ned efter ham, men seilede, han vilde gjentage Forsøget, men blev holdt tilbage af de Andre. Som sagt var Gruben for Diebliffet fuldkommen tør, den kunde omtrent være fem Alen dyb og udvidede sig tragtformig ned efter. Flugt var af denne Aarsag umulig. I Mulattens Ansigt stod en mørk Fortvivlelse tilsynne, alle disse overstaaede Kampe, Anstrængelser og Seire skulde altsaa være frugtesløse. Saa nær ved Maalet og dog saa langt derfra. Hans høie Skikkelse sank sammen, hans Haand fattede frampagtig om Skæftet af Pistolen, der var bestemt til at bruges som sidste Redningsmiddel. I denne Stilling forblev han en kort Tid, ligesom vaklende mellem en dobbelt Beslutning. Lidt efter antog hans Ansigt et forandret

Udtræk, han havde atter fattet Haab og en ny Plan. Han hævede sig op fra den liggende Stilling, hvori han var falden, rakte Haanden iveiret og tiltalte de Vilde omtrent saaledes:

„En stor Krieger vil tale! Mine Brødre høre hans Ord.“

En almindelig Stilhed fandt Sted i den nylig saa larmende Kreds, de Vilde lyttede med spændt Opmærksomhed.

„Jeg kommer her som Flygtning,“ vedblev Aron, „for at betro mig til Mamihngoernes Stamme. I kende mig Alle, I vide mit Navn. Jeg er Pilesmeden. — Da jeg boede nede ved den store Flod, kom Mamihngoernes ældste Mænd og deres Krigere, og bade mig følge dem til deres Hytter, for at jeg skulde lære dem at smede Vaaben og hvorledes man i mit Land fanger de store Fiske. Men jeg havde det godt dengang hos Itumiavaierne, og boede hos dem førend sidste Regntids Begyndelse, jeg lærte dem Færdigheder, hvorom de før ikke havde noget Begreb, jeg smedede dem Vaaben, jeg hjalp dem at bygge deres Kanoer; til Løn derfor ansaldt de mig og min Broder, listede sig paa os fra Baghold, siden de ikke vovede at

møde os aabenhjst. Vi vare To, de vare Ti — Tyve — hele Stammen. Mod denne Stamme har jeg kæmpet i fem Dage. Naar Mamihngoerne igjen drage paa Jagt ville de finde Benene af Tingufas Mænd i Skoven, paa Fjeldet, i Floden, i Sumpene, jeg har dræbt dem Alle, paa Tre eller Fire nær. Nu er jeg træt, jeg er sulten, jeg mægter ikke at kæmpe mere, derfor søgte jeg Hjælp hos Eder. Har Rhytet løbet om Mamihngoerne, ville de være som Tingufas Folk, der forraade deres Benner, der dræbe den Bærgeløse, men frygte for en Mand, der gaaer imod dem med Baaben i sin Haand?"

Denne Tale, som Mulatten ligemeget havde beregnet paa sine Tilhøreres Forsængelighed og Gressfølelse, lod til at øve sin Virkning. Jubelskrigene ophørte, de Vilde droge sig tilbage fra Cisternen og raadsloge nogle Dieblikke med hverandre. Pludselig opstod en almindelig Bevægelse blandt Forsamlingen. Aron kunde ikke see Grunden dertil, han satte sig paa en nedkastet Steen, med Hagen støttet paa sin hule Haand, uvidende og tilsyneladende ligegyldig for hvad man bestemte over ham.

Kredsen, som havde dannet sig omkring Gru-

ben, bestod i Begyndelsen for en Deel af Børn, Kvinder og unge Mænd, der vare beskæftigede i Nærheden. Efterhaanden kom flere af Mændene til og Mængden forøgedes tilsidst med næsten samtlige Landsbyens Beboere.

Tinguka og hans fire Mænd stode i en Grastrand udenfor Indhegningen, hver med en blomstrende Frugtgreen i Haanden. I Grastrand skulde man have antaget dem for Støtter, saastive og ubevægelige bleve de staaende paa Stedet. Høvdingen havde under Forsølgelsen faaet to Saar, Malningen var halv udslattet af hans Ansigt, hans slappede og hadefulde Træk forekom i dette Dieblif affhyelige.

Da Aron taug og Raadslagningen begyndte, saaes to Personer at træde ud af den største Hytte, som omtrent laa i Centrum af Indhegningen, og begave sig hen til Forsamlingen. Den Ene var en Kriger, usædvanlig høi, muskelstærk og slank, hans Bevægelser og Gang var let, men værdig og besindig. Hans glatte sorte Haar var sammenbundet ovenpaa Hovedet, fra hvilket der ragede en lang fremstaaende Fjer, der faldt ned over det venstre Øre. Hans Baaben vare en lang Bøsse, en gammel Ryt-

tersabel og to Rastespyd. Sabeln og Spydene vare fastbundne paa Ryggen. Omkring Livet bar denne Kriger et langt Silkeskjørt efter europæisk Enit, det naaede ham til Knæene og havde uidentvirl tidligere tilhørt den Person, der viste sig ved hans Side.

Det var en ung Pige, hvis lyse Hudfarve, Træk, Haar og Paaflædning ved det første Blik betegnede Europæeren, eller i al Fald, at hun tilhørte en langt mere civiliseret Slægt end den, hvoriblandt hun nu befandt sig. Hendes Ansigts ovale Form, de store, aandrige Øine og det blaaligtsorte Haar bekræftede endvidere denne Formodning. Dette Ansigts overordentlige Skønhed var paa en grusom Maade blevet forstyrret ved en affhyelig Tatoering, der strakte sig hen over begge Kinder, Hage og Pande. Hendes blottede Arme vare bløde og fuldendte i deres Former. Hendes Dragt bestod i en lys Kjole, hvis oprindelige elegante Udseende forlængst var tilintetgjort ved en Mængde Rister og Sammenheftninger. Omkring Haaret havde hun slynget et Tørklæde, hendes Fødder skjultes af Sandaler og Soller af garvet Skind.

Denne Ulykkelige lod til ikke at være over
 sexten Aar gammel. Hun bar et lille Barn
 paa Ryggen, indsvøbt i en fiin Kørpletning, og
 skred uagtet denne Byrde fremad ved den Bil-
 des Side med en Gang, der var lettere og
 mere elastisk end hans. Underveis henvendte
 hun nogle Ord til ham, som han besvarede
 med et roligt og venligt Nif.

Idet de traadte ind i Kredsen gik tre af de
 Ældste hen imod dem og tiltalte dem i et dæm-
 pet Sprog.

Den Opmærksomhed, som hele Forsamlingen
 viste de Kommende, tilkjendegav, at det maatte
 være Personer af Betydning. Medens Mæn-
 dene talte nærmere den unge Kvinde sig Gru-
 ben. Hendes Dine syntes at udvide sig, me-
 dens hun som forstenet nogle Diebliske vedblev
 at stirre ned paa Aron. Derpaa udstødte hun
 et Skrig, saa rædsomt, saa fuldt af Fortviv-
 lelse, at alle de Tilstedeværendes Opmærksom-
 hed blev henvendt paa hende. Dette Skrig blev
 gjentaget fra Dybet af Hulen. Mulatten sprang
 iveiret, nævnede et Navn i en blød og bævende
 Tone, og vedblev at stirre op til Randen af
 Gruben, indtil den unge Pige drog sig tilbage.

Hendes Skrig endte Samtalen mellem de Bilde og deres Ansører, Krigeren, med hvem hun nylig var kommen til Cisternen.

Høvdingen traadte hen til den unge Kvinde, lagde sin Haand paa hendes Hoved og udbrød med en Stemme fuld af Blidhed:

„Hvad fattes Lianen? Frygter hun en fangen Mand? Er ikke Poapua i hendes Nærhed.“

„Lianen frygter ikke,“ svarede Pigen. „Hun græder, fordi hun har seet en af sine Brødre.“

„Hendes Broder,“ gjentog Poapua forundret, idet han traadte hen til Randen af Hulen.

Mulatten anede ikke den Opmærksomhed han var Gjenstand for, medens Poapua nogle Diebliske vedblev at stirre ned paa ham. Han sad sammenbøiet i en Krog af Hulen, Hovedet hvilende paa Knæet. Da Høvdingen vendte tilbage, smilede han og udbrød:

„Lianen hæve sit Hoved, veed hun ikke nok, at hendes Venner altid ville være mine Venner, jeg har bevist det? — Lianen er en stor Konges Hustru.“

Efter disse Ord traadte han ud af Kredsen, hen til Indhegningen, hvor Tinguka og hans Krigere under Raadslagningen vare bleve

staaende, tause og ubevægelige som Træstammerne de støttede sig til.

„Hvad ønsker Tinguka af Poapua?“ spurgte Høvdingen, med en Mine fuld af Alvor og Værdighed.

„Tinguka kommer med Fred,“ svarede denne, „for at bede Poapua om den fangne hvide Mand, der løb bort fra mine Krigere.“

Et spottende Smil foer hen over Poapuas Ansigt, idet han modtog Rahaputgrenen, som Tinguka vedblev at holde hen mod ham. Han vinkede med Haanden og sagde:

„Tinguka og hans Mænd kunne træde ind i vor Kreds, der er Fred mellem os. De Fremmede ere velkomne blandt Mamihngoerne.“

Efter disse Ord førte Høvdingen de fire Krigere ind i Kredsen, som havde dannet sig medens han talede, og fra hvilken Kvinder og Børn vare udelukkede.

Ved Tingukas Side tog en af de tre Krigere Plads, som han tidligere havde mødt i Skoven og med hvilke han havde fortsat Forfølgelsen efter Aron. Noget borte fra Poapua stod den unge Sydlænderinde, hun holdt sit Barn i Armen og havde stillet sig saaledes, at hun kunde

iagttage enhver af Høvdingens Miner. Efterat Enhver havde taget sin bestemte Plads, thi man saae tydeligt, at der herskede en vis Stifette ved denne Leilighed, vinkede Poapua med Haanden og udbrød:

„Mamihngoernes Høvdinger og Krigere hvide Tingufa og hans Mænd velkomne i deres Areds, de have modtaget Rahaputgrenen og lytte efter, hvad han har at sige dem.“

„Tingufa puster at gaae med Fred, som han er kommen, han forlanger Intet af Mamihngoerne uden Tilladelse til at tage den hvide Fange med sig.“

„Tilhører Fangen da Tingufa?“

„Kjender Poapua ikke Pilesmeden?“ spurgte den Anden. „Veed han ikke, at denne Mand har været Tingufas Eiendom førend sidste Regntid.“

„Bistnok have Mamihngoerne hørt Tale om Fangotua.“

„Vi have seet de Vaaben han smedede,“ sagde en Anden.

„Hvor dannede han disse Vaaben?“

„Blandt Itumiavaierne.“

„Han tilhører altsaa os.“

„Hvorfor beholdt da Tinguka ham ikke hos sig, eller tog ham med sig, førend han flygtede over paa Mamihngoernes Gebet?“

Tinguka stirrede mørkt hen for sig og syntes at søge om et Svar.

„Min Broder svarer ikke,“ vedblev Poapua, „jeg læser hans Tanker. Tinguka kunde ikke finde Tangotua i Skoven, han kom idag til Mamihngoerne for at bede dem hjælpe ham med at søge.“

Tinguka tilkastede Poapua et rasende Blik, medens han svarede:

„Pilesmiden listede sig fra os i Mørket, tiligemed hans Broder, en anden Hvid. Efterat Tinguka igjen havde fundet Flygtningenes Spor, kæmpede han med dem i fire Dage. Tangotuas Broder ligger og venter paa den store Aand i Skoven. Tinguka skulde ogsaa have dræbt Pilesmiden, hvis han havde videt at vedblive Kampen istedetfor at flygte.“

„Kongen kæmpede med de Hvide,“ gjentog Poapua, i den tidligere spottende Tone. „Tinguka alene eller imellem hans Krigere?“

Tinguka taug.

„Høvdingen betænker sig paa Svar. Han

veed, at det vilde bedrøve hans Venner Mamihngoerne at høre, at han drog ud til denne Kamp med alle sine unge Mænd, — eller maaſkee har den Hvide løiet, da han nylig fortalte, at han og hans Broder i fire Dage have værget sig for Tinguka og hele hans Stamme. Jeg ſeer intet Saar paa Høvdingen, men hvor ere hans Krigere, ligge de dræbte i Skoven eller hvile de ſig efter Kampen? Hder Fuglene af deres Kjød eller dele Krikerne de Overvundnes Skatte? — Siden min Broder vedbliver at tie ſkal Poapua tale for ham. Høvdingen ſtillede ſine Brødre til Skjold for ſig, medens han ſelv blev tilbage. Derfor kommer Tinguka idag til os med fire af hans Mænd, ſee dem her, de ſidde i vor Kreds, de Eneste, der bleve tilbage af alle hans Krigere. Tinguka ſiger, at han kommer med Fred. Mamihngoerne tvivle ikke derom, diſſe fem Mænd ville aldrig mere være os farlige, de ville betænke ſig og lægge mange Raad, førend de beſlutte en Kamp mod Mamihngoerne; næſte Gang de komme over vore Grændſer vil det være for at bede om Lov til at blive optagne i vor Stamme. De kunne ikke værge deres Kvinder for Fremmede, de

kunne ikke kæmpe mod Mænd. Mamihngoerne ville aldrig mere nævne Tingufas Navn, de ville begrave Benene af hans Mænd, naar de finde dem paa Jagten i Skoven, for ikke at erindre, at denne Stamme har kæmpet, har flygtet, har ladet sig overvinde og dræbe af to vildfarende Hvide."

Tingufa svarede Intet til denne haanlige Spot, han vedblev at tie længe efter at Poapua havde ophørt at tale, hans Dine gled hen over Forsamlingen, for at erfare hvorvidt de Tilstedeværende deelte Høvdingens Mening. Han mødte kun rolige, kolde og udeltagende Ansigter. Ingen Stemme hævede sig for ham. Hans egne Krigere syntes at være nedsunkne i en dyb Fortvivlelse. En af dem, som bar et dybt og gabende Saar i Hovedet efter den sidste Kamp i Skoven, hævede det Kænguruhsskind, som tjente ham til Klædning, op over sit Ansigt, en svag og undertrykt Stønnen og den heftige Stigen og Falden af hans nøgne Bryst tilkjendegav at han græd.

Idet Poapua taug og atter indtog sit forrige Sæde i Kredsen kastede han et Blik til Siden, som om han fra dette Sted ventede at træffe

et venligt Blik til Løn for hans Ord. Han tog hellerikke fejl, disse mørke Dine, som han søgte, dvælede ufravendte paa ham, den unge Pige tilsmilede ham tungsindigt.

Da Ingen af de Øvrige i Kredsen gav Tegn til at tale, vinkede Høvdingen med Haanden og tilspiede:

„Siden Tinguka vedbliver at tie og ikke tilkjendegiver sine Venner, om Poapua har taget fejl i hvad han nylig sagde, saa ville vi ikke tvivle paa den hvide Mands Ord, han er ikke Tingukas Fange, tilhører ikke Itumiavaierne, og kan derfor hellerikke følge med dem tilbage. Men hvis han endog var det, vilde jeg dog raade Tinguka til at lade ham blive tilbage hos os, siden Høvdingen har viist, at han ikke forstaaer at bevare, hvad der tilhører ham. — Den Hvide er fri.“

Denne Erklæring blev modtagen med lydeligt Bifald i Kredsen.

Strax efter reiste sig den ene af de tre Mamihngoere, som havde deltaget med Tinguka i Forfølgelsen og som satte sig ved hans Side, da Raadslaanningen begyndte. Han vendte sig om mod Poapua og udbroød:

„Høvdingen har talt Sandhed, den hvide Fange tilhører ikke Tinguka, han tilhører mig, siden jeg forfulgte ham i Skoven, jeg og mine Brødre, og jage ham ned i Gruben. Det er derfor kun os, der har at raade over ham.“

Poapua vedligeholdte sin blide og rolige Mine medens han svarede:

„Den Hvide er fri.“

„Og hvorfor er Pilesmeden mere fri end alle de øvrige Fremmede?“ vedblev Krigeren. „Den Sidste, som kom til Mamiyngoerne, ligger begravet under Træerne i Skoven.“

„Han er fri,“ svarede Poapua rolig og bestemt, „fordi jeg har sagt det, — Poapua, Kongen.“

„Og hvem har sagt, at Poapua er Mamiyngoernes Konge,“ vedblev den Anden med en frygtelig Kulde.

„Var Siava ikke tilstede,“ svarede Poapua med en Stemme, hvis Skjelven alene tilfjendegav den Hestighed han søgte at betvinge, „da Mamiyngoerne førte den gamle Agapao ud til den store Flod og beredte ham til at blive modtaget af Manden, for nogle Dage siden?“

„For nogle Dage siden saae jeg Poapuas

Fader ligge syg og affræftet nede ved Floden, men hvis Poapua imorges havde jaget med vore Mænd, istedetfor at sove hos den hvide Kvinde, vilde han have seet Agapao i Selskab med de Hvide, saaledes som jeg saa det og Tinguka, med hvem han kæmpede."

Denne Yttring vakte en almindelig Bevægelse i Forsamlingen.

"Taler Siava Sandhed?" spurgte Poapua heftig.

Den Bilde betragtede Høvdingen nogle Diebliske, uden at svare derpaa vendte han sig om til Tinguka og gjorde en Bevægelse med Haanden mod ham.

"Den unge Krigers taler Sandhed," svarede Tinguka hurtig, idet han traadte frem i Kredsen og hævede sit Hoved, stolt og trodsende. "Mine Mænd have fulgt Sporet af Mamiyngoernes gamle Konge siden igaar. Agapao kender os, han har seet hvorledes Tinguka og hans Krigere kæmpe, han vil fortælle Mamiyngoerne, om vi vare feige, som Poapua nylig sagde. Og naar den Tid kommer, at Tinguka gaaer bort til sine Mænd i Skoven, vil han ikke være glemt, Jægerne vil ikke spotte, naar

han kommer forbi Høvdingens Grav, men sige til sine Brødre, lader os tale sagte, her ligger Itumiavaiernes Konge, ham som Poapua spottede, da han kom til ham som Gæst, ham som Mamiyngoerne haanede, da han sad i deres Kreds, efterat de havde lovet ham Fred, Tinguksa, som ikke blev overvunden af de Blege, men af Agapao, Mamiyngoernes store Konge."

Dette Forsvar, saa fløgtigt beregnet for den Kreds til hvilken han talede, saa smigrende for de Tilstedeværende, gjorde en overordenlig Virkning. En Bisaldsmumlen fulgte Itumiavaieren, idet han satte sig igjen. Alles Dine rettede sig mod Poapua.

Denne vedligeholdte sin overlegne Ro, og gik trede alene:

"Agapao lever altsaa endnu?"

"Poapua vil snart faae ham at see," svarede Tinguksa.

"Poapua glæder sig derover," vedblev Høvdingen, "men indtil den Tid gør Siava vel i at adlyde mig. Tinguksa fordrer den hvide Fange som sin Eiendom. Siava siger, at han tilhører ham. Den Ene vil have ham hjem med sig, den Anden vil dræbe ham. Poapua vil give ham fri. —

Vi lade Karaga, den Vise, dømme imellem os, vi ville sende en af vore Mænd op paa Bjerget for at høre den Gamles Mening. Ere Siava og Tinguka tilfredse hermed?"

De Adspurgte gave deres Bifald tilkjende. Tinguka tilkastede den unge Kriger et taffende Blik. Raadsforsamlingen adskiltes.

Idet Poapuo gik bort traadte han hen til den unge Pige, som havde fulgt Forhandlingerne med en dyb Opmærksomhed. Høvdingen udbrød: „Har jeg handlet som Lianen ønskede det?"

Lianen rakte ham sin lille Haand og svarede: „Poapua handler idag som igaar, altid godt og ædelt."

„Men Lianen sukker dog, naar jeg lægger mit Hoved til hendes Bryst," tilføiede han blødt og flagende. „Hun kan ikke elske mig, hun længes efter at drage herfra."

„Vilde Poapua føle sig tilfreds, naar man indespærrede ham langt fra de store Skove og skilte ham fra alle sine Venner?"

Den unge Høvding sukkede, idet han greb hendes Haand, lagde den paa sit Bryst og svarede i en hvissende Tone og med et ubeskriveligt Udtryk af Vemod:

„Naar Lianen blot blev hos mig, vilde jeg
drømme mig tilbage i de store Skove og altid
tro, at være blandt mine Venner.“

Hun rystede paa Hovedet og slog sine Dine
ned, for ikke at møde det straalende og bønslige
Blik, som hvilede paa hende; derpaa fulgtes de
i Taushed tilbage til Hytten.

XIV.

Karakaen.

Den Gamle paa Bjerget, som Poapua havde valgt til Dommer, var en Slags Trolldmand, der førte et mageligt Liv i en Fjeldkløst, noget borte fra Hytterne, idet enhver af Mamihngoerne bragte ham en Part af deres Jagtudbytte, og iøvrigt forsynede ham med alle andre Nødvendigheder. Til Løn herfor maatte han afgive sin Kjendelse i enhver vigtig Meningsforskjel, som indtraf mellem Kongen og Stammen, og disse vare temmelig hyppige. En Bisforretning bestod desuden i, at forudsige tilkommende Begivenheder, naar Stammen drog i Krig eller forberedte et eller andet frigerist Føretagende. Disse Spaadomme bleve bestandig, ligesom de Gamles Drakler, indtlædte i saa dunkle og ubestemte Talemaader, at man efter Behag uledede hvilken som helst Mening af dem. Følgelig kunde Karakaen glæde sig ved en særdeles An-

feelse, og beholdt bestandig Ret i Alt, hvad han spaaede.

Den Person, som paa nærværende Tid forestod Embedet, var en gammel Mand, med et listigt og forslagent Ansigt, hvidt Haar og et langt Skæg. Hans Regeme havde med Alderen antaget en hos de Vilde usædvanlig Tynde, som vanskeliggjorde alle hans Bevægelser. Disse indskrænkede sig derfor efterhaanden til, om Morgen en at gaa ud fra Bjerghulen, og sætte sig paa en Steen i Solvarmen, og om Aftenen at vandre den samme Vej tilbage igjen. Han besad nogen ufuldstændig Kundskab i det engelske og hollandske Sprog, som han havde erhvervet i sin Ungdom, ombord paa Hvalfangerne.

I Forbigaaende sagt lever denne Mand endnu. En Sømand fra Flensborg, som ifjor vendte tilbage fra Fiskefangst i Sydhavet, har seet ham paa en af Malaibaadene, og fundet ham i bedste Velgaaende.

Lidt før Solens Nedgang begave to Mænd sig paa Veien op til Bjeldkløsten, belæssede med Revnetsmidler og en stor Melonskal, fyldt med en syrlig Drik, som tilberedes af gjærede Træfaster.

Den ene af disse Mænd var Søslangen, en Kriger, som stod i stor Anseelse blandt Ma-
mmyngoerne. I nogen Fraastand bleve disse to
Mænd fulgte af en Tredie, som sneg sig frem
mellem Bussene, og undgik at blive seet, baade
af Sendebudene og nede fra Hytterne i Lands-
byen.

Denne Sidste var Tinguka, der havde sine
Grunde til selv at vilde være nærværende ved
Underhandlingen med den Gamle.

I Begyndelsen var Tingukas Marsch for-
bunden med stor Besværlighed, thi Veien var
aaen og synlig en lang Strækning nede fra
Hytterne. For at blive ubemærket maatte han
krybe fremad paa Hænder og Fødder. Efter-
haanden som han kom Bjerget nærmere gjorde
Veien en Bugt og Klipperne traadte frem i
bratte, løsrevne og adspredte Fjeldstykker, som
overalt paa Nordostsiden af Nyholland. Her
kom det blot an paa at dæmpe Lyden af sine
Skridt for de Forbigaaende, og i denne Hen-
seende besad den Vilde Ratteslægts hele Fær-
dighed.

Solen gik ned førend de naaede Kløften. Den
Gamle var allerede gaaet ind i Hulen. Et

fuldstændigt Mørke herskede derinde, det var umuligt at skjelne Noget, efterat være kommen igjennem Abningen. Imidlertid lod Søslangen til at vide Bæstet med Stedet. Han stillede de medbragte Fødemidler paa en Steenblok ved den ene Side af Bæggen og traadte derefter længere ind i Hulen.

„Vent mig et Dieblif herude,“ hviskede han til sin Vedsager, „Søslangen har et Spørgsmaal for sig selv at gjøre Karafen.“

„Jeg ogsaa,“ svarede den Anden smilende, „men Søslangen er ældst, han gaaer først.“

Den Bilde gik dybere ind i Hulen hen til et Leie i Baggrunden og udbroød hviskende:

„Søslangen kommer fra Poapuas Hustru, med Gaver til den Vise, for at han skal frelse en af hendes Brødre.“

„Hvilke ere den hvide Kvindes Gaver?“ spurgte en mat og snøslende Stemme fra Leiet.

„Et Speilglas.“

„Det er velkomment,“ svarede den Gamle, „jeg udstrækker min Haand, læg Gaven i den.“

„Er der flere som vente?“ raabte Manden i en noget høiere Tone.

Den Anden traadte frem, Søslangen lod som

han gik ud af Hulen, men listede sig strax efter tilbage igjen. Imidlertid bøiede den Sidstankomne sig ned over Leiets og hvisttede:

„Siava sender mig til den store Vise, med en Gave, for at han kan faae Lov til at beholde den hvide Fange, som i Dag er kommen til Mamihngoernes Landsby.“

„Siava er en modig Kriger,“ svarede den Gamle i samme dæmpede Sprog, hans Gave er velkommen. Hvad bringer han?“

„En Pose med smukke Muslingfaller og tre af de Hvides store Knapper.“

„Muslingfallerne ere gode til at smykke en ung Kriger,“ hvisttede den Snøvlende, „men Knapperne kan Karakaen sælge til sine Brødre, Malaierne. Væg dem i min Haand.“

Lidt efter vendte Søslangen tilbage og forelagde Oldingen Poapuas Spørgsmaal, med Hensyn til Aron. Den Gamle syntes at betænke sig nogle Diebliske. Han veiede Vianens og Siavas Gaver mod hinanden. Endelig udbød han:

„Pleie Mamihngoerne at stoppe den Kildes Løb, af hvilken de drikke. Den Hvide vil være Stammen nyttig som Kilden. Hugge vore Kri-

gere Skaar i deres Dyr, naar de drage ud for at bruge dem. Den Hvide vil være den skarpe Dyr for sine Venner."

Søslangen smilede tilfreds, den Anden lovede at gjøre Indvendinger, men Oldingen afbrød ham, idet han hævede sin Stemme og vedblev:

"Jeg har talt; jeg veed ikke mere."

"Endnu et Ord," tilføiede Søslangen ivrig, "Boapuas Krigere have seet den gamle Agapao idag i Skoven, vil han igjen vende tilbage, for at blive Mamihngoernes Konge?"

"Agapao vil vende tilbage", svarede Stemmen, "men ikke for at blive Konge som før, han vil leve hos mig paa Bjerget og lære at blive viis, han vil hjælpe sine Brødre med gode Raad. De unge Mænd kunne bringe ham Levnetsmidler imorgen."

De to Bilde forlode Hulen. Tinguka havde hørt ethvert Ord. Han var den Første, som forlod Stedet.

I samme Dieblis han paa Tilbageveien bødte ind mellem Klipperne, listede en Skikkelse sig efter ham, og fulgte ham Skridt for Skridt. Mørket tillod ikke at iagttage hans Ansigt, man vilde ellers have gjenkjendt Kalf.

Hans Gang var mindre let end Tingufas, imidlertid fulgte han efter den Bilde, saa hurtigt og forsigtigt han kunde. Lidt senere gik Søslangen og hans Ledfager ned af Klipperne til Hytterne, den Første lykkelig, den Sidste misfornøiet over Udfaldet af deres Vrende.

Da Stedet var forladt af de Fremmede, rejste to Mænd sig op fra Leiet i Hulen; den ene var Agapao, den Anden Spaamanden. De toge Søslangens Levnetsmidler med sig udenfor Hulen, og begyndte i en fredelig Forening at fortære dem.

Maanen stod op og kastede sit Skin ned over Hytterne, Alt var roligt mellem disse. Ved Vandgruben stod en Mand paa Bagt, lænet til sit Sphd. Det var Siava, som man havde overdraget at bevogte Fangen. Lidt førend Solens Nedgang bragte man Aron Levnetsmidler og en Kalabas fyldt med Vand. Efter endt Maaltid bleve hans Hænder og Fødder bundne, for at han ikke skulde undvige om Natten. Denne sidste Forsigtighedsregel var overflødig. Aron tænkte ikke paa Flugt. Siden han havde seet Kianens Ansigt over Randen af Gruben, syntes en mørk og sorgmodig Stemning

at hvile over ham. Han blev siddende i sin Krog, sammensunken, taus og ubevægelig.

Omtrent en halv Time efterat Tinguka havde forladt den Gamle i Fjeldkløften naaede han tilbage til Indhegningen. Han sneg sig sagte og ubemærket hen til Siava og lagde sin Haand paa hans Skulder. Den Bilde vendte sig.

„Et Ord!“ hoistede Tinguka. „I Morgen, naar Solen kommer, forlader jeg Mamihngoernes Stamme, men alle mine Vaaben blive tilbage, de tilhøre Siava; tillader han, at jeg til Gjengjæld maa tale med den hvide Fange?“

Et lumst Smil foer over den Bildes Ansigt, han lukkede Dinene og svarede:

Siava har Intet hørt og Intet seet: han sover paa sin Vagt.“

Tinguka nikkede tilfreds, sneg sig hen til Gruben, kastede et Blik over Randen og lod sig glide ned igjennem Abningen i saa lang Fraastand fra Aron som mulig.

Mulatten blev siddende, han vendte ikke engang Hovedet ved den Støi, som Tingukas Fald foraarjagede.

Maanen stod ligeover Hulen og kastede sit

Skin paa Aron. Den Bilde syntes at bemærke det sørgmodige Udtryk i Mulattens Ansigt.

„Vi mødes atter,“ udbrød han spottende, efter nogle Dieblikke at have betragtet ham i Tausheb. „Den hvide Pilesmed løb i de sidste Dage saa hurtigt, at han ikke kunde høre Tingukas Stemme.“

„Jeg hører en Ugle tude,“ svarede Aron spottende. „Hvis mine Hænder vare løse, vilde den feige Tinguka ryste, blot ved at see ned i Hulen til mig.“

Tinguka blev rasende, han drog en Kniv og lod den blinke for Fangens Dine.

Aron gabede og vendte sit Hoved tilside.

„Begriber den kloge Hvide ikke, hvorfor Tinguka er kommen? Jeg vil slagte ham og kaste hans Hjerte tilføde for Dingos.“

Med disse Ord greb han Aron ved Haaret og beskrev et Cirkelslag med Kniven nogle Vindier fra hans Hals.

Aron reiste sig, kastede sig over mod den Bilde, og stødte ham bort med Knæet. Ved denne Bevægelse brast Vaandet omkring hans Fødder. Tinguka sprang op, skjælvende af

Raseri, hans Dine funkede som Ildgløder i Mørket.

„Den Hvide er et Nadsel!“ raabte han, glemmende den dæmpede Tone, han hidtil havde iagttaget, „mine Tænder skulde sønderlide hans Krop.“

Han greb Kniven og stod i Begreb med at springe ind paa Aron, da man hørte en sagte Lyd af Fodtrin ovenfor. Sand og Stene raslede ned i Hulen, derefter fulgte et Menneske. Aron foer iveiret, hans Dine mødte Kalf. Tinguka traadte overrasket tilbage i Hulen.

„Her kommer jeg,“ sagde Sømanden.

„Det er godt,“ svarede Mulatten. Jeg ventede Dig. Skær mine Baand over, saa skulde vi rive denne Røter istykker.“

„Det kan jeg gjøre alene,“ svarede Kalf. Han vendte sig mod Tinguka. I det Samme sprang denne frem, hævede Kniven og stødte efter ham. Kalf optog det rasende Stød med sin venstre Arm, hvorom han havde viklet det Sivteppe, han nylig bar om Skuldren. Tinguka mistede for et Dieblif Vigevægten ved Stødets Hefstighed. Endnu førend det var ham mulig at hæve sig foer Kalf ind paa ham. Den

Wildes Dine fløde rasende Vyn. Hans Tindinger bankede, hans Tænder vare sammenbidte.

„Rald nu paa dine Folk, Du store Høvding!“ raabte Aron spottende. „Har Du Ingen at stille for Dig, medens Du selv løber bort?“

Kampen begyndte atter, Blodet flød ned over Ralfs Skuldre. Forbindingen af Saaret fra den foregaaende Morgen havde løsnet sig, det lyffedes Tinguka, at rive ham med sig ned til Jorden. Den Wilde omklamrede hans Hals og borede sine skarpe Negle ind i Huden. Aron reiste sig i dette afgjørende Dieblif, han saae Ralfs Kræfter svinde, han fastede sig med hele sit Legemes Tyngde over mod Tinguka, og bragte ham med Forhovedet et rasende Slag i Ansigtet. Tinguka tørnede tilbage og faldt, Aron satte sin Fod paa hans Bryst, den Wilde udstødte et gennemtrængende Smerteskrig og krømpede sig sammen, han slog om sig med Armene, men Mulatten stod ubevægelig. Den Wildes Dine traadte ud af deres Hulninger, et blodigt Skum bedækkede hans Mund, hans Bryst bevægede sig heftigt, medens han rallende sank tilbage, udstrakte Armene og blev liggende ubevægelig paa Jorden. Til dette Optrin havde

Siava været et ligesaa taus som udeeltagende Bidne ovenfor Hulen. Ingen Lyd, ingen Bevægelse forraadte den Glæde han følte, da han saae Tinguka kæmpe og blive dræbt. Endnu længe efterat Alt var tilende, vedblev han at stirre ned i Gruben. Kalf laa bevidstløs henstrakt paa Jorden, med Hovedet i Arons Skjød. Blodtabet og det heftige Løb om Astenen havde udtømt Resten af hans Kræfter. Mulatten sad igjen i sin Krog, mørk og grundende som før.

I denne Stilling fandt man dem om Morgen.

Med Solens Opgang kom Poapua ned til Hulen, ledsaget af Stammens Ældste. Han studsede ved at finde to Fanger istedetfor en. I den følgende Raadsforsamling meddeelte Søslangen den Gamles Raad. Aron og Kalf bleve dragne op og stillede midt i Kredsen af Poapuas Krigere.

„Den kloge Hvide og hans Broder ere fri,“ sagde Høvdingen, idet han lagde sin Haand paa Arons Skulder. „Mamihngoerne ere deres Venner, de ville finde en aaben Plads i deres Hytter, saalænge de agte at tørve hos os. Mine unge Krigere ville jage for dem og vente ved

den store Sø, for at see naar vore Brødres
Baade komme forbi Rhyten for at fiske, hvis de
Blege ønske at seile bort med dem."

"Poapua er en stor Konge," svarede Mu-
latten, overvældet og bevæget ved denne Godhed,
idet han greb den Billes Haand. „Sangerne
have talt Sandhed, naar de roste de brave Ma-
mihngoere. Men jeg er en fremmed Mand
blandt Eder, min Broder ogsaa, derfor ønske
vi at drage tilbage til vor egen Stamme.
Naar vi komme hjem, skulde vi tænke paa Eder
og fortælle vore Mænd, at Poapua er en stor
Konge."

"Poapua er Intet," svarede den Bilde, med
en sagte og bævende Stemme. „Hjemme i
hans Hytte sidder en ung Kvinde, som vil
overbevise Fangotua derom. Gaa ind til hende,
hun venter paa min Broders Komme. Nei!"
vedblev han hovedrystende og med et sørgmodigt
Smil, „Poapua er Intet."

En Time senere sad Aron i Høvdingens Hytte,
noget fra ham knælede en grædende Kvinde,
høiet over et Leie, hvorpaa man saa et spædt
Barn. Mulattens Læber skjælvede af en dyb
og heftig Bevægelse. Lang Tid forløb, hvori

Ingen talede. Man hørte Cianens hulkende Graad, idet hun skjulte sit Ansigt i Barnets Teppe.

„Du er hevet!“ udbød hun endelig, og hævede sit blege Ansigt op mod ham; „thi jeg elskede Dig, Aron, Dig alene. — Aldrig har denne Bevidsthed været mig saa klar som nu. — Hvorfor blev Du ikke hos mig?“ tilspøjede hun klagende, „hvorfor taug Du, vidste Du ikke, hvormegen Birkning din Stemme, dine Ord bestandig havde? Hvad jeg følte for denne Fremmede var kun et flygtigt Behag, en Kvindes smigrede Forsængelighed over at see sig hyldet, beundret, foretrukken fremfor alle sine Rivaler, jeg var jo saa ung, saa uerfaren. Du udfordrede ham, dræbte ham og forlod os. En Maaned efter blev vor Eiendom overfalden af Malaierne og jeg ført bort i deres Baade. Hvad jeg led, har jeg gjemt her, det har intet Navn og ingen Grindring, jeg vilde forgæves søge at skildre det. Fra Sted til Sted drog de mig med sig og jeg kom omsider blandt Mamingoerne, frelst fra mine første Røvere af Poapua. Han sendte en af sine Krigere ned til Macquaria og underrettede min Fader om

mit Opholdssted. — Han elsker mig, denne stakkels Høvding, han er omhyggelig og forekommende, en Slave af alle mine Ønsker. Min Fader kom herop, og Hoapua tillod mig at rejse med ham tilbage."

Lianen taug, det varede længe førend Aron vovede at afbryde den uhyggelige Stilhed, som fulgte efter hendes Ord. Endelig udbrød han:

"Og hvorfor drog Du ikke bort med ham, Ulykkelige?"

"Hvorfor!" gjentog hun forundret, og traadte ham nærmere, „betragt mit Ansigt, Aron, de Vilde have indbrændt deres uudslettelige Tatoering derpaa. See dette Varn, jeg bar det dengang under mit Hjerte. Hvad skulde jeg gjøre i Hjemmet, hvor var desuden mit Hjem? Vilde jeg ikke i Fremtiden bestandig være en Fremmed blandt mine egne, ligesom jeg var det her blandt de Vilde?"

"De have berøvet mig Alt, Skjønhed, Kjærlighed og Ære, viet mig til Døden uden dog at give mig Gravens Ro. — Jeg trodsede min gamle Faders Bønner, hans Løfter og Taarer, han reiste, og jeg blev tilbage her, for at dølge min Vanære. — Af min Ven!" tilføiede hun

blidt, og lagde sin Haand paa hans bøiede Hoved.
 „Græd ikke saameget. Under mit Ophold i
 disse Skove, ensom og forladt som jeg var af
 Gud og Menneſker, har jeg lidt og sonet min
 Brøde, jeg tør igjen hæve mine Tanter til Dig.
 Naar Du reiser bort, vil Mindet om dette
 Gjensyn, om din Tilgivelse, Aron, være min
 lykkeligste, min sidste Tanke. Jeg har fra nu
 af intet Haab, ingen Ønsker og Længsler mere.“

Teppet foran Hytten hævede sig, Poapua
 traadte ind, sagte og lydløs, hans melankoliske
 Blik faldt paa de to Personer i Hytten. Der-
 paa satte han sig ned foran Indgangen.

En munter Larm fandt Sted foran Indheg-
 ningen. Man jublede, sang og spøgte. I Hyt-
 ten sad en Kvinde, bøiet hen over et sovende
 Barn, og to tause Mænd, nedslagne og beskæf-
 tige med den Smerte, som opfyldte dem.

Prangeren.

En Fortælling.

Principium

et finis

I.

To Fædre.

Paa den sydvestlige Side af Jylland ligger en lille Kjøbstad, hvori man endnu for faa Aar tilbage saae hele Rækker af straatakte Huse, Storkereder paa Gavlspidserne og Kornmarker mellem Gaderne. Det er Varde jeg mener, en Blomst i den store Orken, der omgiver den paa alle Sider, ligesom Rammen om et Billede, med mørke langstrakte Lyngsletter og skaldede Sandbakker, hist og her afbrudte ved lysegrønne Pletter af Enebær, Ghyvel eller Birkeris; — en melankolsk Egn, over hvilken Somren og Støvet, Stormen og Sneen uhindret farer hen, over hvilken Værken synger og Hjeilen piber, og hvor enhver Plougfsure gjennembryder Muldet og viser den golde, gulrøde Ofkersand og Ahl, som Jordbunden indeholder; — en sørgelig Ensformighed overalt, som kun i Byens Nærhed oplives af en Aa, der i mangfoldige Bugter og Elvng-

ninger baner sig Vej igjennem Sletten, hurtig og rivende, som om den ilede med at søge bort til lysere og mere venlige Steder. Over Bøns lave Huse hæver Kirken sit røde, firfantede Taarn, ligesom en Hyrde, der bevogter sin Hjord.

Et Fortrin besidder dog denne ensformige og udstrakte Hede, til Erstatning for Alt, hvad den fattes i Distrikstens afvejlende og romantiske Skjønhed. Egnen omkring Varde er Folkesagnets, Ræmpevisens, Poesiens Hjem. Aarsagen ligger enten i den uforstyrrede Fred og Ro, som bestandig har hvilet over denne Deel af Landet, eller i dets ringe Samkvem med Fremmede; vi skulle ikke fordybe os i Underfølgelse herover, men blot bemærke, at den Rejsende ikke sjældent overraskes ved at høre Hyrdedrengen blæse en gammel Folkemelodi paa Skalmeyen, medens han, udstrakt i Lyngen, betragter Skyerne over sit Hoved, eller den hvide Hjord, som græsser omkring ham. Bønderne have deres Bindestuer og Borgerne deres Zulestuer, hvori de fortælle om „en deilig ung Ridder“, og synge Visen om Agnete og Havmanden.

Disse Borgere og Bønder ere et flittigt,

tarveligt og nøisomt Folk, der endnu har bevaret vore Fædres ærbare Sæder og hele den Natur og Gjæstfrihed, som var eiendommelig for hiin Tid, hvori Alt beroede paa et rigt Hjerte, ligesom Alt nu beroer paa en rig Aand, et Folk, der enten ringeagter eller ikke synes at kjende den moderne Luxus, som Geniet skaber og Middelmaadigheden efterligner.

En Foraarsaften sadde to Herrer i Bhen Varde fordybede i en livlig Samtale med hinanden. Den Ene var en høi og mager Mand, med et solbrændt og fregnet Ansigt, smaa og mørke Dine, som beshyggedes af tykke graa Dienbryn; et stort Kindskæg og Haar havde samme Farve, det sidste var med Omhyggelighed redet sammen over Panden, som Naturen eller Tiden havde givet en større Høide end Manden ønskede.

Den Anden var en lille, uanseelig Person, med et rynket Ansigt, spids og rødlig Næse og en fyldig Bug, hvis Former bleve endnu mere synlige i et Par snevne Manchesters Beenklæder, som under Knæene vare sammenspændte med store cifsellerede Sølvframper. Nedenfor disse saaes et Par blaaspraglede Strømper, med røde

Gjortler paa Siderne. Fødderne skjultes i et Par særdeles bekvemme Tøfler af flettet Linstøi. Paa Hovedet og draget dybt ned over Panden bar han en blaastribet Bomuldsbue, som endte i en smuk og fyldig Duff.

En Egenhed hos denne Mand, Byens Gjortler, var, at man aldrig saa ham, hjemme eller paa Gaden, uden med en kort Pibe i Munden; denne Bane, der skrev sig fra Bærkstedet, havde fremkaldt en anden, idet hans Læber, enten Piben røg eller ikke, vedbleve at være i en uafbrudt Bevægelse, som om han pustede Dampen bort.

To Steder gaves der imidlertid, hvor Gjortler Jes Clemens maatte give Afkald paa Piben, det ene var naar han lagde sig til Ro, derfor troede man, at han sov saa kort, det andet var i Guds Huus, derfor paastod man, at han aldrig besøgte Kirken.

„Vær saa god, Nabo! krads ud og stop paa en frisk,“ sagde den Førstnævnte af disse to Personer, hvis virkelige Navn vi ville forandre til Grønning. Dermed skød han Tobakskassen over til Gjortleren.

„Nei Tak!“ svarede Jes, „jeg hober ikke den Tobak.“

„Ikke det,“ udbrød Grønning forundret, „da er det dog den bedste, der kan leveres ud af min Krambod, den staaer langt over gamle Tranbjergs.“

„Det kan nok være; jeg siger heller ikke, at den intet duer, men jeg holder mig blot helst til den jeg er vant til.“

„Hvad hedder den?“

„Dieser Tobak.“

„Hvad Fanden er det for en Sort, der groer ikke en Tobak paa den hele Jordklode, som hedder Dieser Tobak.“

„Ja saa kanskee min groer paa Maanen,“ hystrede Gjørtleren med en tilfreds latter, „men der staaer min Sjæl Dieser Tobak paa Kar-dusen, og derfor kalder jeg den saaledes.“

„Na, ja nu begriber jeg Alt. — I forstaaer ikke Thydst, Nabo?“

„Inte meget.“

„Der staaer: Dieser Taback wird verkauft, det vil sige —“

„Ja det kan nok være,“ afbrød Jes ham, „men for at komme tilbage til det vi nylig talte

om, saa vender min Dreng, Clemens Jesen, nu hjem fra Udlandet om tre Dage, jeg giver ham da mit Bærksted og hvad jeg ellers har kunnet spare sammen, saa giver I ham eders Datter Julie, og vi lade Bryllupsgildet staae, saasnart hun har sin Stads færdig. Hvad!"

"Ja vist, det er en afgjort Sag. Hvad Bryllupet angaaer, saa kan Pigen for den Sags Skyld gjerne gaa til Kirke imorgen, min salig Aone har spunden og syet paa Julles Udstyr, før Barnet endnu gif til Præsten."

"Jeg tænker ogsaa det skal blive et Parti, som vi to Gamle kunne have Gæde og Fornøielse af. Jeg har nu støbt og hamret saameget Messing i mine Dage, at der er bleven en Klat Sølv af det, og Julie kommer vel heller ikke i Huus med tomme Hænder."

"Na nei! siden hun er mit eneste Barn, er det rimeligt, at jeg giver hende hvad jeg kan; Noget strax og Mere siden. Medgiften er altid saa stor, at den har kunnet lokke Friere til Huus før idag. Der kom Thomsens nede fra Skolborg og den høie Doktor fra Ribekanten, og endnu Flere, som jeg ikke gider nævne, men

jeg lod dem gaa og sagde, at jeg havde lovet Pigen til Jes Gjortlers."

"Det er ikke gaaet Clemens et Haar bedre, de thdske Piger ere som bandsatte efter ham."

"Birkelig?"

"Ja det kan nok være. — Fatter, Fatter! skrev han i sit sidste Brev, det er et farligt Land for mig, det thdske, med alle dets smukke Piger. Mit Hjerte havde været væk, vel de hundrede Gange, om jeg ikke havde været paa det, og sagt dem, at de ingen Forhaabning kunde gjøre sig, formedelt jeg kun tænkte paa min lille Sulle."

"Det gjør Snægten mintro Ret i, Gjortler, jeg vilde blot ønske, at vi kunde faae Pigebarnet til at holde af ham igjen."

"Na det giver sig nok, man kommer først til at holde ret af hinanden efter Bryllupet, det veed jeg af Erfaring."

"Ikke altid, lille Jes, ikke altid, siden Sulle forrige Vinter saae den unge Grev Peter,ovre paa Endrupholm, tænker hun ikke paa Andre. Det var et dumt Indfald af mig, at stifte hende over til hendes Tante, hvor de lærte hinanden at kjende. Jeg troer han har friet til hende,

og hun har naturligviis sagt ja. Det er en
køn Person, den unge Greve, alle Piger ere
forgabede i ham."

"Det kan nok være. Clemens er ikke køn,
men han forstaaer en køn Profession, det troer
jeg varer længer ved. Hvad?"

"Ja det er vist."

"I skulde have foreholdt Tulle hendes Opførsel,
og betydet hende, at der ikke kom noget ud af,
at fæste sine Tanker paa den Grev Peter."

"Det har jeg gjort, Jes Clemens."

"Hvad svarede hun?"

"Ja, hvad svarer man ved en saadan Veilig-
hed, hun stak i at græde, og forsikrede, at hun
var den ullykkeligste Skabning paa Jorden, naar
hun ikke kunde faae Grev Peter."

"Na hun glemmer ham nok, naar hun først
bliver gift med lille Clemens, det har ingen Nød.
Endskjøndt et Fruentimmer kan have en mærkelig
Hukommelse i slige Sager. Jeg troer jeg kan
tale med om den Ting, naar jeg tænker paa
min egen Datter, den stakkels Trine."

"Hvad mener I, Nabo?"

"Har I ikke nok hørt Tale om, at lille Trine
holdt af Byfogdens Søn, den unge Frans Thorsen.

De vare ogsaa forlovede, ligesom nu Tulle og Grev Peter, men jeg vilde naturligviis ikke vide Noget deraf, og giftede Trine bort med Dallerup Møller. Hun græd sine modige Taarer, og lagde sig paa sine Knæ og bad til os og til Gudsfader, om hun maatte blive fri for Mølleren, og det var kun et sørgeligt Bryllup; men gift blev hun alligevel."

"Og glemte hun Frans?"

"Ja vist gjorde hun, Grønning. Hun glemte ham, og nævnede aldrig hans Navn, i de syv Aar hun var gift. Derimod kan jeg ikke nægte, at hun bestandig var sørgmodig og stille, og Christoffer svor paa, at han aldrig havde seet et Smil paa hendes Ansigt."

"Hun glemte ham ikke, Jes."

"Hun glemte ham, Grønning, og passede sit Huus og forrettede sin Gjerning som et retskaffent Fruentimmer. Men saa var det jo, at hendes Bryst begyndte at blive daarligt, hun blev forkjølet og hostede, og svandt hen Dag for Dag. Jeg vidste af Ingenting at sige, men ligesom jeg forrige August kjører hjem fra Vorbasse Marked, seer jeg Mølleren komme ridende i fuld Fiirspring ned til Varde. Han sad paa

Hesten og græd som et lille Barn, og hvistede, at hvis vi vilde see Trine endnu engang, saa maatte vi skynde os, for nu var det nok paa det Sidste med hende. Saa kjørte Motter og jeg derover, og der laa det stakkels Barn, saa hvid som et Stykke Bøx, og dreiede med Tommelfingeren, som I nok veed er et Tegn paa den visse Død, og saa lo hun saa fornøiet og saa glad, da hun fik os at see, og strakte begge Hænderne ud imod os."

"Det er jo en sørgelig Historie."

"Ja det er, Nabo," svarede Gjortleren, og tørrede sine Øine, "og jeg græd dengang, som jeg græder nu, og Christoffer han sad og hulkede ved Fodgærdet af hendes Seng, og sagde, at han bad om Forladelse, hun maatte ikke være vred paa ham, for det var ham, som havde gjort hende uluckyelig, og hun havde aldrig været rigtig glad, siden de bleve gifte. — Naar da! om Aftenen, ligesom Solen den gik ned, vendte hun sig om fra Væggen og døde, men just som hun gav sit sidste Suk, hævede hun Hovedet, og strakte Armene iveiret, og hendes Øine de glindsede mens hun to Gange hvistede: — Frans Thorsen! — Det var saamænd første Gang

hun havde nævnet hans Navn siden hun blev gift; men var det ikke mærkværdigt, Nabo, at hun just skulde komme i Tanker om ham ligesom hun døde?"

"Ja, jeg troer alligevel, at Trine bestandig blev ved at holde af Frans, men blot ikke lod sig mærke dermed, for ikke at gjøre jer Andre imod."

"Na, hvor kan I dog tale saaledes. Hvorfor skulde Pigen vedblive at holde af ham, naar hun vidste, at hun ikke kunde faae ham? Desuden havde hun det godt hos Dallerup Møller, der var ikke den Deel og Ting, at hun jo kunde faae det. — Men mærkeligt nok var det, at hun just nævnede Franses Navn, da hun døde. Mens vi nu tales ved om den Sag, synes I saa ikke om, at vi kalde Tulle ind og sige hende vor Hjertes Mening. Det er jo en fornuftig og rar lille Pige, som har lært at lyde og veed, at vi kun ville hendes sande Vel, begge To."

"Hun burde idetmindste vide det," svarede Kjøbmanden, "men jeg frygter for, at hun viser sig stridig alligevel, det er vist bedst, at jeg

iforveien taler hende lidt tilrette. I veed nok hvad det gamle Ordsprog siger:

Gi mere særskilt Lod til To,
End eneste Barn og eneste So.

Julle er vant til at følge sit eget Hoved, hun har passet sin Forretning herhjemme, siden Morter faldt fra, sørget for mig og for Folkene, forresten har jeg ikke bekymret mig stort om hende."

"Ja det kan nok være, men det er Pinedød Feil, Nabo, en stor Feil, for naar et Fruentimmer bliver gift, maa hun følge sin Mand's Hoved, hvad enten det saa staaer til Ost eller Vest. Jeg troede ogsaa, at I var Mand for at faae lille Julle til at lytstre, hvad I befalede."

"Ja, det skulde jeg mene," sagde Grønning, som følte sin faderlige Værdighed krænket ved det tvivlende Emil, hvormed den lille Gjørtler ledsagede disse Ord. Han stod op, ringede paa en Klokke og gav den indtrædende Betjent Befaling til at kalde paa Datteren.

"Maa saa I bruge Klokke, naar I vil kalde paa Folkene, aa ja, den kan ogsaa være god, men saa skulde I kjøbe en af mine, de have en

ganske anderledens Klang, jeg bruger selv et Tudehorn, som jeg har muret fast i Væggen, ved Hjælp af dette kan jeg, uden at forlade mit Bærksted, falde paa hver en Sjæl i Huset, lige fra Kjælderen til Kvisten; saadan et skal jeg forære Eder, naar vi ere blevene Evigerfædre."

"Det kunde mintro ikke være saa galt, men der hører jeg Gulle komme, hush nu paa, hvad jeg nylig sagde, Jes Clemens; vi maa fare lidt i Dag med hende."

Den Omtalte, som i dette Dieblis traadte ind i Bærelset, var en ung Pige, tilshneladende ikke over atten Aar gammel, hendes Udtryk, Gang og Holdning røbede en høi Grad af Ufskyld og tillige hele den Ynde, som tilhører Ungdommen, og forsvinder med den. Disse klare og blide Dine, saa livsfriske, saa levende, syntes endnu aldrig at være bleven formørkede af nogen Videnskab, til Trods for den omtalte Grev Peter. Hendes Figur var slank og spæd i alle Former, større Agtpaagivenhed eller en omhyggeligere Opdragelse vilde maaskee have givet den en elegantere Holdning, men tillige berøvet den en Deel af det Naturlige og

Barnlige, der henreb og indtog Enhver for hende.

„Godaften, min Lille!“ sagde Grønning, „Din Gudfader, Jes Clemens, er kommen for at hilse paa Dig.“

Julies Hilsen indeholdt større Kulde end hun sandsynligviis vilde have viist mod enhver Anden. Sagen var, at Gjortlerens Plan og hans Søns Hjertesanliggende allerede var hende en bekjendt Gjenstand.

„Hører Hun ikke, hvad Hendes Fader siger, lille Julie? Hun synes at behandle mig saa fremmet i den sidste Tid.“

„Ja men det er da jeres egen Skyld, Jes Gjortler, for det Samme gjør I jo ved hende.“

„Jeg?“

„I siger jo Hun til hende.“

„Det siger jeg jo til min egen Kone, troer I da maaskee derfor, jeg behandler hende som fremmet? Jeg veed nok, at de hos de unge Forums og hos Teubners sige Du og I, men jeg er en gammel Mand, Mikkel Grønning, og holder mig til gamle Skikke. — See, hvor pyn= tet den lille Julie er, man skulde tro, det var Helligdag, og sikken deilig Kjole, jeg troer saa=

mænd ikke vor Morter hjemme eier saadan en Dragt i hele sin Stads. Det er rigtignok godt at see, at hun er eneste Barn."

"Ja, lad nu det være godt, Jes!" yttrede Kjøbmanden, som med en større psykologisk Sands begreb, at Gjortlerens Indledning ikke var den heldigste til at stemme Julie til Gunst for hans Plan. "Det var ikke derom vi skulde tale."

"Nei vist ikke. Grønning og jeg sad just og overlagde med hinanden, paa hvad Maade vi skulde skaffe lille Julie den bedste Fremtid, og vi udfandt —"

"Jeg har allerede udfunden, at Mester Grønning ikke behøver at være med i et saadant Unliggende, det vil min Fader kunne paatage sig alene."

"Det skal I ikke sige for vist," svarede Gjortleren med et Smil, "jeg maa nok ogsaa være med, siden det er min Søn, i hvis Haand Hendes Fremtid bliver lagt."

"Jeg forstaaer Eder ikke, Mester Clemens," svarede Julie, uden at slaa Dinene op fra det Strikketoi, som hun havde taget i Haanden.

"Nei det er rimeligt nok," yttrede Grønning,

ikke uden en vis Forlegenhed, som tilkjendegav, at han følte sig mindre sikker i sin Sag, ligeover for Datteren end Gjortleren. „Jeg skal forklare Dig det Hele. Mester Clemens og jeg have begge To fundet, at Du er bleven en stor og en fjøn Pige, og at det er paa Tiden, at Du vælger Dig en Mand, ved hvis Haand Du kan forlade dit Hjem og vandre ud i Verden; vi have valgt en saadan for Dig, det er Jes Clemens Søn, Clemens Jessen jeg mener.“

Denne sidste Sætning blev fremsagt med en forsøgt Hurtighed, som om han følte sig lettet efter at have udtalt den.

Gjortleren smilede med et bekræftende Hovednik.

„Min kjære Fader!“ svarede Julie rolig og fattet, og idet hun henvendte sine Ord til Grønning alene, som om Jes slet ikke havde været nærværende. „Jeg finder, ligesom Du, at jeg er bleven stor Pige, at jeg er bleven en fjøn Pige har udentviol Den funden, som valgte mig, thi jeg er allerede valgt og har modtaget Valget, men det er ikke Gjortler Clemens Søn, som jeg foretrak. Jeg finder heller ikke, at det er paa Tiden, endnu at forlade mit Hjem, jeg burde maaſkee aldrig gjøre det, siden jeg forud

veed, at jeg ingensinde vil finde et saa godt og
fjærligt som hos Dig."

Disse Ord bleve ledsagede med en Omfavnelse,
med samme Smil, Blik og Mine som ledsager
ethvert saadant Optrin, og som i høi Grad be-
vægede den ymme Faders Hjerte.

"Og hvem har Du da valgt?" spurgte han,
med en Stemme der var langt mindre sikker
end i Begyndelsen af Samtalen.

"Ja, hvem har lille Julie valgt?" gjentog
Gjortleren.

"Jeg har allerede nævnet hans Navn for
min Fader."

"Vi veed det nok, begge To," vedblev Jes,
"Det er den unge Grev Peterovre paa En-
drupholm, som har gaaet og snakket for den
lille Julie, men hvor kan Hun, som er saa klog
og saa fornuftig, tro, at han mener noget Al-
vorligt med den Sag, eller om han endogsaa
mener det, at han da skulde saa Lov dertil af
Faderen. Kjender Hun den gamle Greve, lille
Julie?"

"Kjender I ham? Jes Gjortler."

"Aa ja, saa temmelig, der er ikke en Øksesag
i hans Huus og ikke et Stykke Messingtøj paa

hans Vogn eller Heste, uden at han jo kan takke mig for den kjønne Skabelon det har. Han betaler contant, for han har mange Penge, men forresten skal Gud være mit Vidne til, at jeg aldrig har kjendt en Mand, saa hidsig, saa opfarende, som samme Greve. Jeg har seet ham kaste en gammel Kone paa Porten, fordi hun vovede at bede om Almisje om Fredagen istedetfor om Løverdagen; jeg har seet ham prygle sin egen Søn, nede i Gaarden, i alle Folks Paasyn, just den lille Peter, som nu gjør af Jer, og det blot fordi han vovede at kaste en Misfikat ind i Huset til Lænkfunden; og hvordan har han sig ikke ad imod sin egen Kone, den salig Grevinde, som nu er død og borte, det gamle Skind, en Dag da de skulde i Kirke, og Fruen lod ham vente paa sig."

"Hvordan har han baaret sig ad mod hende," spurgte Grønning, hvem Historien syntes at interessere.

"Han kjørte hende ned om Vinteren, i en klingende Kulde, over Vibek Mose, lod Hestene spænde fra Vognen, red hen til Døren og sagde. Min Frue! I har ladet mig vente to Timer paa Eder inden vi kunde komme i Kirke, nu kan I

vente to Timer paa mig indtil jeg kommer fra Kirke, Farvel! — Dermed red han sin Bei og lod Fruen sidde i Vognen og vente. Jeg kjender en herlig og skikkelig gammel Mand nede i Veirup, en lystig Fætter forresten, Mis Jofisen er hans Navn, han var Vidne til det Hele, og har fortalt mig Historien. Nei, nei, lille Julie! slaa I den Greb Peter af Eders Tanker, for I faaer ham min Tro ikke, og han faaer heller aldrig Lov til at tage Jer. Med Clemens vil I være langt bedre faren, det er lige Børn, og de gaa bedst i Leg sammen. Clemens er saamænd i alle Maader lige saa god som Greben og maaskee lidt til."

Julie lod sit Svar bero med et tvethdigt Smil, og en mindre tvethdig Trækken paa Skuldren.

"Ikke i alle Maader," gjentog Grønning med en hvis Retfærdighedsfølelse, "ikke i alle Maader."

"Og i hvilken da?"

"Clemens er for det Første ikke nær saa kjon, det var Synd at sige, I husker nok, at han seer lidt vindstjævt med det ene Øie."

"Ikke mere," raabte Jes ibrigt, "idetmindste

kan Ingen see det, for han gaaer nu altid med grønne Brillen."

"Ja, saa har han ogsaa dette store Ar ved Munden, fra den Tid han skulde fange Storkeunger paa Huusmønningen."

"Ja det kan der heller Ingen see, for han bærer Dverfskæg nu. Naar Clemens kommer hjem, giver jeg ham mit Værksted, saa giver lille Julie ham sin Haand, og I To skulle komme ud af det som to Tvillingfjærner i een Nød, at sige med lidt bedre Plads, det forstaaer sig; saa flytter jeg og gamle Motter hen til Ber, og slaa os til Ro paa vore gamle Dage, og glæde os over hvor godt I hver Dag leve sammen. Hvad siger lille Julie hertil?"

"J mener mig det godt," sagde Julie, idet hun reiste sig og rakte den lille Mand sin Haand, "Jeg veed det nok, men jeg kan ikke tage imod eders Tilbud, hvor tillokkende det end synes at være; jeg er forlovet med den unge Greve paa Endrupholm, og hvilken Tillid kunde eders Søn vel have til en Pige, der modtog hans Løfte ved at svige sit."

"Ja det er nu godt nok, den Snak!" yttrede Grønning, som havde hørt paa den foregaaende

Samtale med den dybeste Opmærksomhed, „Nu skal Du ogsaa høre mit Ord, og det er, at Du ophører med at fæste dine Tanker paa den tosfede Grev Peter, siden han dog aldrig kan blive din Mand uden Faderens Samtykke, og den gamle Greve er for adelsstolt til at tillade nogen Forbindelse med en Borgerlig. Du skal gifte Dig med Clemens Gjørtler, og det saasnart han kommer tilbage fra Udlandet. Lad os sige om fjorten Dage, hvad Jes?“

„Lad os sige om otte Dage; Clemens skal være færdig.“

„Godt! saa om otte Dage, jeg vil ingen Snak og Indvendinger høre, for jeg har kun dit sande Vel til Hensigt. At Du ikke elsker Clemens er kun noget Passiar, den Sag jøvner sig nok siden, hvad kjender Du vel til Kjærlighed? Eller kan Du ikke begribe, at jeg bedre forstaaer mig paa den, end Du?“

„Du vil altsaa tvinge mig til at ægte denne Gjørtler?“ spurgte Julie, med taareløse Dine, men med en Hestighed, som tilskjendegav en længe undertrykt og skjult Kamp.

„Tvinge Dig,“ gjentog Grønning, „Gud velsigne Dig mit Barn, det vil jeg paa ingen

Maade, det er blot mit Onske, min bestemte Villie, at Du gifter Dig med Clemens, saasnart han kommer hjem. Nu veed Du min Mening. Gaa din Vej og lav os en rigtig god Thevandspunsch."

Da Julie forlod Stuen reiste Grønning sig, strakte med en høitidelig Værdighed sin Haand ud mod Gjørtelen og udbød.

"Jeg takker Jer Jes, I har talt som en Præst."

"Nei, som en Svigerfader," sagde Jes.

"I har talt som en Præst, og der er mange Flere end Vægteren og Hunden, der kunde tjene deres Føde med Munden."

II.

Bevis paa Spaadomskunstens Paalidelighed.

Da Julie vendte tilbage til sit Bærelse fandt hun den gamle Else, Huusholderessen og hele Husets Fortrolige, især med at lægge Kort op paa et Bord ved Vinduet. Else var en af disse Typer paa Tjenestethende, der synes at tilhøre det forrige Aarhundrede, og som til vore Dage har efterladt særdeles vanslægtede Efterkommere. Hun vidste bedre Besked om Familiens Genealogie, i dens videste Forgreninger, end nogen Anden, hun sagde vi til Herskabet og du til Julie, fordi hun havde været hendes Amme og senere hendes Fortrolige, i engere Betydning end det sædvanlig pleier at være Tilfældet.

„Det var godt, at Du kom, lille Julie, for nu har jeg lagt Kortene op to Gange, og bestandig slaar det til, vi skulde nu prøve det den tredie Gang.“

„Na Du, med dine tøssede Kort,“ svarede

Julie, hos hvem den sidste Rest af Mod og Fatning var forsvunden, idet hun forlod Faderens Værelse. „Jeg troer ikke længer paa Spaafunster.“

„Vor Herre bevares, troer Du ikke paa Spaadom efter Kort, det var da en mærkværdig Vantro. At tvivle paa dem der spaa i Kasse, det lader jeg gaa, endstjøndt jeg kjender en gammel Taterkvinde nede ved Foldingbro, som spaaede den fordrufne Herremand fra X., at han vilde finde sin Død første Vinter han red over Broen.“

„Blev Spaadommen da opfyldt?“

„Ja, til Punkt og Prikke. Der var rigtignok dem som meente, at det Skarns Taterfolk havde taget Fjæl af Broen, da de vidste at Herremanden skulde komme, Andre sagde, at han i beruset Tilstand var redet udenfor Rækværket, men vist er det, at de fandt ham Dagen efter en halv Miil længere nede i Aaen. Nu maa vi lægge op den tredie Gang, og see saa vel efter, lille Julie, hvad Kortene sige, det vil gaa i Opfyldelse.“

Julie trak sin Stol hen til Bordet, og gav Agt paa den Gamles Kort, med en Opmærk-

somhed, der fornægtede hendes nylig udtalte Tvivl.

„Her har vi nu igjen en Ridder," vedblev Else, „jeg maa blande mine Kort hvordan jeg vil, saa kommer han altid til at ligge øverst, det er naturligviis Grev Peter, som længes efter sin lille Pige; her ligger Ruder Es, det bethder, at der kommer et Brev til Dig, fra Greven."

„Men der kommer jo intet, vi have nu ventet otte Dage forgæves."

„Det kommer alligevel. Her ligger et andet Kort, det er Hjerter otte, ja det bethder egenlig Noget for mig, saa det kan vi lægge til Side."

„Nei vist ikke," svarede Julie, med stigende Interesse for Elses Spaadomme, vi lægge Intet til Side, vær saa god, lad mig ogsaa faae det Korts Betydning at vide."

„Nu vel da," svarede Else, med et halvt undseeligt Smil, „fiden Du endelig vil vide det, saa bethder Hjerter otte, at jeg vil faae otte Skilling for min Spaadom, saasnart den gaaer i Opfyldelse."

Otte Skilling er i Varde, i daglig indbyrdes Handel, en Mynt, lig med $12\frac{1}{2}$ Skilling R. M.

fire Miil sydligere gjelder samme Mynt for 4 þ, sex Miil nordligere, i Veile, for 16 þ, og endnu 6 Miil uordligere for Intet. Vi fremstille ikke denne Tabel, for at give et Begreb om vore Kundskaber i Arithmetik eller Myntberegning, Discipliner hvori Forfattere „af visse Narfagers Skyld,“ sjelden ere synderlig bevandrede, men alene for at give Læseren et Begreb om den paatrængende Nødvendighed af en Myntreform i Slesvig, siden vi allerede have opnaaet en saa fortræffelig Enhed i Sylland.

„Otte Skilling,“ gjentog Julie, „Du skal faae sexten, men Brevet kommer ikke, det vil aldrig komme.“

„So Julie,“ svarede Else, med den cumcæisse Sibylles høitidelige Værdighed, „det vil komme, for det er kommen, og her har Du det “

Med disse Ord drog den Gamle et lille Brev op af sit Brysttørklæde, slyngede sine Arme om Julies Hals og kyskede hende, i det hun gav hende Brevet. Derpaa fortsatte hun Oplægningen af Kortene, som nu ikke længer havde fuldt saa megen Interesse for Julie, som tidligere.

Nogle Diebliske fandt en uafbrudt Taushed

Sted i Bærelset, medens Julie læste og den Gamle fremhvirkede sine Korts Betydning. Denne Taushed blev afbrudt, idet Julie udstødte et dybt Suf, og lagde sig tilbage paa Stolen.

„Han er syg,“ udbød hun, han har ligget i hele den sidste Uge, først nu er han bleven lidt bedre igjen, han jubler og forjetter, taler om Fremtiden, som om den tilhørte os, han aner ikke, at jeg er kjøbt og solgt, og at den ny Eiermand om otte Dage vil fordre mig udeliveret. Jeg vil aldrig faae ham at see mere.“

„Spader ti,“ udbød Else, idet hun lagde det betegnede Kort paa Bordet, „det betyder, at Du vil faae ham at see igjen. — Hjertes Es, nei, hvor mærkeligt! det betyder at Du vil faae ham at see imorgen.“

„Ja!“ udbød Julie, som greben af en pludselig Inspiration, „Du har Ret, søde Else! jeg vil faae ham at see igjen imorgen; thi imorgen tager jeg til Endrupholm.“

„Ja, og taler med den gamle Greve, det er rigtig, mit kjære Barn, det skulde vi have gjort for lang Tid siden.“

„Hvad bryder jeg mig om den gamle Greve,“ svarede Julie, „jeg vil gaa til Endrupholm, for

at tale med Grev Peter, for at see ham endnu engang, førend jeg ophører at være hans, det vil sige, før jeg ophører at leve."

Den Logik som laa i disse sidste Ord, er ligesaa gammel som Syndfloden, maaskee endnu lidt ældere. I den unge Qvindes Begreb, er en første og uløselig Kjærlighed bestandig det første, sikreste Symptom paa Døden, for den Eldre en Skole, en Vld, af hvilken hun vender hærdet og luttret tilbage. Hos Manden er den første Kjærlighed et Smil eller et Suk, den næste derimod en bitter Grindring om en Valplads, paa hvilken han efterlod sit Blod og sine Smerter. Saaret er vel siden blevet lægt, men har efterladt et forstenet Ar.

III.

Krostedet i Noest.

Den næste Morgen var en af disse blide Foraarsdage, hvori Naturen ikke synes at have nogen Sol eller Himmel, siden et tykt, graaligt Tæppe, poetisk kaldet Taage, indhyller enhver Gjenstand, tilintetgjør de fremspirende Knopper paa Træer og Planter, hæmmer det begyndte og vaagnede Liv i Naturen og det vaagnede Haab hos Mennesket, om igjen at komme til at nyde lidt frisk Luft og Solvarme.

Saaledes begyndte Morgenens; Dagen antog en bestemtere Charakteer, den kolde Taage opløste sig i en mild og tæt Regn, uidentviol meget frugtbar og velgjørende, hvis man ikke næsten uafbrudt i de sidste sex Maaneder havde sukket under den samme vaade og frugtbare Velgjerning.

Det var denne Dag Julie havde bestemt til Udførelse af sin exentriske Plan med Hensyn til Endrupholms Rejsen. Hun forlod sit Hjem

om Morgenens tidlig, længe før Faderen vaagne-
 nede, ledsaget af den gamle Elses Belsignelser
 og fromme Ønsker. Det slette Veir affstrækkede
 hende ikke, endnu mindre Veien, den var fore-
 kommet hende saa kort, da hun sidst tilbagelagde
 den, rigtignok skete det dengang i en blød og
 magelig Vogn, trukken af to slyrige Heste, og
 idag maatte hun tilbagelægge samme Bei til-
 fods, men, som sagt, Julie tænkte ligesom alle
 store Mander kun paa Maalet og trodsede de
 Hindringer, der stillede sig i Veien for at
 naae det.

Til denne eventhyrlige Reise var hun iført en
 graa Halvkaabe, sort Silkekjole og Fløils Hat.
 Den stakkels Pige! hun forstod, hvorledes man
 skulde klæde sig paa til et Bal eller til en
 Spadseretour, men ikke til en Fodvandring paa
 henved tre Mil, endnu mindre naar der, som
 idag, gaves den behagelige Udsigt til at tilbage-
 lægge denne Bei over Lyng og dybe ubeboede
 Sandheder, i en jevn Regn.

Da Regnen begyndte sprøjte Julie ligesom
 Julius Cæsar paa Ulykkens Dag sin Kappe
 tættere om sig og tænkte med hiin strandede
 Philosoph: „omnia mea mecum porto.“ Hun

saar som den Modige bestandig fremad, foregøglede sig Haab og lykkelige Indbildninger, og en ung Piges Bryst gjemmer en uendelig rig og skøn Verden af disse.

Flere Timer forløb paa denne Maade, Julie vedblev ufortrødent sin Gang, og den kjære Regn holdt ved med ikke ringere Ufortrødenhed, hendes Klæder sloge sammen om hende, den nydelige Halvkaabe havde mistet sin elegante Form, hendes Fødder bleve pumpe og trætte, disse smaa Fødder, der hidtil kun havde betraadt de bløde Tæpper i Grønnings Dagligstue, arbeidede sig idag for første Gang igjennem Sand, Vng og den ubeskrivelige Blanding af Dynd, som Hedeveiene fremvise i Regnveir.

Saaledes blev det omsider Middag inden Julie havde naaet Halvveien til Herregaarden.

„Guds Fred og Goddag!“ tilraabte en gammel Bonde hende, som medens hun passerede hans Hytte, stod i Halvdøren, med Armene lænede paa Slaget, isærd med at anstille sine Betragtninger over Veiret.

Julie standsede mat og aandeløs, Evenden perlede paa hendes Pande, hendes hele Legeme

ffjælvede, hun spurgte Bonden, hvor langt der endnu var til Endrupholm.

„Saamænd!“ svarede denne, i en langtrukken, dvælende og besindig Tone, som betegner den jydsk Hedeboer, „der er endda ikke saa farlig langt dertil. Hvor er ellers den lille Jomfru fra? med Forlov at spørge.“

„Fra Varde,“ svarede Julie utaalmodig.

„Ja saa, fra Varde, Hun er maaskee bosat der?“

„Ja vist min Ven, men jeg har nu besvaret dit Spørgsmaal, og Du glemmer mit, hvor langt har jeg til Endrupholm?“

„Naar Hun nu kommer lidt længere ned, saa er Hun i Roest, derfra kan Hun gaa tilhøre ved Vedet, eller lidt længere nede ved det store Piletræ, saa gaaer Hun igjennem Granstrup Skov, men Hun kan for den Sags Skyld ogsaa gjerne blive ved at gaa lige frem, ned efter Veirup til, for saa gaaer der en Vej af tilhøre efter Omme, og derfra kan Hun see Endrupholm, som ligger lidt til sydvest.“

Med disse Ord tilnækkede Manden hende et Farvel, drog Døren efter sig og forsvandt i

Hytten. Den uløffelige Julie brast i Graad og gik videre.

Efter endnu en halv Times Gang, under hvilken den sidste Rest af hendes Kræfter fuldkommen forsvandt, naaede hun Landsbyen Roest. Strax ved Indgangen til Byen laa et lille Huus, paa hvilket et stort Skilt sveiede frem og tilbage. Paa dette Skilt saaes en beruset Mand afmalet, og underneden Billedet en grov og uthdelig Skrift, hvoraaf man efter nogen Møie udsandt Følgende:

Idag for Penge,

Imorgen for Intet.

Billedet og et kongeligt Ziffer over Døren betegnede Stedet som en Kro. Julie traadte ind.

I det eneste Værelse, hvoraaf Leiligheden bestod, fandtes den Dag sex Mænd forsamlede. Den Ene af disse var Værten, en lang rødhaaret Person, med smilende Miner, og fremstaaende lysegraa Dine, der vare i en uafsladelig Bevægelse. Af de øvrige Tilstedeværende tilhørte utvivlsomt de Tre een Slægt, en sørgelig forfulgt Slægt, hjemløs og fredløs, Taternes. De havde taget Plads i et Hjørne af Stuen, affides fra de Øvrige, som om de søgte, hvorlidt

man ønskede deres Nærværelse. Herfra udsendte deres blaasorte Dine Lyn til alle Sider, medens deres guulbrune og magre Ansigter vare i en livlig og heftig Bevægelse under den dæmpede næsten hvissende Samtale de førte. Ved deres Fødder laa en stor, langhaaret Hund og i fredelig Forening med denne en lille snehvid, buttet, sexagers Gris og to Kyllinger, lænkede til hinanden med Uldgarn.

Den Eldestes Haar var graat og tætkrøllet, de to Yngre vare uidentvivel hans Sønner, thi deres Træk havde en paafaldende Lighed med hverandre. Det er umuligt, at tænke sig Former nærmere Antikens, mere plastiske, mere ideale, end dem disse tre Personers fremstillede.

De fortærede i Forening et Stykke tørt og sort Rugbrød, saa haardt, at de vare nødt til at skære det i smaa Skiver. Brødet blev derefter indgnedet med et stort Rødløg og dypet i Salt. Den lille Gris, Hunden og Kyllingerne fik deres rigelige Portion af dette frugale Maaltid.

En ligesaa grel som paafaldende Modsatning dannede de to Bønder, der sadde ved et Bord paa den modsatte Side. De førte en højrøstet

Samtale, blandet med Eder og spottende Vatter, medens de deelte en Sum Penge, som laa udbredt foran dem paa Bordet, derimellem hørte man hyppige Raab efter nye Drikkevarer, som Bærten strax bragte tilveie og stillede hen for dem.

Efter en af disse Opfordringer lød Hestetraav udenfor Kroen. Den ene af Mændene sprang til Vinduet og saae ud.

„Jøsses Kors!“ udbroød han, idet han vendte tilbage, „der kommer Prangeren, hvad gjøre vi nu?“

I samme Dieblif gik Døren op, og den Omstalte traadte ind.

Det var en høi Mand, med brede Skuldre, og et Bryst og Lemmer, der forkyndte en ualmindelig Styrke, hans Haar var langt og sort, et tykt Skæg skjulte den nederste Deel af hans Ansigt. Han bar en Stok i Haanden, der mere lignede en Rølle end en Ridepidst. Han var iført en kort sort Kofte af Badmel, snevre graa Beenklæder, knappede paa Siderne, og store langskastede Støvler, forsynede med et Par vældige Sporer. Idet han traadte ind kastede han et Blik omkring i Stuen; da han formodentlig

findt hvad han søgte nikkede han tilfreds til den fremtrædende Vært, som modtog ham med en forekommende Venlighed og sagde:

„Hør lille Siffer Due, lad mig see, Du sørger for at holde den Udgangsdør lukket et Dieblif.“

De to Bønder havde med en stigende Opmærksomhed været Vidne til disse Indledninger, den Ene reiste sig og hilste paa Prangeren, den Anden derimod blev siddende, med Haanden under Kinden og søgte at give sit Ansigt det størst mulige Udtryk af ligegyldig Ro, en Stemning han i dette Dieblif var saare langt fra at føle. Pengene, man nylig havde seet dem især med at dele, vare pludselig forsvundne.

„Her kommer jeg igjen,“ udbrød Prangeren, og traadte hen til Bordet, „det var godt at jeg traf Der, I to Kjeltringer.“

„Hvorfor kalder Han os Kjeltringer, gode Hr. Pranger, have vi ikke sluttet en ærlig Handel sammen?“ spurgte den Staaende, med en Stemme, der zittrede noget ved den Uforbeholdenhed, hvormed Prangeren yttrede sig.

„Jo, en ærlig Handel har vi sluttet, det vil sige fra min Side, thi jeg købte en Hest og betalte Der den Pris, som I forlangte for den,

men hvorledes har I To vel baaret Jer ad? for en Uge siden lode I Smeden nede i Veirup file Aldersmærkerne bort af Hestens Tænder, og iforgaars gave I den Hvede, blandet med Kalk, for at den skulde see fed og trivelig ud, nu ligger Dyrret her udenfor og vrider sig af Colik, isærd med at sthyrte."

"Det er den sorteste Usandhed," yttrede Bonden forvirret.

"Hold Mund, Elyngel, din egen Nabo har fortalt mig det. Jeg tager mig isøvrigt den Sag ganske let, uden forsaavidt det stakfels Dyr ligger og pines, thi Handelen gaaer naturligvis tilbage."

"Jo vist!" svarede den Anden, som hidtil havde siddet udeeltagende i Alt, "en Handel er en Handel, og I kunde jo have seet Jer for, før I kjøbte Hesten."

"Den gaaer tilbage," gjentog Prangeren, idet han slog i Bordet med sin Ridespidst. "Det er mit første Ord. I betale mig Pengene, dernæst modtage I hver en Dragt Prygl af min Pidst, det er mit andet Ord."

Sa, det vil vi faae at see, der er da Lov og Ret i Vandet."

„Ja, min Ven, Du vil baade faae det at see og at føle, og hvad Loven angaaer, saa ville to slige Kjeltringer ikke vove at paakalde den. Har I forstaaet mig, saa hid med Pengene, en lille Dragt Prygl, naar I ingen Ophevelser gjøre, men jo mere Brøvl desto flere Prygl, nu begynder Executionen.“

Med disse Ord reiste den anden Bonde sig op fra Bordet.

„Troer I, vi ville lade os slaae af Jer, To mod En,“ udbrød han spottende og gjorde Mine til at angribe Prangeren.

„Fordelen er jo paa Eders Side,“ svarede denne. Dermed hævede han sin Kidepidst og lod Skafet falde til et tungt og uidentviblt saare føleligt Slag paa den Andens Skulder. Den Trusne spang ind mod Prangeren, men denne greb ham i Brystet og endnu inden Bonden fik overveiet, om han helst burde angribe, undvige eller falde tilføie, befandt han sig fastet hen mod Væggen, i fem Skridts Afstand.

I dette Dieblif traadte Julie ind i Stuen, uden at nogen Anden end Værten gav synderlig Agt paa hendes Komme, saa aldeles var den almindelige Opmærksomhed rettet paa Skue-

spillet mellem Prangeren og de to Bønder. Paa samme Tid Manden blev kastet bort reiste de tre Taterne sig og nærmede sig Prangeren, som efter en fælles Aftale. Deres Dine lignede, medens de grebe efter Anivene, hvormed de nylig havde ituskaaren Brødet. Hestehandleren tilkastede dem et frygtløs Blik, trak paa Skuldrene og raabte:

„Naa, saa I ville ogsaa være med i denne Veg. Na lille Sikker Due, betyd de Slynkler at de holde sig rolige, idetmindste til jeg bliver færdig med Gavthvene her, saa skulle de nok faae deres Lyst styret.“

Bærten traadte hen og talte nogle dæmpede Ord til Matmændene, som lode til at være tilfredsstillende, idetmindste efter Udfaldet at dømme. Taterne droge sig tilbage til deres tidligere Plads i Krogen, og forbleve herfra rolige og udeltagende Vidner til det begyndte Optrin.

Imidlertid havde Prangeren grebet den anden Bonde i Skuldren. Hans Haand holdt han omfattet som en Skruestik, idet han tvang ham ned paa Stolen foran sig, et Sted, hvorfra han kunde holde Die med den Faldne. Denne

blev liggende paa Jorden, tilshyneladende bedøvet efter Faldet.

„Siden jeg mærker, at her maa Andet til end Snak, saa vil jeg lade Dig vide, at Du kun har et Minut til Betænkningstid, om Du agter at betale mig mine Penge; inden det næste Minut forløber modtager Du i modsat Fald en saadan Dragt Prygl, at Du skal ligge og vride Dig som den stakkels Hest hist ude. Vi have Klokken lige foran os, saa at Du selv kan overbevise Dig, om jeg lover mere end jeg holder. Bliv liggende, Du derhenne,“ tilspøiede han med hævet Stemme, idet den Faldne gjorde Tegn til at reise sig, „hvis Du forandrer Plads førend jeg er færdig med din Kammerat, skal jeg komme og hjælpe Dig tilrette.“

„Jeg har vel Lov til at gaae ud og see, hvordan den stakkels Hest har det, siden vi blive nødt til at tage den tilbage igjen.“

„Det er tidsnok siden, naar Touren er kommen til Dig,“ svarede Prangeren.

Da Bonden saa sig skuffet i sit Haab om at undvige, satte han sig ned ved Væggen, Modet var borte, en sløv Eigeghldighed fulgte efter.

Prangeren vendte sig nu mod Bonden ved hans Side, og spurgte med en Mine, der røbede en fast Bestemthed, hvad han havde besluttet?

„Vil I lade mig gaa uden at prygle mig, naar I faaer Pengene?“ spurgte Synderen modfalden. „Jeg kan ikke taale at blive slaaet, for der er Noget i Ethykker inde i mig, siden jeg ifjor faldt ned, da jeg tællede Huus for Præsten i Brøndum.“

„Ja!“ svarede Prangeren smilende, „naar Du saa vil tilstaa, at Du er den største Kjætring, som findes i Skads og Gjording Herred.“

„Ja, det veed Gud jeg vil, gode Hr. Pranger, men I maa ogsaa tænke paa, at jeg er en fattig Mand, der sidder med Kone og mange smaa Børn; her har I alle Eders Penge, den Deel jeg fik, de Andre har Niels Dreier derhenne, og en Mark af dem har vi druffet op hos Bærten her i Kroen.“

Prangeren talte Pengene, vendte sig om mod Bærten og sagde:

„See saa, lille Eiffer Due, nu kan vi lukke ham ud; han er færdig.“

Bærten adløb og Bonden forsvandt, uden at finde nogen videre Bemærkning nødvendig.

Nu reiste den Anden sig fra Gulvet, traadte hen til Bordet og sagde:

„Her er alle mine Penge, Skilling for Skilling; jeg har slet ingen Rod eller Deel i den hele Handel, det er min Kammerat der har fundet paa det Hele; det er ogsaa ham der gav Hesten Kalk, og han laante en Træsko fuld dertil nede hos Skolemesteren i Veirup, fordi han sagde, at Kalk, der var bestemt til Kirkebrug, maatte virke bedre. — Maa jeg saa være fri.“

„Ja, Du saaer vel at være det, for den Gangs Skyld; gaa hen til Værten og afgjør Eders Fortæring med ham.“

Bonden gik; i samme Dieblis som Døren aabnedes, for at lade ham Vei, toge ogsaa de tre Tattere Flugten, med Grisen, Kyllingerne og den store Hund.

Under hele dette Optrin havde Julie holdt sig i Baggrunden af Stuen; hun befandt sig i en særdeles nedtrykt Stemning, maaskee var det Træthed, eller Kulden af hendes vaade Klæder, som fremkaldte denne, maaskee ogsaa Sult, hvis man kunde tænke sig Muligheden af en saa prosaisk Tøse, under al den Romantisk, som opfyldte dette lille Hjerte. Det maa imidlertid

enten have været Hunger eller en med den nær beslægtet Fornemmelse, thi hun ønskede Noget at spise, men vovede ikke at forlange det, fordi hun blandt alle øvrige Uheld ogsaa havde haft det, at glemme sin Pengepung hjemme. Efter en lang Kamp med sin Undseelse, i hvilken, mærkværdig nok, Undseelsen tabte, vovede Julie sig hen til Bærten, og spurgte ham hvissende, om han vilde betro hende Middagsmad, endskjøndt hun ikke havde Penge hos sig; hun tilføiede tillige, at hun var en Datter af Kjøbmand Grønning i Varde, og at det Beløb, hun kom til at skyldes, skulde blive ham sendt, saasnart hun kom tilbage.

Bærten studsede, der var Noget i hans praktiske Natur, som indgød Tvivl mod Rigtigheden af Julies Udsagn; han kjendte Grønning som en af de rigeste Kjøbmænd i Varde, og fattede ikke nogen Mulighed i, at hans Datter skulde kunne befinde sig paa en Udflugt, saa langt fra Byen, i et saadant Veir, tilføds, og fremfor Alt uden Penge.

Han smilede derfor til Julies Begjering, stak Hænderne i Lommerne af sit Forklæde og udbrød spottende og lydeligt:

„Naa, saa Hun er af den Slags Folk, lille
 Bomfru, ja det kunde jeg saa halvveis see paa
 Hende; — nei, for saadanne Gjæster har jeg
 rigtignok hverken Husrum eller Beværtning;
 see Hun at komme i Følgeskab med de to Bøn-
 der, som nylig gif herfra, det vil vist være det
 bedste Kammeratskab for hende. — Siffen En!
 Hun kommer ind i en privilegeret Kro, hvor
 Hs. Majestæt Kongens Skilt og Navnetræk
 hænger for Døren, og forlanger af den aller-
 bedste Mad, for jeg har kun af den allerbedste
 Sort, og saa fortæller Hun iforveien, at Hun
 ikke vil betale Noget for det. Hvad synes I,
 gode Herre, derom?”

„Jeg synes min Sjæl, at Du er saa dum
 som en Terst, lille Siffer Due, og endnu lidt
 til, for Fjfsken misbruger idetmindste ikke sine
 Talegaver, som Du dine.”

„Naa saa det synes I, Hr. Pranger, ja hvad
 det nu angaaer med Fjfsken, saa har den let ved
 at være stum, fordi man sjelden saaer den at
 see anderledens end som død, og de Døde have
 idetmindste Ord for at kunne tie; men I skulde
 blot engang gaa ned i Bandet til dem, hvor
 de have hjemme, der kunde I faae en Støien

og Banden og Lamenteren at høre, værre end den bedste Prangers."

"Det er godt, lille Siffer Due! jeg tager mine Ord tilbage, Du er ikke saa dum som en Torst; jeg kan ogsaa høre, at Du kjender Noget til Fiskene, men kun saare lidt til Menneſter. — Gaa nu ud i dit Kjøkken, og bring os i en Hast Noget af din allerbedste Mad; siden denne lille Dame ikke har Penge, vil jeg bede hende om at være min Gæst; jeg vil give hende den Credit, Du nægter. Afsted, — rap Dig!"

Bærten betragtede et Dieblis sin Gæst med den dybeste Overraskelse; derpaa vendte han sig, og forsvandt i det privilegerede Krosteds Kjøkken.

Julie blev alene tilbage med Prangeren; frhgt som ved Grindringen om det nylig foregaaende Optrin, fandt hun ingen Forbindelse mellem dette og den godmodige Afsærd, som han nu udviste; imidlertid varede det ikke længe, inden denne hendes Frhgt forsvandt; der var Noget saa forandret i Mandens Afsærd imod hende, Noget, paa engang blidt og faderligt, som indgød Tillid. Han spurgte hende om hendes Reises Maal, han hørte roligt og smilende paa hendes naive Tilstaaelse og den Fortrolighed,

hvormed hun, uden maaskee selv at have det til Hensigt, indviede ham i alle Enkeltheder af hendes ulukkelige Skjæbne. I denne Fortællings Løb meddeelte hun ham tillige sin Frygt for at møde den gamle Greve oppe paa Herregaarden, og skildrede ham, efter de Indtryk hun selv havde modtaget af Gjærtlerens og hendes Faders Fortællinger.

Prangeren sad og lyttede til med den dybeste Opmærksomhed.

„Den Grev Peter er en letfindig Person,“ udbroød han, „som vilde skee Skam, hvis hans Fader anede det Ringeste om dette Forhold; men Ungdommen i vore Dage er ikke anderledes, min bedste Pige; den troer sig at være Mand, fordi den voger fra Faldhat og Sløjfjole. Vi faae at tage dem som de ere. — Den gamle Greve han er ogsaa saa som saa, Rygtet har maaskee overdrevet Noget og forvansket Andet; jeg kjender ham personlig og har sluttet mangan Handel med ham; for Diebliffet troer jeg ikke han er hjemme, saa De uden Frygt kan begive Dem op paa Herregaarden. Vi kan ellers følges ad, for jeg skal den samme Vej; jeg har kjøbt to Kreaturer af Grevens For-

valter. I det Hele taget synes mig Deres Sag ikke at staa nær saa slet som De selv antager. Hvorfor gif I to unge Menneſter ikke Haand i Haand hen til den gamle Greve, ſiden nu engang Alt beroer paa ham, bankede frimodigt paa hans Dør og ſagde: Herre Fader, vi elſke hinanden i Tugt og i Ære; vi bede Dig ſaa inderlig om Du vil lægge din Beſignelſe til vor Kjærlighed. — Naar I gjorde dette, lille Børn, ſaa troer jeg min Sjæl, at Greven ſagde ja, for han er ikke ſaa ſlem ſom man ſiger, der er altid noget Godt ſelv hos den Værſte."

Diſſe og lignende Opmuntringer virkede ſynlig velgjørende paa Julie; hendes Sorg forſvandt under det Solſkin af Haab og Lykke, ſom Prangeren mildt og venligt forſtod at fremkalde; den indtrædende Bert, ſom kom for at dække Bordet, fandt dem ſiddende Haand i Haand; hun lyttende og opmærkſom, medens han opmuntrede og raadede, og de Ord han httrede, ſaa ſaure forſkjellige fra dem med hvilke han aabnede ſin Indgang i Kroſtuen, indeholdt ſnarere en Faders Trøſt, end en Fremmeds almindelige Talemaader.

„Ja seer Du nu, lille Siffer Due!“ sagde han til Bærten, „fiden de to Elhngler derude have flæbt affted med min Hest, og Du selv nhlig fandt det usømmeligt, at den lille Pige her gif sin Bei tilfods, saa bliver det bedst, at Du lader en Karl spænde for din Fjælevogn, for at kjøre os ned ad Endrupholm til, og det saasnart som muligt; det klarer op i Veiret, Solen begynder at skinne, og vi vil see at naae Herregaarden lidt betids.“

Bærten bukkede, hans Ansigt fremstillede et staaende Smil; han tilraabte Karlen sine Befalinger med Hensyn til Vognen, igjennem Vinduet, dækkede selv af Bordet, og blev derefter staaende med sin rødstribede Bomulds hue i Haanden, ventende paa de Befalinger der endnu maatte blive ham gjorte af den dyrebare Gæst, der besad to i hans Dine udmærkede Fuldkommenheder: en kraftig Næve og en fylde Pengepung.

Prangeren betalte og tog Plads i den blaa og rødmalede Fjælevogn ved Julies Side.

Solen skinnede, Fuglene sang, Timianen duftede, medens Regndraaberne perlede i dens Bæger; der var et rigt og blomstrende Foraar i Naturen, som i Julies Hjerte. Hun greb Pran-

gerens brune, solbrændte Haand, sagde Intet, men søgte at trykke den til sine Læber; det var jo ham, der havde fremkaldt denne Lykke, dette Solsskin omkring hende.

Nede ved Vandmøllen, hvor en Sidevei fører fra Hovedveien til Endrupholm, steg Prangeren ud af Vognen, for at gaae over til Forvalterboligen. Julie tog dybt rørt Afsked med ham; ved hans Bortgang mistede hun sin bedste Støtte og en Deel af den sidste Times Tillid. Fra Endrupholm syntes en tung og fjendtlig Luft at strømme hende imøde.

Vognen kjørte langsomt ind paa Herregaarden og holdt foran Hovedindgangen; en Tjener kom tilshyne med en Trappestige. Julie lod forespørge om den unge Greve; man førte hende ind i en Sal, hvis skumle Udtræk forøgedes ved en Mængde store og mørke Familieportræter, der vare ophængte paa alle Vægge, Herrer i Fjernrustninger, i Hofdragter, med udslagne Barnekraver om den blottede Hals, og Damer i Fiskebeensstjorter, med Pintsellier, eller en unaturlig og fortegnet Mops i Hænderne; et fornemt og adeligt Selskab, der fra deres ophøjede Pladser syntes at betragte hende,

den Borgerlige, med fornemme og ringeagtende Miner. Hun befandt sig ikke vel i denne Kred af Fortidens Duffer, hvormed Nutiden leger, praler og laaner sin Glands. Den sidste Rest af Mod forsvandt hos hende.

Hun ventede vel en halv Time, da Dørene gik op, og et ungt Menneske traadte ind; han rødmede ved Synet af denne blege og skjælvende Pige, som maatte støtte sig til Stolen, hun stod ved, for ikke at falde. Uden at sige et Ord, bød han hende Armen, smilede, som de Uheldige smile, og førte hende ind i det næste Værelse.

De mørkerøde Damastens Gardiner vare trukne frem for Solen, som skinnede ind igjennem Vinduerne. En gammel Mand sad ved et Bord, med en Ordensstjerne paa Brystet. Han var beskæftiget med at gjennemsee nogle Papirer, og syntes ikke at bemærke de Kommende, før end Julie havde nærmet sig ham paa saa Skridt.

Idet han hævede sit Hoved, udstødte hun et gennemtrængende Skrig; hun vakkede og maatte læne sig til Bordet; hendes Ansigt syntes forstenet i dets dybe og maalløse Overraskelse.

Det var Prangeren, som sad foran hende.

„Ja, det er mig,“ sagde den Gamle, med et roligt Smil; „De skal ikke blive bange; jeg er den Samme nu som før, og maa ogsaa gjentage de samme Ord: jeg har en Slynge til Søn, thi han kjender ikke engang til saamegen Høflighed, at han veed, man byder sin Gæst en Stol.“

Da hævede Julie sit Hoved, greb den unge Greves Haand og sagde dæmpet og hvissende, men med et Blik, som straaede af en ubeskrivelig Lykke:

„Og hvis De, som De siger, er den Samme nu som før, saa ligge vi her for din Fod, Fader og Herre; vi To elske hinanden i Tugt og i Tre; vi bede Dig Begge saa ydmyg og mindelig, om Du vil lægge din Velsignelse til vor Kjærlighed?“

Den gamle Greve bøiede sig ned over hende, og lagde sin Haand paa hendes Hoved; over hans haarde og rynkede Træk laa udbredt et Smil, blidt og venligt, som det Aftensolen kastede ind til dem igjennem Vinduet; han rakte hende Haanden og sagde:

„Hvorfor kom I ikke, og bad derom for længe siden; I vidste jo dog, smaa Børn, at jeg maatte give mit Samthkke, selv om det saa kun var, for at bevise Jes Gjærtler, at man stundom kan være bedre end sit Rygte. Imorgen reise vi hjem til din Fader, for at han kan søie sin Belsignelse til min.“

